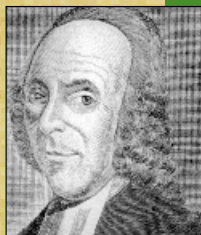

De Taal des Harten

G.P.P. Burggraaf

DE TAAL DES HARTEN

*Het geluid uit de ramshoorn
en het geklank uit
de zilveren bazuin van het Evangelie*

G.P.P. Burggraaf

DE TAAL DES HARTEN

HET GELUID UIT DE RAMSHOORN
EN HET GEKLANK UIT
DE ZILVEREN BAZUIN VAN HET EVANGELIE

o.a. kort interview met:

*Philpot, Spurgeon, Luther, Comrie, Van der Groe
en Huntington*

UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

1e druk - oktober 1997
2e druk - november 1997
geheel herziene 3e druk - november 1998
4e druk - november 1998
geheel herziene 5e druk - januari 1999

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Burggraaf G.P.P.

Oorspronkelijke titel: "De Kroonrechten van Christus"

Huidige titel: "De Taal des Harten"

Het geluid uit de ramshoorn en het geklank

uit de zilveren bazuin van het Evangelie

Omslagillustratie: Van der Perk

Trefwoord: theologie / prediking

ISBN 90-76100-10-1

NUGI 632

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
HARSKAMP - 1997

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zolang er voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	
1. In Christus verzoend	13
2. Alles uit genade	32
3. De roeping tot het ambt	53
4. Hoe Philpot over studie dacht	61
5. Wat Spurgeon over wijsheid zegt	65
6. Dr. Maarten Luther over de Wet	69
7. Dr. A. Comrie over 'schijn en zijn'	75
8. Van der Groe over de zekerheid des geloofs	79
9. Huntington over de ware broederliefde	83
10. De volle raad Gods in de prediking	96
11. Vissers der mensen	113
12. Schepping en herschepping	142
13. Epiloog	158

Woord vooraf

Dit boek begint met een belangrijk onderwerp: de verzoening in Christus. De verzoening is namelijk de grondslag van het geestelijke leven.

In het tweede onderwerp: “Alles uit genade”, komt de hele heilsorde en de ambtelijke bediening aan de orde. Om die reden wordt tevens de roeping tot het ambt besproken. Philpot, Spurgeon, Luther, Comrie, Van der Groe en Huntington komen ook nog aan het woord. Zij zeggen stuk voor stuk belangwekkende dingen. Comrie's getuigenis over ‘schijn en zijn’ weersprekt de buikspreekers in onze dagen, die hem citeren op een wijze, waarvan elk weldenkend mens pijn in zijn buik krijgt. Van der Groe weersprekt de belijders die de zekerheid scheiden van het geloof. Huntington legt de schijnliefde bloot en zegt wat de ware broederliefde inhoudt.

Vervolgens komt *“de volle raad Gods in de prediking”* aan de orde. De volle raad Gods kan nooit verkondigd worden zonder een separerende prediking. Dan volgt er een pastoraal onderwerp voor de “bekommerden”. Voor hen wordt er verse vis opgediend. Tenslotte besluiten we met een verklaring over de schepping en de herschepping, waarin de evolutieleer van Darwin wordt weerlegt en waarin Christus centraal staat.

Dit boek is in feite een bescheiden kanttekening bij een prediking waarin de Wet niet meer verdoemt en het Evangelie niet meer vrijspreekt. De leer der Reformatie is zeer verduisterd, al wordt dit allerwegen ontkend. Op vele plaatsen gaat de ethische gifbeker rond waarin Wet en Evangelie gemengd zijn. Filosofische theologie brengt velen tot ‘academische razernij’. De dominees-fabrieken draaien op volle toeren, maar de schapen drogen uit en de lammeren zijn stervende... want ze krijgen veelal stenen

voor brood. We hebben ook nergens recht op, maar het wonder is dat de Heere Zélf Zijn schapen opzoekt.

Ik ben ervan overtuigd dat een 'godzalige leek', die aan de voeten van Christus verkeert, meer inzicht heeft in de heilgeheimen van de Schrift, dan de meeste geleerden, zonder overigens te generaliseren.

We leven onder de laaghangende oordelen. En toch gaat het goed: *"Sion heeft gehoord, en het heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uw oordelen, o HEERE!" Ps. 97:8.* Het loopt de Heere niet uit de hand, want er komen, naar Zijn beloften, stromen van zegen, dwars door de oordelen heen. De Heilige Geest zal neerdalen als een regen op het nagras, als de druppelen, die de aarde bevochtigen. Waarom? *"Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan. Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen", Jes. 53:10-11.*

Harskamp, januari 1999

de schrijver

1. IN CHRISTUS VERZOEND

2 Korinthe 5:19

Waarde lezers, wij zouden met de hulp des Heeren een gedeelte uit Gods heilig en onfeilbaar Woord met u willen overdenken, welke u kunt opgetekend vinden in de 2e brief aan Korinthe, daarvan het 5e hoofdstuk, het 19e vers, waar wij lezen:

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft de verzoening in ons gelegd.”

Wij zouden de exegese van deze tekst aan de hand van een drietal zaken willen verklaren:

1. ***De Verzoener.***
2. ***De verzoening.***
3. ***De verzoenden.***

Waarde lezers, de apostel Paulus predikt ons hier in dit gedeelte de verzoening door Christus. Verzoening door voldoening, waarvan de Kerk getuigt: “Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart.” Maar om waarlijk te weten wat verzoening is, moeten we de Verzoener kennen. En om met God verzoend te worden, moet je een vijand inleven. Want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. Want God was in Christus, goddelozen met Zichzelf verzoenende.

Dat staat er niet!

Nee, maar dan versta je het niet.

Maar nu gaat de Verzoener Zijn Kerk leren. Wat? Dat

genade gaat vóór de zonde. God wil het. Ik wil niet, u wil niet, niemand wil, maar God in Christus wil. Dat is het geheim van zalig worden.

"Want God was in Christus..."

Het woordje 'want' is een aanspraak voor een nadere verklaring. Het wil het voorgaande gedeelte nader omschrijven. De Heilige Geest wil het breder uitleggen. Het woordje 'want' wil zeggen: hier volgt een klaar bewijs van hetgeen hiervoor is opgetekend. Wat staat hiervoor opgetekend? We hebben het reeds kunnen lezen, maar uit het voorafgaande blijkt dat het gaat over de Kerk met een hoofdletter, die uit de wereld is toegebracht in de tijd, door middel van de bediening der verzoening. *"En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft", vs. 18. "...en heeft het Woord der verzoening in ons gelegd", vs. 19b.*

Dan komt het aan op de bevinding van de zaken van de woorden. Bij de godsdienst gaat het op zijn best om de woorden van de zaken in de beschouwing, maar hier gaat het om de zaken van de woorden in de toepassing door de Heilige Geest in ons hart.

"Want God..."

God is de eerste Persoon van het Goddelijke Wezen. Wij staan bij de eerste Persoon in de schuld. Paulus zegt in de volgende verzen: "Laat u met Góð verzoenen." Wij staan dus allen van nature bij God in de schuld. God gaat van Zijn recht niet af. Hij kan alleen maar verzoenen door voldoening. God eist betaling!

Verstaan we dat? Of maken we zelf de toepassing? Zo van: "Christus is voor de zondaren gestorven, en ik ben een zondaar, dus Christus is ook voor mij gestorven." Of zo van: "Ik geloof dat ik een kind van God ben, omdat ik in mijn hart voel dat ik wel naar de hemel wil."

Ja, natuurlijk, wie wil er niet naar de hemel? Allemaal hemelzoekers, maar geen Godzoekers. Wel behouden willen worden maar nooit verloren gegaan. Nee, daar komt u mee om. Zo gaan er duizenden verloren, omdat men door

deze beschouwelijke godsdienst de toepassing van deze verzoening niet nodig acht, maar het zichzelf toe-eigent. Gods kinderen moeten het enkel van genade hebben: *“En onze Koning is van Isrels God gegeven!”* Waarom? Omdat ze wereld zijn!

“Want God was in Christus...” - *“God wás”*, staat er. Er staat niet: *“God is...”*. Dat is natuurlijk ook waar. *“Hij Die is en Die was en Die komen zal”*, Openb. 1:4.

Waarom staat hier de zaak in de verleden tijd?

Omdat God in die nooit begonnen eeuwigheid Zijn Raadsplan heeft gehouden met Zijn Zoon.

In de eeuwigheid heeft het geklonken: *“Want wie is Hij Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken? Ik eis betaling!”* Toen klonk het antwoord van de eeuwige Zoon van God: *“Zie, Ik kom; in de rol des Boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw Wet is in het midden Mijns ingewands”*, Ps. 40:8-9.

God heeft Zijn kinderen van eeuwigheid gekend. Ze zijn onsterfelijk voor hun bekering. Maar in de bekering wordt het tegendeel ingeleefd. Sterven is God ontmoeten! Maar achter de dood ligt het leven. Dat is voor een natuurlijk mens onverstaanbaar. Als dat leven in een mens gelegd wordt door de Heilige Geest, dan wordt de hele hel gemobiliseerd. Dan ontbrandt de strijd tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad. Maar volk van God, de strijd is al gestreden. Het Vrouwenzaad heeft zijn kop vermorzeld. De kruispaal is dwars door de kop van de duivel gedreven. En als er een ziel wederom geboren wordt, mobiliseert de duivel een legioen van duivelen, maar hij kan slechts nog wat slaan met zijn staart. Gods volk heeft echter van zichzelf geen wapens in de strijd. Ze moet het steeds weer verliezen in eigen kracht. De godsdienst niet, die zingt er lustig op los: *“Voorwaarts christenstrijders...”* Natuurlijk!

Christus heeft een andere orde van dienst, Hij zegt: *“Volg Mij.”* Christus is de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. Hij gaat Zijn Kerk voor.

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenen -

de..." Dan moet je *wereld* inleven, om met God verzoend te worden.

Van Wie gaat het nu uit? Wie is hier in deze tekst het Onderwerp?

God is het Onderwerp. God doet het. Wat doet God? Hij was verzoenende. Verleden tijd. God hééft het gedaan. Hier worden ons feiten gepredikt. God loopt, met eerbied gesproken, niet achter de feiten aan. Hij is de ganse schepping een eeuwigheid voor geweest. Hij is ook de val een eeuwigheid voor geweest.

Het gaat dus van God uit. Het gaat altijd van God uit. God is altijd de Eerste. Dat was Hij al in de Schepping, maar Hij is het ook in de herschepping. God is de Schepper, Hij is dus ook Eigenaar van de Schepping. Dat was voor de val in de staat der rechtheid, maar ook na de val. De wereld is na de zondeval niet van Eigenaar veranderd. Wij zijn en blijven Zijn maaksel, en alleen door de wedergeboorte Zijn maaksel in Christus Jezus. Hoe onze staat jegens God ook moge zijn, wij blijven schepselen Gods. De duivel heeft ons niet geschapen, maar God. Toen de duivel Adam en Eva verleid heeft, heeft hij gedacht: nu heb ik God Zijn schepselen ontroofd. Maar de duivel loopt altijd achter de feiten aan, want God is ook de duivel een eeuwigheid voor geweest. God heeft het besluit van verzoening niet genomen omdat de duivel de mens tot zonde verleid heeft, maar omdat het in Zijn Raad al besloten lag. God heeft de zondeval voorzien.

Waarom? Om Zichzelf te verheerlijken!

God is de Schepper, Eigenaar, Wetgever, daarom ook Rechter over Zijn gevallen schepselen.

"God is Rechter, Die 't beslist, Die als aller Oppervoogd, deez' vernedert dien verhoogt."

Omdat de Rechter ook Wetgever is, kan Hij een veroordeelde zondaar met Zichzelf verzoenen. Dat kan niet in de natuur. Een aards rechter kan niet in de gevangenis gaan voor een moordenaar, ook al zou hij daartoe genegen zijn. Waarom niet? Omdat de rechter geen wetgever is, maar

slechts een functie in de uitvoerende macht bekleedt.

Vroeger kon een misdadiger nog wel eens een gratieverzoek indienen bij de koning. Dat gratieverzoek liep meestal via een advocaat. Als de koning dat gratieverzoek inwilligde, ging de misdadiger op voorwaarde vrijuit. Beging hij weer een delict, dan werd hij opnieuw veroordeeld en gevangen gezet. De advocaat kon dan niets meer voor hem doen. Maar zo is het niet in het hemelse gerechtshof. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”*, dat betekent dat de hemelse Advocaat niet alleen een gratieverzoek indient voor de veroordeelde, maar ook de Losprijs betaalt. God eist volledige betaling.

Wie zal die losprijs, dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen? Is dat onze levensvraag al geworden? God eist als Rechter dat het vonnis over de zonden ook moet worden uitgevoerd, want Hij is ook Wetgever.

Hebben wij al eens met onze Wetgever van doen gekregen? Dan moeten we wegzakken in een peilloze diepte, want wie zal bestaan voor Zijne majesteit? *“Want onze God is een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan”*, zegt de apostel.

De Wet stelt ons onherroepelijk schuldig aan alle geboden. Wij zijn dieven, moordenaars, hoereerders, tollenaars, lasteraars, geldgierigaards, meinedigen, hovaardigen, vloekers, spotters. Moet ik doorgaan? In de weg der bekering gaat God net zolang door met deze ontdekking, totdat wij aan de werken der Wet sterven, opdat we Gode leven zouden door het geloof.

Het vonnis is dus rechtvaardig, want de HEERE is recht in al Zijn weg en werk. Maar Zijn goedheid kent in het gans heelal geen perk. Want Hij is ook de Verzoener. Maar alleen in Christus. Christus is Borg geworden. Hij is Plaatsbekleder en Pleitbeslechter. Hij is de Middelaar, de Advocaat tussen God en de zondaar. Hij dient het gratieverzoek in bij de Rechter.

Een aardse advocaat moet de uitslag van het gratieverzoek maar afwachten, dat kan alle kanten opvallen. Maar zo is het niet bij de hemelse Advocaat. Hij dient het gratiever-

zoek in met een eis: "Vader, Ik wil, dat deze bij Mij is, die Gij Mij gegeven hebt, want het is volbracht, er is betaald, hier is Mijn bloed."

"Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenen - de." Daarmee gaat het hart van de Verzoener wijd open: *"Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen dat Ik niet meer op u toornen noch u schelden zal",* Jes. 54:9.

"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij", Jes. 49:16.

*"Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet,
de vrede met een kus van 't recht gegroet,
dan spruit de trouw uit d' aarde blij omhoog.
Gerechtigheid ziet neer van 's hemels boog.
Dan zal de HEER' ons 't goede weer doen zien,
dan zal ons 't land zijn volle garven biën.
Gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht,
Hij zet z' alom, waar Hij Zijn treden richt."
Ps. 85:4.*

Verzoening door voldoening. Voor wie? Voor de bekeerde mensen? Voor gelovige mensen? Nee, voor de wereld. Ja, voor de wereld.

"Want God was in Christus de wêrld met Zichzelf verzoenen - de."

Weet u wat 'wereld' hier betekent? Niet álle mensen van de wereld. Dat wordt wel veel beweerd. Het slaat ook niet in de eerste plaats op de algenoegzaamheid van Christus vóór de gehele wereld van mensen.

Dat het bloed der verzoening van Christus algenoegzaam is voor de gehele wereld, zullen wij van harte onderschrijven. Het bloed van Christus is algenoegzaam voor wel duizend werelden. Maar dat wordt hier niet bedoeld. Het woord 'wereld' ziet hier op de schepping. Niet de ganse schepping. Want er staat geschreven: *"Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde; en de vorige dingen zul -*

len niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen”, Jes. 65:17. - “En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgaan, en de zee was niet meer”, Openb. 21:1.

Dus als hier de hele wereld bedoeld zou worden, zou deze aarde niet verloren kunnen gaan. Degenen die God verzoend heeft, kunnen niet verloren gaan. Er staat geschreven dat de hemel en de aarde voorbij zullen gaan, gelijk de apostel Petrus getuigt: *“Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht, in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden”, 2 Pet. 3:10.*

Het woord ‘wereld’ betekent in onze tekst de schepping, waaruit de volheid van het aantal uitverkorenen toegebracht zal worden. Dus degenen **uit** die schepping, die in Christus zullen geloven. Lees de Kanttekenaren er maar eens op na, met al de tekstverwijzingen die daarbij zijn aangegeven. In alle tekstverwijzingen zeggen onze vaders dat met ‘wereld’ de uitverkorenen uit die wereld bedoeld worden. Dat is niet waar omdat onze vaders dat zeggen, maar dat is zuiver Bijbels. Christus Zelf bidt in het Hoge priesterlijk gebed: *“Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen die Gij Mij gegeven hebt”, Joh. 17:9.*

Maar het betekent ook nog wat meer, het betekent dat God de kosmos bewaart, totdat al de uitverkorenen zijn toegebracht. De aarde bestaat nog omdat er nog uitverkorenen toegebracht moeten worden. Daarom bestaat de aarde nog om der uitverkorenen wil. Als God de wereld niet met Zichzelf verzoend had, was er geen wereld meer; dan waren u en ik allang niet meer in het land der levenden. Ja, dan had God de wereld direct na de zondeval moeten verteren door het verterende vuur van Zijn heiligheid. Omdat God de wereld met Zichzelf verzoend heeft, daarom is er ook nu nog een genadetijd. De welvaangenamen tijd, de dag der zaligheid. O, dat wij dan de tijd zouden uitkopen, dewijl de dagen boos zijn. De roeping van het Evangelie komt tot een ieder. En zodanig kunnen wij onze tekst dan

ook in verband brengen met het onvoorwaardelijk aanbod van de genade. Maar dat is niet het *eerste* wat hier aan de orde is. Het gaat hier in de eerste plaats om het welbehagen des Vaders, geopenbaard in de tijd, en toegepast in Christus door de Heilige Geest aan de uitverkorenen.

Gods volk maakt geen onderscheid. God maakt onderscheid, niet naar willekeur, maar naar Zijn eeuwige Raad. Hij handelt zonder aanzien des persoons. Wij zijn allen van dezelfde lap gescheurd. Wij zijn allemaal wereld, zonder uitzondering. Dus als God alzo lief de wereld gehad heeft, gaat een mens door eigen schuld verloren als hij niet gelooft dat hij wereld is.

Je hebt van die mensen die altijd maar met het aanbod van de genade zeulen, maar nog nooit aan bod gekomen zijn, en dat door eigen schuld.

God zoekt in Christus, door de bediening der verzoening, Zijn volk toe te brengen, dat volk, dat Hij liefgehad heeft van voor de grondlegging der wereld. God eist ook Zijn beeld terug van al Zijn gevallen schepselen, want God is de Schepper van de ganse kosmos. *“De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen. Want Hij heeft ze gegrond op de zeeën, en heeft ze gevestigd op de rivieren”, Ps. 24:1-2.*

Het woord ‘wereld’ heeft dus niet in de eerste plaats te maken met het onvoorwaardelijke aanbod van de genade, maar met de uitverkiezing. Ja, nu voel ik wel dat u zich schrap zet. U wilt zeggen dat het niet met de uitverkiezing begint?

Ja, zo is het.

Dat vermoedde ik al, maar als het niet met de uitverkiezing begint, wordt er geen mens zalig. De uitverkiezing wordt in onze dagen angstvallig weggemoffeld, alsof er geen uitverkiezing is. De Schrift leert dat als er geen uitverkiezing is, er ook geen zaligheid is.

Je kunt toch niet met de uitverkiezing werken?

Je kunt nergens mee werken, want het genadeverbond

accepteert geen mensenwerk. Als u wilt werken, moet u naar Rome.

Ja maar, je hebt toch ook je verantwoordelijkheid?

Zeker, maar zeg eens, wat hebt u van uw verantwoordelijkheid terechtgebracht?

Ja, maar ik ben natuurlijk niet volmaakt, ik probeer mijn plicht te doen in alle gebrek.

Ja, maar daar neemt God geen genoegen mee. God heeft niets van onze plichtplegingen nodig, mens. Onze verantwoordelijkheid hebben we in het paradijs al verzondigd. We kunnen wel als een kikker kwaken over verantwoordelijkheid, maar als God ons gaat aanspreken óp onze verantwoordelijkheid, dan moeten u en ik sterven! Want dan eist God Zijn beeld terug van u en mij.

Hoe moet het dan?

Gooi die administratie van uw verantwoordelijkheid maar gerust in de vuilnisbak, want het is allemaal hout, hooi en stoppelen. Het kan God niet behagen. Wij zetten de boel niet recht door wat plichtplegingen. Wij kunnen God niet bewegen door wat beweegoffers. God is in Zichzelf bewogen. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzélf verzouwendende.”*

Daar komt geen mens aan te pas, hoor. Gods volk ook niet. Gods volk loopt ook achter de feiten aan. Dan zegt dat volk: “O, Heere, ik heb nooit geweten dat er een uitgewerkte zaligheid was voor een uitgewerkte zondaar.” Kijk, dat wordt nu het wonder. Waarom?

Omdat een ontdekt mens enkel wereld is. En als God dan gaat spreken, vanuit die nooit begonnen eeuwigheid, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoend heeft, weent dat volk van verwondering en aanbidding. Ze had aanvankelijk gemeend dat ze er ook nog wat aan kon doen, maar die hoop is al ras de bodem ingeslagen. Want de Wet neemt geen genoegen met een gebaar van goedwilligheid. De Wet neemt alleen genoegen met een vol-

maakte gehoorzaamheid. Dan gaan er zielen aan de slag, maar een mens kan niets anders dan zijn schuld groter maken.

Wat moet ik dan doen om zalig te worden?

Niets doen en God laten werken. Want de zaligheid is uit genade en niet uit de werken.

Ik wil het toch wel proberen, want er staat in de Bijbel: "Doe dat en gij zult leven."

Uw godsdienst is verrot! Vraag het maar aan Gods volk, want dat is in het werken afgebroken. Dat volk is erachter gekomen dat zij een gerechtigheid nodig had, die veel meer overvloediger was dan de gerechtigheid van de Farizeeën. Hoe harder ze werkte, des te dieper ze in de modderpoel van haar bestaan wegzakte. In die weg denkt een ontdekte zondaar helemaal niet aan de gerechtigheid van Christus. De godsdienst wel, hoor, natuurlijk. Die weet zelf wel een toepassing te maken. Gods ontdekte volk weet ervan. Dat volk moet van het gegeef leven. Dat volk heeft geen rechten, want ze is enkel vuil en ongerechtigheid in de inleving.

Dat volk leeft niet werelds, maar leeft **in** dat ze wereld is en blijft. Dat volk moet het hebben van de openbaring van Christus in haar hart. Zijn gerechtigheid is een geschonken gerechtigheid aan helwaardige zondaren. Dat volk moet het hebben van de toepassing. Versta je dat nu?

O, dat volk is zo zwart als de nacht. Want ze leest in Gods Woord dat haar keel een geopend graf is. En dat er slangenvenijn onder haar lippen is. Dan kan ze de Bijbel niet openslaan, of het is enkel oordeel. Maar, o wonder!

Als Christus gaat verschijnen in mijn oordeel, zie ik Hem gaan in mijn plaats. Hij veroordeeld, opdat ik zou worden vrijgesproken. Dat moet beleefd worden. Het is echter onmogelijk om op die plaats te komen. We moeten maar nooit één goede gedachte van onszelf denken, want op die plaats wil een mens nooit komen. Als God in Christus gaat verschijnen, moet ik met heel mijn bestaan verdwijnen. Je

kunt wel uitroepen dat je niet kan, maar dan besef je niet dat een mens niet wil.

Ja maar, ik wel, ik wil wel zalig worden.

Dat geloof ik ook wel, hoor, maar zeg eens, bént u dan nog niet zalig? U wilt zo graag, dus...

Nee, ik wil wel, maar...

Natuurlijk, God wil niet, dat dacht ik wel.

Maar dan bent u nog geheel vreemd aan het zoete getuigenis des Geestes wat bij Gods volk in het hart afdruipt, als zij verwaardigd wordt om als een helleling het hoofd op het blok te leggen, om onder het heilig recht des HEEREN te gaan beleven: *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende....”*

O, mensen, als dat ingeleefd en beleefd gaat worden, dan ga ik uitroepen: *“Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten, hoe rijk ik wel ben. ‘k Heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.”*

God werkt in de weg van waarachtige bekering op ons einde aan.

Als wij nog kunnen, kan God niet. Als het bij ons nog mogelijk is om zalig te worden, is het bij God onmogelijk. Maar als het bij ons ónmogelijk geworden is, staat er geschreven: *“De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God”, Luk. 18:27.* Als wij het nog willen, wil God niet. Als wij niet meer willen, en het uitroepen in onze totale verlorenheid: *“Verloren, verloren, rechtvaardig verloren”,* wil God. Niet op grond van ons roepen, maar op grond van Zijn eigen getuigenis. Want er staat geschreven: *“Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verlóren was”, Luk. 19:10.*

De Verzoener maakt Zelf plaats voor de verzoening. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende...”*

Wie is nu het lijdend Voorwerp, lezer?

Ja, de wereld. De wereld heeft er voor geleden.

Mis hoor! Christus heeft er voor geleden. *“Want Christus,*

als wij nog krachteloos waren is te Zijner tijd voor de goddelo - zen gestorven”, Rom. 5:6.

“God was in Christus....” God kan niet lijden, maar het is Christus in Zijn menselijke natuur, “Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nederge - daald ter helle. Ten derde dagen wederom opgestaan van de doden. Opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtigen Vaders, vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden”, 12 Artikelen.

Dus verzoening geschiedt enkel en alleen door voldoening. Wie is dus de Verzoener? God? Nee! God in Christus! Wie verzoent God? De wereld. Met Wie? Met Zichzelf. Ziet u dat wij bij God in de schuld staan!

Maar die wereld zoekt geen verzoening. Wie zijn dat? Dat zijn hier de onverzoende uitverkorenen. Die zoeken ook geen verzoening. Wie zoekt er dan verzoening? Gód zoekt verzoening! God zoekt Zichzelf. God werkt op Zichzelf aan. God zoekt Zijn eigen werk, Zijn eigen eer. Want er is niemand die God zoekt. Er is niemand die naar God vraagt. Maar God vraagt naar de wereld.

Dat is wat! Wie roemt, die roeme in de Heere. Het is enkel vrije genade. Maar het is ook een onwederstandelijk werk. Want degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, zullen zeker zalig worden. Maar in hun onverzoende staat zijn zij net zo goed wereld. En ze blijven het in de inleving. Ze zijn van dezelfde lap gescheurd. Dat volk komt ook nooit meer boven de wereld uit. Daar zal God wel voor zorgen. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoe - nende.”* En die wereld heeft God liefgehad met een eeuwige liefde. *“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebben”, Joh. 3:16.*

God stelt heel de ongelovige wereld niet alleen schuldig aan de Wet, maar ook aan het Evangelie. Alleen die in Christus geloven, zullen zalig worden. De werfkrácht die er van deze teksten uitgaat treft alleen de uitverkorenen. Want de ongelovigen sluiten zichzelf uit door eigen schuld.

God verbiedt niemand om in Christus te geloven. Alleen niemand doet het. Iedereen mag komen tot Christus, alleen niemand komt.

Ja maar, ik geloof wel.

Ja, ik heb het wel gehoord dat je één brok wereld bent!

Dat neem ik niet, ik...

Zie je nu wel dat je niet gelooft wat Paulus hier predikt. Want Christus is enkel voor wereldlingen gestorven, voor de goddelozen.

“Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenen - de, de zonde hen niet toerekende.”

Gods volk is enkel wereld als God haar oproept uit de mesthoop van haar bestaan.

Als je je afkomst vergeet, volk van God, denk je dat er niemand zo bekeerd is dan jij. Dan ga je je schamen voor die dronkenlap, die je over straat ziet slingeren. Waarom? Omdat je je afkomst vergeten bent. Ds. Fraanje werd eens bij zijn afkomst bepaald, toen hij een dronkenlap over straat zag slingeren. Toen zei hij tegen zijn ouderling, die bij hem was: “Jan, geef jij die meneer eens een gulden, want daar loopt Fraanje.”

Voel je het? Dan loop je niet meer met je bekering te pronken, want dan bent niet u, maar dan ben ik die dronkenlap.

Is dat Gods volk?

Ja, dat is Gods volk, tenminste als zij op haar plaats is. En om op die plaats gehouden te worden, moet je veel bij de mestvaalt gebracht worden, om weer eens bij je afkomst bepaald te worden. Dan moet je gedurig bij onze tekst van overdenking bepaald worden, om nooit meer boven de wereld uit te groeien. Die mensen lopen meestal met het hoofd naar beneden, want het Beste is boven. Dan heb je hier bij tijden en ogenblikken geen leven meer. Tegenwoordig hebben we een christendom, dat voelt zich thuis op deze aarde. Het sterven ziet zij als straf, maar voor Gods

volk is het een doorgang naar het eeuwige leven. Sterven is geen straf, maar de laatste weldaad van Christus, om eeuwig bij Hem te zijn, in een volmaakte gemeenschap. Want dan zal dat volk de Koning zien in Zijn schoonheid. Wat is dat volk toch een gelukkig volk. Daar zingt ze wel eens van, als het kinnebakken weer eens wordt opgelicht. *“Dan zingen zij, in God verblijd, aan Hem gewijd, van ‘s HEE - REN wegen.”*

Dat is een geheim. Want de verborgenheid der Godzaligheid is groot. Zonder de krachtdadige, wederbarende werking van God, de Heilige Geest, verstaan we niets van het vrijmachtige, eenzijdige werk des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Van nature zijn wij vijanden van het kruis van Christus.

In het leven van Saulus van Tarsen was die vijandschap tegen Christus wel openbaar gekomen. Hij dacht Gode een welgevallige dienst te bewijzen door de gemeente van Christus te vervolgen en in de gevangenis te werpen. Saulus was al aardig opgeklommen op de ladder van de theologie. Hij had immers aan de voeten van Gamaliël gezeten. Hij was onderwezen in de voorzijde leer. Saulus was een ijveraar der Wet. Hij had volmachten van de Joodse Raad om de sekte van Jezus van Nazareth te liquideren. Op de weg naar Damascus werd hij echter door Christus gearresteerd. *“Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?”* De arrestatie gaat vóór de verzoening in de toepassing!

Verstaan we dat? Kennen wij die plaats, dat God ons kwam te arresteren en de schuldbrief bezorgde?

Daar hoor je tegenwoordig zo weinig meer van. Men is druk met het Heilig Avondmaal, maar van schuld hoor je bijna niet. Allemaal Avondmaalgangers, maar je hoort nooit wat. Allemaal grote gelovigen, maar je hoort nooit wat over het bevindelijke werk van God, en over Zijn aanbiddelijke voorzienigheid. Weet u, de ware gelovigen hebben meestal een klein geloof, maar een grote God.

Wat is er dan nodig om een mens uit het zadel te wippen? Een Godsdaad, daar moet God aan te pas komen. Want van nature, mensen, dan menen wij zo vast in het zadel

van onze eigengerechtigheid te zitten, maar we hebben er geen erg in dat wij in vliegende galop op weg zijn naar de eeuwige nacht. Gelukkig voor Paulus dat God hem tegenkwam. God heeft met Saulus van Tarsen afgerekend in de Rechte Straat. Toen is Saulus van Tarsen van een leeuw in een lam veranderd. In de Rechte Straat is Saulus door recht verlost. *“En terstond predikte hij Christus.”*

Paulus predikt ons Christus en Die gekruisigd. Hij predikt ons de bediening der verzoening door het bloed des Lams. Dat is de dood in de mens en het leven in Christus. Dat is Wet en Evangelie, dood en leven, vloek en zegen.

“Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof”, vers 11a.

Ja maar, Paulus, het kan toch wel een beetje minder?

Ja, dat dacht ik wel, maar we hebben in onze dagen gebrek aan ontdekte zondaren. Iedereen gelooft in zijn eigen geloof, maar zijn er nu onder onze lezers ook nog, die worstelen met de vraag: mijn ziele doorziet gij uw lot, hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Dan kruip je met die tollenaar achter in de tempel. Dan ga je op je borst slaan, vanwege je hemelhoge schuld voor God: *“O, God, wees mij zondaar genadig.”* Dat volk valt aan Gods kant. Dat volk krijgt een welbehagen in de straf harer ongerechtigheid. Dan komt er een dag in uw leven, dat het zo vlak valt, mensen, dan kan God je geen kwaad meer doen, hoor. Dan ga je je vonnis ondertekenen met je eigen bloed. Het is van tweeën één, óf we zijn door vrije, soevereine genade aan Gods kant gevallen, óf we staan nog aan onze eigen kant. Als wij deel willen krijgen aan de verzoening, zullen we het toch met God eens moeten worden. Dat is een heilig moeten, hoor. Dat is het werk van een Drieëinig God. God werkt geen slaven in de weg van bekering en geloof. God houdt er, met eerbied gesproken, ook geen slaven op na onder Zijn ware knechten.

“Want de liefde van Christus dringt ons”, zegt Paulus in vers 14 van dit hoofdstuk.

Die liefde doet alle vlees verteren. Paulus heeft geen predi-

king naar de mens. Hij zegt in vers 16: *“Zo dan, wij kennen van nu aan niemand meer naar het vlees.”* Wij kennen niemand meer naar aanzien, eer, rijkdom, gestalte of wijsheid, maar naar de Geest van Christus en de genade die in hem of haar gewrocht is. Daarom hebben wij ook niet de strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Dat is de strijd tegen de driehoofdige vijand: de wereld, de duivel en het eigen verdorven vlees. Als de apostel aan het einde van zijn leven gekomen is, gaat hij roemen, van hetgeen God gedaan heeft in hem. *“Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben”,* 2 Tim. 4:7-8.

Paulus roemt hier in vrije genade. Hij verlangt naar huis, om ontbonden te worden en met Christus te zijn. Maar hier is hij nog nuttig om in het vlees te blijven, vanwege de bediening der verzoening.

“En al deze dingen zijn uit God, Die óns met Zichzelf verzoend hééft (niet worden) door Jezus Christus, en óns de bediening der verzoening gegeven heeft”, 2 Kor. 5:18.

Dus Paulus spreekt hier tegen de levende Kerk. Paulus spreekt hier tegen het beste deel van de gemeente Gods in Korinthe. Zo wordt trouwens heel de gemeente aangesproken, ik bedoel naar het beste deel. Gods volk wordt hier dus aangesproken. De verzoenden, ons derde punt.

Wat is dat voor een volk?

Dat is een volk, dat zichzelf heeft leren kennen als de grootste der zondaren voor een heilig en rechtvaardig God. Dat is een volk, dat in de inleving een schandvlek geworden is voor God en de mensen. Dat is een volk, dat een walg aan zichzelf heeft gekregen. Dat is een volk, dat moet gaan inleven: *“Ik ben een dwaas en snood rebel, die niets verdient dan hel.”* Dat is een volk, dat door de opzoekende zondaarsliefde van Christus is opgezocht geworden, en opgericht is uit het slijk van haar ongerechtigheid, gewassen en gereinigd door Zijn dierbaar en alles reinigende

bloed, door Zijn tussentreding in het dodelijkst tijdsge-
wricht, en gesteld is in de vrijheid der kinderen Gods door
het getuigenis van de Heilige Geest. *“Dezelve Geest getuigt
met onze geest dat wij kinderen Gods zijn”, Rom. 8:16.*

Dat is een volk, dat uit de wereld van ongerechtigheid
geleid is, en de wereld teruggekregen heeft in haar hart.
Gods volk is enkel wereld van binnen. Dan is ze in de
goede gestalte, en leeft ze dicht bij haar hart en bij het hart
van Christus.

Dat is een volk dat het bij tijden en ogenblikken uitroept:
“Heere, wanneer komt toch die dag, dat ik altijd bij U mag
wezen, en zien Uw aanschijn geprezen?”

Als u nog nooit heimwee gehad hebt naar de volkomen
gemeenschap met Christus, bent u wezenlijk vreemd aan
de genade. Hoe meer dat volk Christus gelijkvormig mag
worden, des te zieker wordt ze van zichzelf. Ze wordt de
zonde zat; ze wordt zichzelf moe. Ze krijgt een verlangen
om bij God te zijn. Om zichzelf uit te wonen en bij de
Heere in te wonen. O mensen, ik ben wel eens blij dat ik
hier niet altijd hoef te blijven. Volk, het is slechts nog een
korte wijle. Het is nog maar een verdrukking van tien
dagen. Christus heeft 33 jaar onder onze zondelast geleden
als Middelaar. Nu is het voor degenen die in Christus zijn,
nog slechts een verdrukking van tien dagen. Zullen we dan
die tien dagen die nog overig zijn krap van Christus spre-
ken? O, volk, vertel dan de tijd die overig is des Heeren lof,
opdat anderen nog tot jaloersheid verwekt mochten wor-
den. Wat gaat er van u uit? Ach, wat gaat er nu van mij
uit? Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de leger-
plaats, Zijn smaadheid dragende. Maar midden in die
smaadheid, en in de hoogste aanvechting zal de Heere
zeggen: *“In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar heb
goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen”, Joh. 16:33.* Heb
goede moed, volk, Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde.
Christus rust Zijn aangevochte volk toe, opdat ze Zijn lof
zou vertellen. Dan maakt God al Zijn volk vruchtbaar en
tot Zijn dienst bereid, naar de mate des geloofs. Want Hij
heeft het beloofd: *“Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen*

Mijn lof vertellen", Jes. 43:21. Want als de Heere overkomt, dan loopt het vaatje wel eens over. Dan verwekt de Heilige Geest een lofzang in het hart. "Looft den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heiligen Naam. Looft den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden", Ps. 103:1-2.

*"Getrouwe HEER', Gij wilt mijn goed, mijn God,
Mijn Erfenis en 't Deel mijns bekers wezen,
Gij onderhoudt gestaâg het heuglijk lot,
Dat Gij, zo mild, voor mij hebt uitgelezen.
De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren;
O heerlijk erf, Gij kunt mijn ziel vervoeren."
Ps. 16:3.*

*Zeg schrijver, vloeï je nu niet een weinig door?
Als u dit doorvloeien noemt, o, dan wenste ik wel dat ik
alle dagen zo door mocht vloeien.*

*"Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer,
Gelijk een bron zich uitstort op de velden;
Wanneer ik door Uw Geest Uw wetten leer,
Dan zal mijn tong Uw redenen vermelden;
Want Uw geboôn zijn waarlijk recht, o HEER';
Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden."*

*"Komt, luistert toe, gij Godgezinden,
Gij die den HEER' van harte vreest,
Hoort, wat mij God deed ondervinden,
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest."*

*De Heere is mij verschenen van verre tijden en plaatsen:
"Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde."*

*"Komt, maakt God met mij groot;
Verbreidt, verhoogt, met hart en stem,
Den nooit volprezen Naam van Hem,
Die ons behoedt in nood.
Ik zocht in mijn gebed*

*Den HEER', ootmoedig met geweên;
Hij heeft mij in angstvalligheên
Geantwoord, mij gered."*

Heeft u er ook kennis aan, lezer?

Ik vind dat er niet zo'n lijn zit in uw schrijven.

Gelukkig, vraag aan de Heere dan maar veel om ontdekkend licht, dan zal God er wel lijn in brengen: *"Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft de verzoening in ons gelegd."* Hij heeft de verzoening in ons gelegd. Niet alleen de bediening der verzoening, maar ook de verzoening zelf: de vergeving der zonden. God heeft het werk der verzoening alleen gedaan. Ik heb er niets aan gedaan om verzoend te worden, maar er alles aan gedaan om naar de hel te gaan. Maar Hij heeft de verzoening in ons gelegd. Aanbiddelijk wonder, onbevattelijke genade. *"Niet alleen anderen, maar ook mij, vergeving der zonden..."*

Geliefde lezers, laat u zaligen, laat u met God verzoenen. *"Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem", 2 Kor. 5:21*

En nóg is er plaats! Kóm dan! *want alle dingen zijn gereed!*

2. ALLES UIT GENADE

Titus 3

Voorafgaande aan de roeping tot het ambt wensen wij met de hulp des Heeren allereerst het derde hoofdstuk van Titus met u te overdenken, waarin er gehandeld wordt over een aantal zaken aangaande de leer, het leven en de beleving des geloofs. Eerst geven wij u een kort overzicht van het hoofdstuk, waarna wij trachten te komen tot een nadere uitwerking van de bediening der Wet en die van het Evangelie.

1. *De noodzaak van de prediking der Wet, leren we uit de eerste twee verzen.*
2. *Dat wij allen van nature van één lap gescheurd zijn en dood zijn in zonden en misdaden, kunnen we lezen in vers 3.*
3. *Vers 4 tekent ons het welbehagen van God in de verschijning van Christus door de prediking van het Evangelie, waardoor sommigen de zaligheid verkrijgen uit vrije genade alleen en niet door de werken der Wet. Het 5e t/m het 7e vers handelt dus over de wedergeboorte, rechtvaardiging en heiliging en het doel daarvan.*
4. *Vers 8 toont ons een pastorale opwekking dat gericht is tot alle gelovigen, in het bijzonder Gods knechten.*
5. *Vers 9 t/m 11 zeggen iets over de kerkelijke tucht.*
6. *Vers 12 betreft een mededeling omtrent een reisplan van Paulus.*
7. *Dat men de dorsende os niet moet muilbanden, maar dat men degenen die tot de Evangeliedienst geroepen zijn moet onderhouden, zegt Paulus ons in vers 13.*
8. *Tenslotte in vers 14 een wens en in vers 15 een groet van Paulus.*

In het laatste hoofdstuk van de zendbrief van Paulus aan Titus, wordt Titus nog eens nadrukkelijk vermaand, zijn

toehoorders Gods geboden in te scherpen. De prediking van de Wet is noodzakelijk om het vlees te veroordelen en alles buiten Christus onder de vloek te stellen. Als wij de Wet niet recht geestelijk verstaan zullen we in alle andere geestelijke zaken dwalen. Men schrijft boeken vol over heiligmaking, waarin echter de voorafgaande bediening van de Wet gemist wordt. “Aan de Wet sterven” hoeft niet altijd te betekenen dat dat met vreselijke tormenten gepaard gaat.

De Heere kan een ziel ook in korte tijd overtuigen en overwinnen door een dadelijke openbaring van Zijn liefde. Echter, in beide gevallen heeft men eigen vonnis wel gewillig ondertekend. Dat is geen voorwaarde, maar een vrucht van de gewilligheid van Christus, Die niet alleen het vonnis gewillig ondertekende, maar het vonnis ook gewillig onderging. Het Evangelie is dus onvoorwaardelijk voor onvoorwaardelijke zondaren. Dat wil zeggen, dat niemand onder de Evangelie-prediking verloren kan gaan zonder over de ingewanden van Gods oneindige barmhertigheid te lopen en door het bloed van Christus te waden en opzettelijk dat dierbare bloed te vertreden. Het bloed van Christus reinigt van alle zonden. Gods volk ontvangt niet alleen vergeving der zonden, maar ook vernieuwing des levens.

Er is echter geen sprake van heiligmaking als men niet aan de Wet gestorven is. De Wet stelt alles buiten Christus onder de vloek. De eisende Wet der Tien Geboden maakt niet zalig en is ook geen tuchtmeester tot Christus. Alleen de Wet in de hand van Christus is een tuchtmeester tot Christus omdat de Wet dan gehanteerd wordt door de Wetsvervuller. De eisende Wet heeft die tuchtigende werking van zichzelf niet. De Wet der Tien Geboden kan maar één ding, namelijk de overtreders onder de vloek stellen. De oudtestamentische heiligen wisten echter wel wat een tuchtmeester tot Christus was, omdat zij nog verkeerden onder voogden en verzorgers, die hen gevangen hielden onder de Wet der ceremoniën waarin de Wet der Tien Geboden was ingekaderd.

Paulus getuigt hiervan in Galaten 3:23-25: *“Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de Wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de Wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.”*

De tuchtmeester staat in de verleden tijd. De Wet is onze tuchtmeester geweest! Maar toen het geloof gekomen is (dat wil zeggen: toen de ceremoniële Wet in Christus vervuld is geworden en wij enkel door het geloof gerechtvaardigd kunnen worden), zo zijn wij niet meer onder de tuchtmeester. Het geloof in Christus, (d.i. het geloof zonder de Wet in inzettingen bestaande), geldt voor Jood en heiden met de komst van Christus in het vlees, voorzover zij in Hem geloven. Christus heeft als Middelaar de Wet (in inzettingen bestaande) aan het kruis genageld, heeft voor de Zijnen onder de vloek en de eis der Wet gebogen, heeft die volbracht en tot de laatste penning betaald, zodat Jood en heiden nu kunnen rusten door het geloof op: *“Het is volbracht!”*

De Wet der Tien Geboden is niet afgedaan, maar is geen tuchtmeester tot Christus, zoals veel geleerd wordt. Want een tuchtmeester is een pedagoog, die zijn leerlingen een goede opvoeding geeft, hen tuchtigt, maar hen toch vaderlijk verzorgt. Maar dat doet de Wet niet, want de Wet doodt, dondert en verdoemt. De Wet pleistert niet met loze kalk en verandert nooit van eigenschap. God handhaaft Zijn recht. Door de Wet is de kennis der zonde. De Wet onthult de zondaar aan zijn verloren staat, maar geeft geen heenwijzing naar Christus. De Wet is geen Johannes de Doper, die op het Lam Gods wijst, Dat de zonde der wereld wegneemt. De bediening der Wet is een bediening des doods. Een bloedwreker heeft niet de opzet om een overtreder naar de vrijstad te drijven, maar om hem te doden. De Wet maakt geen zondaren, de Wet laat zien dat een mens zondaar *is* en dat de mens rechtvaardig alle gevolgen der zonden moet ondergaan.

Als men leert dat de Wet der Tien Geboden een tuchtmeester tot Christus is, maakt men van de bediening des doods een bediening des levens. De eisende Wet heeft echt niet de bedoeling om een zondaar tot Christus uit te drijven, maar om te doden. De letter doodt, maar de Geest maakt levend. Door de trekkende liefde des Vaders komt de ziel tot Christus. De Wet legt het doodvonnis in het hart van de zondaar. Christus kan op vele wijzen de Wet hanteren. Als Christus het *“Wee u”* over de Farizeeën uitspreekt openbaart Hij de eisende Wet der Tien Geboden tot verdoemenis. Maar bij de Samaritaanse vrouw uit Johannes 4 heeft Christus de Wet in Zijn linkerhand om haar eerlijk te maken om vervolgens Zichzelf te openbaren. In die zin gebruikt Christus de Wet als een tuchtmeester tot Hem. Die eigenschappen heeft de eisende Wet van zichzelf niet, dan moet de Wet in de hand liggen van de Middelaar.

Die Samaritaanse vrouw was door de bediening des doods al ontdekt aan haar schuld toen zij naar de waterput op weg was. Zij was alleen, terwijl de vrouwen in het Oosten met elkaar naar de waterput gingen vanwege het gevaar van rovers en wilde dieren. Zij was dus een uitgestotene door eigen schuld. Christus wil echter dat zij haar schuld voor Hem gaat erkennen. Zij wist wel wat zij gedaan had, maar toen de Heere haar hart blootlegde werden haar zonden haar tot **schuld!** Toen ging dat mens haar schuld belijden: *“Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb...”*

Als Christus de Wet hanteert, gaat de Kerk haar schuld belijden: *“Ik heb gedaan wat kwaad was in Uw oog, dies ben ik HEER’ Uw gramschap dubbel waardig...”* Als iemand het oordeel des doods door de uitbrandende werking van de Heilige Geest in zich omdraagt, kan dat echter nooit lang duren, want dan zou hij wegzinken in de eeuwige rampzaligheid. Jona heeft geen drie dagen in zee gelegen, maar een punt des tijds, want de Heere beschikte een vis. Zo beschikt God de Vader, met eerbied gesproken, de Vis, Christus, Die Zijn volk opslokt in Zijn graf om haar na drie dagen uit te spuwen in het vrije van Gods welbehagen en

haar doet delen in de vrijheid der kinderen Gods.
Christus is Tussentreder. De vis was derhalve niet aan boord bij Jona op het schip. De vis trad door Gods hand pas tussenbeide toen Jona naar de diepte zonk.

Wat gebeurt er dan?

Dan kom ik in het wonder, dat kan ik niet verklaren, dat is alleen maar te beleven. Velen willen dit wonder uiteenzetten, maar het verstand kan dit eeuwige geheim niet beslaan.

Als een ziel door de Wet aan de Wet sterft, gaat het niet over een tijdsaspect, maar een punt dat niet in tijd is uit te drukken. Dat maakt nu juist het wonder uit. Want het Einde der Wet is Christus, ja, voor een iegelijk, die gelooft. Voelt u nu dat het verstand daar niet in kan dringen? Want enerzijds sterf ik met Christus, maar anderzijds door de Wet.

Ja maar, hoe zit het nu?

Heel eenvoudig: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden."

Ik kan niet geloven.

Dat wordt ook niet gevraagd, alleen als u uw 'niet kunnen' als ongeloof krijgt te bewenen en de straf vanwege uw 'niet willen' krijgt te omhelzen, dan is Christus dichtbij, hoor. Dan denk ik dat u zo'n beetje overboord bent. Maar nu hangt u nog wat op de reling. Vat je dat? Dus uw vraag is nog voor honderd procent onder de Wet. U mag gerust een keertje aan de Heere vragen of u eens verwaardigd mag worden om overboord geworpen te worden. Maar niet zelf springen, want dat is zelfmoord.

O, dus op het moment dat ik geloof zit ik in de vis?

Dat moet u maar eens komen vertellen als u door de vis op het droge gespuwd bent. U bent nu nog binnenboord, maar het moet buiten hoop worden om door het Anker der Hoop gered te kunnen worden.

U hebt toch ook nog nooit gezien dat een anker binnenboord uitgeworpen werd? Nu dan, Christus wacht om genadig te zijn, want Hij heeft Zich ter beschikking gesteld om verlóren zondaren op te vangen in Zijn liefdesarmen. God beschikte Zijn Zoon, zoals Hij de vis beschikte om Jona te redden.

Op Golgotha is Christus gestorven en daar sterven ook degenen door het geloof met Christus, ziende op het Einde der Wet, Christus, Die in het uur der minne door de Heilige Geest aan hun harten wordt geopenbaard.

Waar toe dient dan de Wet?

“Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars”, Gal. 3:19.

God zal de zondaar alleen maar rechtvaardigen op grond van een volmaakte gehoorzaamheid aan Zijn heilige Wet: *“Doe dat en gij zult leven”*. Bij enige onvolmaaktheid aan deze eis valt de zondaar zonder pardon onder het vloekvonnis van de verdoemende eis der Wet. Het is voor de zondaar in die stonde nog niet mogelijk om in Christus te geloven, want de Wet ontbloot zijn doodstaat en openbaart het vonnis aan welke de zondaar krachtens zijn diepe val in Adam schuldig staat. De Wet is derhalve even onvoorwaardelijk als het Evangelie. De Wet eist onvoorwaardelijke gehoorzaamheid, niet door het geloof, maar door de werken.

Nu, het Evangelie geeft onvoorwaardelijk hetgeen de Wet eist. Dus ook niet op voorwaarde van het geloof, maar door de Heilige Geest, Die Christus in het hart van een tot de hel toe vernederde zondaar openbaart. Als dat gebeurt is het voor zo’n zondaar onmogelijk niet in Christus te geloven, want het geloof in Christus wordt door de krachtadige, wederbarende werking des Heiligen Geestes hem op dat ogenblik om niet geschonken. Wet en Evangelie zijn beiden zuiver onderscheiden in werking, maar hebben beiden gemeen dat zij onvoorwaardelijk zijn.

Daarom moet de Wet scherp gepredikt worden, want de

bediening des doods gaat aan de bediening der verzoening vooraf. Zo is de zondaar onvoorwaardelijk veroordeeld buiten Christus, maar derhalve ook onvoorwaardelijk behouden in Christus. Er komt dus geen enkele menselijke beweging aan te pas om de zaligheid te verkrijgen.

Vernedering, berouw, bidden, bijbellezen, ter kerke gaan, keurig leven, zullen u niet uit de hel houden. Alles wat uit het geloof niet is, dat is zonde. Berouw over de zonden is slechts een schone vrucht van het geloof in Christus, de vrucht draagt dus niet de wortel, maar de Wortel draagt u, als het goed is. *“Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster”, Openb. 22:16b.*

De Wet is in Christus. De Wet ligt in de Ark. De Wet uit de Ark halen is dodelijk, dat zien we bij de lieden van Beth-Semes. Een Christen is aan de Wet der werken gestorven en dus vrij van de Wet. Hij is een lijk voor de Wet en de Wet is een lijk voor hem. De eerste Adam is in de dood gevallen, maar de tweede Adam is uit de dood en het graf opgestaan. Christus zal Zich alleen aan Zijn volk openbaren. De Schrift en de bevinding leren ons een openbarings-theologie. Velen kunnen geloven zonder de openbaring van Christus aan de ziel. Christus openbaart Zich in een weg van totale onmogelijkheid. *“Want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft”, Rom. 10:4.*

Dat weet een ziel niet vooruit, maar achteraf. Velen zijn vóór het recht verlost, maar Sion wordt dóór recht verlost. De Wet is dus niet naast, maar in Christus, daarom is ongelof de grootste zonde. De reformatorische bolwerken zullen net als Kapernaüm tot de hel toe nedergestoten worden, indien de belijders daarin Christus, als het Einde der Wet, blijven afwijzen.

Door de geloofsgemeenschap met Hem worden al Gods ware kinderen evenwel vruchtbaar gemaakt in Zijn dienst. Gods volk wordt geleid, bestuurd en bewaard. Zij regelt zichzelf niet meer. Nee, want wat zij leeft dat leeft zij Gode. Zij staat in de vrijheid omdat zij vrijgemaakt is. Was dat altijd maar de beoefening, dan zouden Gods kindertjes niet zo langs elkaar heen leven. Het is een wonder als je een

mens treft met een verzondigd leven, die niets meer weet, niets meer wil, niets meer kan, zonder de Heere Jezus. Zalig hij, die door de tussenkomst van de Middelaar verkeren mag in de gemeenschap met God, Die zwijgt in Zijn liefde en de Zijnen rust, blijdschap en vrede schenkt indien zij maar in Zijn rust blijven. De Kerk wast op in heiligmaking, voorzover zij door het geloof, dat door de liefde is werkende, op haar Liefste steunt in de woestijn van het leven.

Alle heiligmaking buiten het Einde der Wet berust op wettische heiligmaking. Het schip van de wettische heiligmaking vaart onder een vrome vlag naar de eeuwige rampzaligheid. De vermenging van Wet en Evangelie is daarom gevaarlijker dan de aanvallen van de vorst der duisternis.

Hoe moeten we dan de Wet verstaan in het leven der dankbaarheid?

De Wet is in één woord begrepen, namelijk de liefde, dat wordt door vele belijders niet verstaan. De liefde is de vervulling der Wet. Vele predikers hangen de Wet aan de liefde en het Evangelie aan de plichten. Dit is het arminiaanse geraamte van de 20e eeuw. ***Gods volk heeft geen twee voorwerpen des geloofs, maar Eén dat is Christus.*** Velen kijken scheel, omdat zij én naar de Wet gluren én naar het Evangelie glimlachen. Het is niet de Wet én Christus, maar de Wet ***in*** Christus. Doen wij dan de Wet teniet? Dat zij verre, wij bevestigen de Wet. Niet om die (in de heiligmaking) te dóén, want het geloof is op Christus gericht en niet op de overtreding van het gebod! Het leven des geloofs wordt niet door de Wet, maar door het Evangelie genormeerd en geregeld! Het lijkt misschien adekadabra, maar die het geleerd heeft weet het. Christus is geen Christus zonder een vervulde Wet. Hij heeft die vervulde Wet geschreven in het binnenste van mijn hart, omdat Hij leeft in mij. Maar nooit meer om die Wet te doen uit dankbaarheid, want dat zou een slag in het aangezicht van Christus betekenen.

Ik heb de liturgie tegen, maar dat scheelt me niets. Liever alle mensen en de liturgie tegen dan God tegen. Christus

heeft de pers alléén getreden. Gods volk heeft in het leven der heiligmaking wisselklederen nodig. De rechtvaardigmaking keert in de heiligmaking steeds terug. Niet vanwege de staat der genade, zoals Rome leert met haar mischientjes, maar zoals het staat in Zacharia 3:4 en in Openbaring 22:11.

Dit moest eerst gezegd worden.

Titus is door Paulus in deze leer onderwezen en vermaand. Dat apostolische vermaan geschiedde echter in de bedding van de gemeenschap der heiligen. In de gemeenschap der heiligen is er namelijk plaats om elkander te vermanen door de liefde. Daarom moeten de predikers in onze dagen eens ophouden elkaar naar de mond te spreken, maar veeleer elkaar vermanen. Als er in de onderlinge bijeenkomsten de opscherping en vermaning door de liefde ontbreekt, wordt de beoefening van de ware gemeenschap gemist en zal men vervallen in allerlei afgoderij en dwaling. Want in de ware gemeenschap is Christus het Middelpunt. Waar Christus is, zijn ook de vruchten des Geestes. De vrucht des Geestes is de liefde. Liefde wil kennen. Liefde graaft tot op de bodem van het hart. Waar de liefde uit God gemist wordt, is ook de ware gemeenschap afwezig. Echter, de ware gemeenschap ziet niet op de liefde, maar op de vrucht van de gemeenschap. Dat geldt zowel in het natuurlijke, als in het geestelijke. In de natuur is de vrucht van de liefde dat er kinderen worden geboren en in het geestelijke is de vrucht van de liefde de eer van God. Dat ziet op de verheerlijking van God Drie-enig. Alhoewel God de Volzalige is in Zichzelf en niet nodig heeft om van mensenhanden gediend te worden als één behoevende, wil Hij nochtans door vernieuwde zondaren verheerlijkt worden. De heilige engelen en serafijnen die voor Zijn troon zijn, zingen al vanaf de schepping onafgebroken het driewerf: *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen.”*

Paulus vermaant Titus, zijn medebroeder in Christus, in deze context. Dat ziet dus op de eer van God. Hij dringt er

bij Titus op aan dat hij alle gemeenteleden, bekeerd en onbekeerd, moet inscherpen, dat zij gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan Gods geboden, opdat alle vlees voor God verdoemelijk zij. Voor de Kretenzen gold dat in het bijzonder ten aanzien van de gehoorzaamheid aan het vijfde en zesde gebod.

In het eerste vers komt voornamelijk het vijfde gebod aan de orde, namelijk dat wij allen, die over ons gesteld zijn gehoorzaamheid en trouw moeten bewijzen. In het tweede vers gaat het meer over het zesde gebod, dat ons verbiedt om onze naasten door lastering en valse getuigenis te ontteren en te benadelen in gedachten, woorden en werken.

Er waren blijkbaar gemeenteleden, die zich aan deze geboden openlijk schuldig maakten of gemaakt hadden, zodat Paulus zijn broeder in Christus vermaant deze geboden in het bijzonder zijn toehoorders in te scherpen. Het houden van Gods geboden betaamt immers alle mensen. Het is dus niet onverschillig hoe een mens leeft. Als er in de gemeente des Heeren leden zijn, die openlijk in de zonden leven, wordt Gods Naam daardoor grotelijks gelasterd. God eist gehoorzaamheid van alle mensen, inzonderheid van de gemeente van Christus, dat wil zeggen: de gedoopte leden. Het is dus niet onverschillig hoe een mens leeft, laat staan hoe gedoopten zich gedragen in leer en leven. Objectieve gehoorzaamheid aan Gods geboden deelt in de tijdelijke zegeningen des verbonds. Kijk maar naar Achab, die zich uitwendig bekeerde in zak en as. Het oordeel over zijn geslacht werd niet tijdens zijn leven voltrokken, maar voor een tijd afgewend.

Maar laten we wel duidelijk zijn: *“Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid; maar de gerechtigheid redt van den dood”*, Spr. 11:4.

Uitwendige gehoorzaamheid aan de Wet is dus alleen maar uitstel van executie, omdat God de eis der Wet niet teniet doet op grond van onze werken. De prediking der Wet heeft derhalve altijd tweeërlei uitwerking. Bij een deel blijft het hangen bij wat uitwendige plichten, dan werkt het een reuke des doods ten dode. Maar als de Wet inkomt

door de Heilige Geest gaan de zonden leven. *“Want als het gebod gekomen is, zo is de zonde wederlevend geworden.”* In die weg denkt de zondaar de zonden door verbeteringen te overwinnen, maar de zonden overspoelen je dan als ooit te voren, zodat je elke slag, die naar verbetering staat, moet verliezen. Ook de heimelijke zonden worden dan ordentelijk voor ogen gesteld. Dan wordt het gericht gespannen en de eis der Wet met het vloekvonnis in je hart afgedrukt. Dan moeten we heden sterven, want dan wordt het bevindelijk waar wat God gezegd heeft in het paradijs aangaande het proefgebod: *“Ten dage als jij daarvan eet, zult jij de dood sterven.”*

De godsdienstige mens blijft altijd bij het uitwendige van de Wet hangen, maar degenen die God gaat toebrengen in de tijd worden niet alleen overtreders der Wet, maar komen ook in het paradijs terecht waar de breuk geslagen is. Als de Heere zaligmakend in ons leven komt, gaat Hij altijd herstellen daar waar de breuk geslagen is. Dan wordt de mens niet alleen des doods schuldig aan de Wet, maar ook schuldig voor een heilig en goedgevoelend Wezen.

Door een beetje inzicht in wat uitwendige godsdienst, zijn we van nature zeer goed in het bedenken van een werkwijze om het leven uit de Wet te trekken. Want de voetnoot onder de Wet luidt immers: *‘Doe dat en jij zult leven.’* De rijke jongeling was daarin zeer ver gevorderd. De meesten zijn echter niet zo handig om de Kanttekeningen van de Wet te bestuderen, laat staan in praktijk te brengen. Want in het algemeen komt de mens niet verder dan een beetje dit doen en dat nalaten. Maar de Farizeeërs en de Wetgeleerden hebben een wat betere bril om ook de kanttekening van de Wet te bestuderen en op de hoeken van de straten de Wet in praktijk te brengen. Want de Wet belooft het leven, als men maar doet wat de Wet eist. Dat dacht Paulus aanvankelijk ook, maar hij is er gelukkig achter gekomen dat hij nog niet één gebod volkomen gehouden had, toen de heilige eis der Wet in de straat genaamd *de Rechte* in zijn hart werd afgedrukt. *“En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds”*, zegt Paulus met wat andere woorden in

vers 3. En in Romeinen 7 zegt hij: *“Maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde wederlevend geworden, doch ik ben gestorven. En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden.”* Paulus heeft de Wet pas geestelijk leren verstaan toen hij door de Wet aan de Wet stierf en inleefde dat de vloek der Wet op Christus neergekomen was. Zo kwam de apostel aan het einde der Wet en werd Christus aan zijn ziel geopenbaard.

Waar zijn dan uw zonden gebleven, Paulus?

‘In een zee van eeuwige vergetelheid. Christus is het, Die mijn erfenis uit het paradijs heeft overgenomen met alle schulden die erbij horen.’ Paulus zegt verder in mijn woorden: ‘Maar dat wij daar achter gebracht zijn, is genade, hoor Titus, daarom kunnen we ons niet boven die Kretenzen verheffen, want ook wij waren eertijds van die Verbondsbrekers, die in de zonden leefden. Ik met mijn blinde wettische ijver door de gemeente Gods te vervolgen, en jij, Titus, met je Griekse filosofische afgodscultuur.’ Paulus was zowel ambtelijk verantwoordelijk als pastoraal bewogen. Daarom wijst Paulus zijn broeder Titus op hun eertijds, in vers 3. ‘We zijn uiteindelijk van dezelfde lap gescheurd’, bedoelt Paulus hier te zeggen. ‘Heb dus wat geduld, Titus, met die Kretenzen, want die luie buiken zijn lasteraars, zoals wij eertijds. Maar daarom mag je niet nalaten hen scherp te vermanen door de prediking der Wet om de overheden en machten onderdanig te zijn en aan het werk te gaan. Maar denk erom dat je het doet met een levendig besef aan je eertijds.’

Dit is één van de lessen waar Gods knechten heel hun leven bij bepaald moeten worden. Want als zij hun afkomst vergeten, dan heb je zo weer een afscheiding. Daarom hebben we zoveel kerkmuren, omdat de inleving van Titus 3:3 ontbreekt. Paulus was daar beducht op, daarom vermaant hij zijn broeder hierin. We moeten maar nooit onze afkomst vergeten, want dan worden we onuitstaanbaar voor onze naasten en een sta in de weg voor God, hoewel de Heere wel middelen weet aan te wen-

den om Zijn knechten aan de grond te houden. Paulus blijft echter niet in de Wet hangen, nee, hij wijst ons op de prediking van vrije genade waardoor het Gode beliefd heeft Zijn Zoon in hem te openbaren. En dat gebeurt nu nog, lezers, want die God leeft nóg! Er is nu ook nog een volk op aarde, dat aan het einde van de Wet gebracht wordt. Dezulken gaan met Paulus roemen in vrije genade: *“Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus”, Rom. 5:1.* Dan gaat de bazuin aan de mond: *“Die God is onze zaligheid, wie zou Die hoogste Majesteit dan niet met eerbied prijzen?”*

Daarom gaat Paulus van zich afwijzen en naar Christus wijzen: *“Want **Hij** heeft ons zalig gemaakt”, vs. 5.* Niet uit de werken der Wet vóór onze bekering, ook niet uit de werken der rechtvaardigheid, na onze bekering, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. God was in Christus de Eerste. Want Hij heeft ons zalig gemaakt. Wij waren rampzalig, maar Christus heeft onze ramp gemijnd en weggedragen, daarom zijn wij nu zalig. Zeg, Titus, Hij heeft ons zalig gemaakt. Hij nam onze ramp en wij ontvingen Zijn gerechtigheid. Christus is onze Ramp voor God geweest in de toerekening en daarmee heeft Hij de rampzaligheid voor ons gesloten, want Hij heeft gezegd: *“Ik heb de sleutels der hel en des doods.”* Wij zijn met Christus ondergedompeld en begraven in Zijn dood en gewassen door Zijn bloed, in het bad der wedergeboorte. *“Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”, Gal. 2:20.* Dan zingt MacCheyne: ‘Nu neemt mij geen satan de zegenkroon af.’ MacCheyne wil zeggen: ‘Ga maar naar Golgotha, satan, daar hangt mijn Bekering, daar hangt mijn vlees in Zijn vlees.’

Dan hoor ik Paulus zeggen: ‘Kom, Titus, we zullen er eens van zingen: *“Want deze God is onze God, Hij is ons Deel ons Zalig lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden, ter dood toe zal Hij ons geleiden.”* Ja, dat is de roemtaal van vrije genade.

Lezers, kennen we dat bevindelijk? Ik wil niet persoonlijk worden, maar Paulus schrijft dit niet vrijblijvend. Ik schrijf dit en u leest dit ook niet vrijblijvend. Kom toch, zie het Lam Gods, Dat in mijn plaats stond in de zaal van Kajafas, waar de hele hel gemobiliseerd werd om Hem vals te beschuldigen, omdat ik te beschuldigen was. De Heere Jezus onderging het zwijgende, omdat Hij Zijn Kerk zo uitnemend liefheeft. Hoe zouden we kunnen zwijgen over Hem, Die in het Rechthuis van Pilatus stond in mijn plaats? God sprak door de mond der Wet in Zijn toorn tot Christus, daarom zwijgt God in Zijn liefde voor degenen die van Christus zijn.

Beste lezers, hebben wij wel eens in dat rechthuis gestaan als een doodschuldige zondaar? Want de weg naar Golgotha loopt door het rechthuis van Pilatus. Velen zijn vrij vóór het recht, gelijk Barábbas, maar God spreekt Zijn volk vrij dóór het recht, gelijk de moordenaar aan het kruis, gelijk Paulus en Titus, die gerechtvaardigd zijn door Zijn genade, door het bloed van Christus. Barábbas werd vrijgelaten door de godsdienst, maar Gods volk wordt vrijgemaakt door de tussentreding van Christus op Golgotha. Golgotha is het centrum van bevindelijke openbarings-theologie. Daar zingt de Kerk: *“De strik brak los en wij zijn vrij - geraakt.”* Dat heeft Rijer Pothoven eens kostelijk verwoord:

*Als onder 't heilig recht,
de ziele niet meer vecht,
maar billijkt 't zondeloon,
wat haar ook overkôôm,
rechtvaardigend haar God,
wat eeuwig zij haar lot.
Als in haar laatste vreugde
(het eren van Gods deugden),
de deugd van 't recht het wint,
al eist zij: Doodt het kind.
O, stonde van 't gericht;
o dood'lijkst tijdsgewricht.
Dán wordt verloren gaan,*

*door God niet toegestaan.
Hier wordt de Zoon gekust,
eer z' op den weg vergaat.
Hier wordt zij welbewust,
verzekerd van haar staat.
Hier drinkt zij 't Bloed des Lams,
't welk haar in 't leven laat.
Hier wordt de toorn geblust
en is het Vree met God,
door 't offer van Zijn Zoon,
o aller zaligst lot.*

U haalt dat gedicht nogal eens aan, schrijver.

Ja, omdat ik het zo'n schoon gedicht vind. Zo schoon kan ik het in woorden niet zeggen. Maar het nóg een keer te zeggen is mij niet verdrietig, vandaar, lezer! Mag ik eens vragen: Heb je het ook zo ondervonden? Ja? 'O, aller zaligst lot!'

In de wedergeboorte is echter niet alleen het bloed van Christus noodzakelijk, waardoor de Kerk gerechtvaardigd wordt, maar ook de Geest, waardoor de Kerk wordt geheiligd en vernieuwd. Het is dus rechtvaardiging en heiliging. De Heere maakt niet alleen een vlak veld, maar de zondaar wordt ook vernieuwd en geheiligd.

Rechtvaardiging en heiliging zijn twee kanten van één zaak. Rechtvaardiging neemt de schuld der zonde weg en de heiliging neemt de smet der zonde weg. Niet door mijn heiligmaking, want ik heb geen heiligheid, maar door die van Christus. Wat is dan mijn heiligmaking? Hoe meer ik op Christus zie, hoe zwarter ik word, omdat de Zonne der gerechtigheid mij dan beschijnt. "*Ik ben zwart*", zegt de Bruid in het Hooglied. Dat is háár heiligmaking. Maar ze zegt er nog wat achteraan: "*...doch lieflijk*", dat is vanwege de heiligmaking van Christus. Waarom getuigt zij daarvan? Omdat zij met Paulus en Titus, ja met de ganse Kerk, rijkelijk door de Heiligen Geest is overgoten, zodat haar hart ervan overloopt. Dat gaat door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes, (vers 5). De

wedergeboorte wordt als een waterbad voorgesteld, waarvan de doop een teken en zegel is. Dat ziet op de afwassing der zonden en de vernieuwing des Geestes.

De Heere Jezus zegt tot Nicodemus: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.”*

Christus liet Zich besnijden en dopen voor Zijn volk. Dat is het Lichaam van Christus, dat is Zijn Kerk.

Paulus zegt het ook: *“Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden”, Rom. 6:4.*

Waarom is dit moeilijk te verstaan? Omdat de doop van Christus de dood voor het vlees betekent. Want wij willen wel vernieuwd worden, maar niet sterven. Maar willen wij erfgenen worden naar de hoop des eeuwigen levens, dan zullen we ook het woordje ‘opdat’ van vers 7 moeten leren verstaan. Dat woordje ‘opdat’ staat tussen oorzaak en gevolg. Maar om bij de oorzaak der zaligheid gebracht te worden, moet mijn ‘ik’ ten ondergaan en met Christus begraven worden, opdat..., daar heb je het weer: *“Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenen worden naar de hoop des eeuwigen levens”, vs. 7.*

Wat zijn erfgenen? Dat zijn kinderen. Kinderen hebben een erfrecht. *“En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenen van God, en mede-erfgenen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden”, Rom. 8:17.*

Waarde lezers, *“Dit is een getrouw woord”,* zegt de apostel, *“en alle aanneming waardig.”*

Het zijn gelukkig niet mijn woorden, want dat zou maar een arm portie wezen, maar het zijn de woorden Gods en het getuigenis des Geestes in het hart van Jeruzalem. De apostel zegt het elders zo eenvoudig: *“Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.”*

Gods kinderen zijn geadopteerd en verheven tot de adel-

stand van Christus en hebben allen het onderscheidings-
teken waarop geschreven staat: *"Ik, de grootste der zondaren."* Dat onderscheidingsteken heeft echter twee kanten. Want de Heere laat Zijn erfgenamen in de hoogste aanvechting de andere kant van die medaille wel eens zien, waarop is gegraveerd: *'Maar mij is barmhartigheid geschied.'* Als dat bij vernieuwing geopenbaard wordt, breekt mijn hart. Want weet u waar die grootste der zondaren dan inblikken? In de handpalmen van Christus, daar lezen zij: *"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij", Jes. 49:16.*

Dan zingt dat volk in God verblijdt, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen.

Waarde lezer, als dat beleefd mag worden, zou het dak van je huisje eraf vliegen, want dan is God erin en dan ben ik eruit. Dan wordt het een stroom van levend water, springende tot in het eeuwige leven. Dan worden we arm van geest, omdat God naar zulk een ellendeling als ik ben heeft omgezien. Dan gaan we getuigen van een rijke Christus voor een arme zondaar.

We moeten maar nooit zeggen dat we arm van geest zijn als we geen kennis hebben aan een rijke Christus, want dan is onze armoede slechts een vlag om de lading van onze nederige hoogmoed te dekken. Dan ben je rijk met je armoede, maar dan ben je rijk buiten God. Armen worden echter met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden.

Degenen die waarlijk arm gemaakt zijn, worden ook het beeld van Christus gelijkvormig. Die brengen in hun armoede vruchten voort van goede werken door de rijkdom van Christus. Want als de Geest rijkelijk over ons is uitgegoten in de wedergeboorte, heeft dat een uitstralend vermogen. Dan zie je de mens niet meer, maar het werk van een Drie-enig God. Wie brengen er goede werken voort? Alleen de ware gelovigen, zegt Paulus in vers 8, voorzover ze uit Christus leven. Titus moet de Kretenzen, die aan God geloven, aansporen goede werken voor te staan en hen opscherpen in het geloof. Gods volk moet

gedurig in de schuld gebracht worden om Gode vrucht te dragen. We kunnen God alleen maar met schuld dienen. Goede werken kunnen niet gemist worden in het leven des geloofs. Het is een vrucht van het geloof. Dat kunnen we duidelijk lezen in de Jakobusbrief. Goede werken zijn geen werken der Wet, maar werken des geloofs. Die gaan niet voor een christen uit, maar komen achteraan, zodat hij het zich niet zal herinneren. Hun werken volgen met hen, omdat ware christenen het doen als onnutte dienstknechten, die het slechts schuldig zijn te doen. Wat is er in onze dagen toch veel wettiscisme op dit gebied. Een kind van God zal nooit zeggen dat hij goede werken doet, want zijn beste werken zijn met zonden bevuile. Een kind van God ziet zoveel onvolmaaktheden dat het een walg van zichzelf krijgt en wisselklederen nodig heeft, zoals Jozua die kreeg, toen hij met bevleete klederen voor Gods aangezicht stond met de satan aan zijn zijde.

Jozua was ambtsdrager, maar zijn ambtelijke werk was met zoveel tekorten en zonden bevuile, dat hij walgde van zichzelf. De satan goot ook de hel nog eens over hem uit, zodat Jozua daar stond als een vuile zondaar met een gesloten mond. Hij verdedigde zich niet voor de satan, want de duivel sprak de waarheid, hoewel hij de vader der leugen is van de beginne. De duivel liegt dus altijd, ook al neemt hij de waarheid in zijn mond. Voor Jozua werd het een eeuwig wonder dat God hem een wisselkleed aanreikte en dat hij zijn bevuile kleedje in mocht leveren. Zo gaat het bij ware ambtsdragers. Dat zijn boetelingen en in de inleving vaak hellelingen, maar God zegt: 'U bent een hemeling, want Ik heb u als een vuurbrand uit het vuur gerukt.'

In de laatste ure van de pelgrimsreis zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: *"Komt, gij gezegenen Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld."*

Nu nog iets over de tucht

Ambtsdragers moeten dwaze vragen, twistingen en strij-

dingen over de Wet wederstaan, want zij zijn onnut en ijdel. In eigen kracht zijn we echter niet in staat een ketterse geest te wederstaan. *“Zonder Mij kunt gij niets doen”,* zegt Christus. *“Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere.”* Daar is dus persoonlijke genade en ambtelijke bediening voor nodig. Na de tweede vermaning moet men een ketter, dat is een dwaalgeest, verwerpen. Servet werd verbrand omdat hij een ketter was. Calvijn vond dat wel een beetje te ver gaan, maar heeft het niet kunnen verhinderen. We moeten wel afstand nemen van de dwaling, zo iemand die leert, maar aan de andere kant de persoon trachten te overtuigen en in te winnen. De remonstranten zijn er op de Synode van Dordrecht uitgeworpen en terecht. Dat is tot beschaming van de Eli-geest, die er nu in onze kerken heerst, want dat soort verdraagzaamheid is een vrucht van het luie vlees en niet van Christus. Maar onze vaders hebben de remonstranten echter niet alleen van te voren, maar ook achteraf getracht hun van hun dwaling te overtuigen. Maar hun valse leer hebben zij niet getolereerd. De kerk heeft dus wel een dure roeping om alle ketterse dwalingen uit te bannen. Ketterij heeft vaak ook zuiver belijden van de kerk als gevolg. In het verleden zijn de ketterijen de aanleiding geweest tot de geboorte van de formulieren van Enigheid. Kettters kunnen niet gemist worden, want ze dwingen de ware Kerk altijd tot een zuiver belijden. Dat zien we bij de strijd tussen Arius en Athanasius, waaruit de geloofsbelijdenis van Nicea is geboren. De strijd tussen Arminius en Gomarus resulteerde uiteindelijk in De Dordtse Leerregels. Nu wil S.o.W. die belijdenissen van de hand doen en er een ketterij tegenover stellen. Nu zal het blijken aan welke kant we staan. Ach, de Heere zal Zijn volk en erfdeel nooit begeven, maar de geest van onze vaders is ver zoek. Onze vaders hebben in de bressen gestaan, kerkelijk en nationaal, en hun leven opgeofferd voor de kroonrechten van Christus. Wat moest dan schaamte ons aangezicht bedekken. Die ontdekking resulteerde bij Luther in de belijdenis: *“Hier sta ik, ik kan niet anders, zo waarlijk helpe mij God*

Almachtig." Luther werd in de ban gedaan en uitgeworpen, om Christus' wil.

Welwillende lezers, als wij om dergelijke redenen uiteindelijk niet uitgeworpen worden, dan moeten we onze staat voor God nog maar eens nakijken. Want ik vrees dat de kerk van nu veel verder weg is dan de Roomse kerk van toen, omdat wij niet in de bressen hebben gestaan. Als de belijdenissen der vaderen, die in nood en dood geboren zijn, vervangen worden, houdt de kerk op te bestaan, omdat het fundament der kerk daarmee wordt weggenomen. Nu gaat het me uiteindelijk niet om een kerk met een kleine 'k', want er is tenslotte maar één Kerk, die van Christus.

Moeten we ons dan maar afscheiden?

Nee nooit, maar het moest ons eigenlijk verbazen dat we nog niet uitgeworpen zijn, niet vanwege onze trouw, maar vanwege onze ontrouw. Dan moeten we er niet van opkijken alsof ons iets vreemds overkomt, als we in de toekomst uitgeworpen worden. Echter, de Heere regeert, Hij zal Juda's stêen herbouwen uit het stof. Hij blijft de Getrouwe. Maar wat Hij geplant heeft kan wel eens uitgerukt worden. De Heere neemt dikwijls het eerste weg om het tweede te stellen. Dat geldt persoonlijk, maar ook in kerk en staat, want het gaat om Zijn eer. Dan moeten we de brokstukken ook nog kwijt, opdat Zijn eer opklimme uit het stof.

Ik wens geen discussie over kerkstrijd, maar veelmeer elkander te vermanen vanuit de goede strijd des geloofs waarvan Paulus gewag maakt en Titus opscherpt te wederstaan alles wat daar tegenin druist.

Tenslotte zet Paulus ons nog voor een andere schuld, want in vers 13 maakt hij Titus duidelijk dat de kerk de verantwoordelijkheid heeft over het onderhoud van degenen die arbeiden in Gods Koninkrijk. Daar hoort dus ook de zending en de zendelingen bij. We hebben nu vele stichtingen in het leven geroepen, omdat, zeggen we, de kerk haar roeping niet meer verstaat. Maar verstaan wij die nog wel? Ik geloof dat het bijbels is dat iedere plaatselijke gemeente de roeping heeft om een zendeling uit te zenden. Gelukkig

hangt het ook niet van de kerk af, maar van God: *“Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal”, 1 Thess. 5:24.*

Daarmee bedoel ik niet dat elke zending maar naar Biafra moet, want de ware zending begint te Jeruzalem, daarna te Samaria en dan tot het uiterste der aarde, Hand. 1:8. Gelukkig is de Heere Zelf Degene, Die Zijn knechten zendt, anders was het een verloren zaak.

Paulus waarschuwt ons voor onvruchtbaarheid in de gemeente. Wat hebben we dan nodig? Waarachtige bekeering om uit Christus bediend te worden en in onszelf niet verder te kunnen komen dan die onvruchtbare vijgenboom, die alleen tot de mesthoop bekwaam is. Want Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een Rantsoen voor velen. Maar de Heere heeft Zijn volk dan ook vrucht beloofd, waarvan de profeet Hosea getuigt: *“Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms, en hij zal een reuk hebben als de Libanon. Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw; zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. Efraïm! wat heb Ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord, en zal op hem zien; Ik zal hem zijn als een groenen - de dennenboom; uw vrucht is uit Mij gevonden”, Hosea 14:6-9.* Geve de Heere het groene Hout, Christus, te leren kennen, opdat wij uit Hem vruchten zouden voortbrengen van geloof en bekering, tot roem van die vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog. Zijn Raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Daarom zal de aarde nog eenmaal vervuld worden van de kennis des Heeren, waarbij de bergen van zoete wijn zullen druipen. De bekering van het volk der Joden zal hierbij centraal staan, ja, zij zullen het in de hegen en stegen uitroepen: *“Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen.”* Want het is: *“voor Zijn troon en hier beneden.”* Zegene de Heere Zijn eigen Woord en getuigenis.

3. DE ROEPING TOT HET AMBT

Voordat we dit onderwerp met u willen overdenken raadplegen we eerst enkele Schriftgegevens ten aanzien van de roeping tot het ambt om vervolgens kort op deze stof in te gaan.

1. *“En Hij, van daar voortgegaan zijnde, zag twee andere broeders, namelijk Jakobus, den zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, in het schip met hun vader Zebedeüs, hun netten vermakende, en heeft hen **geroepen**”, Matth. 4:21.*
2. *“En als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen **geroepen** heb”, Hand. 13:2.*
3. *“Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, **een geroepen apostel**, afgezonderd tot het Evangelie van God”, Rom. 1:1/ 1 Cor. 1:1.*
4. *“Paulus, een apostel, (**geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader**, Die Hem uit de doden opgewekt heeft)”, Gal. 1:1.*
5. *“En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, **gelijkerwijs als Aäron**”, Hebr. 5:4.*
6. Jesaja 6, Jeremia 1, Mattheüs 28:19, Romeinen 10:15, verwijzen inhoudelijk naar een inwendige roeping en/of zending. Dat ziet niet alleen op het predikambt, maar ook op het ouderlingschap, gelijk de apostel Petrus betuigt: *“...dewijl ik een medeouderling ben”, 1 Pet. 5:1.*

Vervolgens geef ik enkele weerleggingen aangaande de mening over de roeping tot het ambt, waarin men stelt dat de verkiezing van de gemeente hetzelfde zou zijn als de roeping van God. Ik voel me geroepen deze mening op grond van Gods Woord te weerleggen. Hoe men dat beoordeelt, laat ik aan de Heere over.

De bovenstaande teksten behelzen slechts een klein gedeelte uit Gods Woord, die handelen over de roeping tot het ambt. Uit de formulieren komt echter ook duidelijk naar voren: 'mitsdien van God geroepen.' Dat ziet op een inwendige roeping van de Heere Zelf. Waarom zou men anders een week bedenktijd hebben? Omdat onze vaders wel degelijk de inwendige roeping op het oog hadden, waarop de verkozen broeder zich in de bedenktijd te onderzoeken had, of hij wel een goddelijke roeping deelachtig was. Dat de gemeente iemand verkiest, is alleen maar een bevestiging voor een van God geroepen ambtsdrager. De verkozen broeder wordt hierdoor versterkt in het geloof omtrent zijn roeping tot het ambt. Want God werkt altijd aan twee kanten en brengt die twee zaken tot elkaar. Ambtsdragers zonder inwendige roeping, daarmee zitten nu helaas de meeste kerkenraadsbanken gevuld. De blinde leidt de blinde en vallen samen in de gracht. Dit feit wordt veel te licht geacht, waardoor ambtsdragers, praktisch gezien, hetzelfde functioneren als *ambtenaren*. Echter, het eenmaal aangenomen ambt zal voor God verantwoord moeten worden. Bij de bevestiging moet een ambtsdrager toestemmen, of hij dat getuigenis in zijn hart gevoelt (gelooft), dat hij van Godswege geroepen is! Dat geldt voor alle ambtsdragers. Roeping en geloof, aangaande het ambt zijn dus bevindelijke zaken en geen beschouwelijke.

Hieronder volgt een brief van mijn hand, als antwoord op een schrijven van iemand die wat beschouwelijk dacht over de roeping tot het ambt.

"Dank voor uw brief als reactie op mijn schrijven. Het doet mij altijd goed als er een open gesprek, middels schrijven mogelijk is, daar we in een tijd leven dat dat soms niet meer mogelijk is, hoewel we nog met vele kinderen Gods een band hebben, die God Zelf geschonken heeft. God legt banden vanuit de eeuwigheid in Christus, die ik niet maken kan. De broeders en zusters die ik ken, heb ik van

God ontvangen. En dan bedoel ik met 'kennen': gemeenschap hebben met. Daarmee wil ik niet zeggen, dat degenen die ik uitwendig ken geen kinderen van God kunnen zijn. *"Leg niemand haastig de handen op"*, dat betekent dat Christus de Oorzaak en de Bewerker is van de gemeenschap der heiligen. Ik bedoel hiermee te zeggen, dat er zonder die ware gemeenschap feitelijk niet te communiceren is over God en goddelijke zaken. In de gemeenschap der heiligen wordt Christus verheerlijkt en niet de mens. Dat moet eerst gezegd worden. De mens moet er tussenuit, u en ik, dat is Gods werk, want Hij verheerlijkt alleen Zichzelf. Ik houd er niet van om te discussiëren over het geestelijk leven, maar in dit geval gaat het meer over een kerkordelijke kwestie, hoewel ik er direct achteraan zeg, dat de ambten alles te maken hebben met het geestelijke klimaat in de gemeente. Maar het is niet verkeerd om elkaar eens op te scherpen, wellicht kan het enige helderheid verschaffen, hoewel die helderheid gelukkig niet uit mijn hersens komt, maar van Hem, in Wiens lippen genade is uitgestort: *"Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen eens vadingen schrijvers"*, Ps. 45:2.

In uw brief voert u slechts Handelingen 6 aan als model voor de ambtelijke roeping. Maar in dat Schriftgedeelte gaat het enkel over diakenen. Diakenen hebben geen leerambt. Het gaat in dit schrijven niet over diakenen, maar over ouderlingen. Hoewel de Schrift duidelijk aangeeft dat diakenen vol dienen te zijn van de Heilige Geest, dus Christus kennen als hun hoogste Profeet, Priester en Koning en dus aan het Heilig Avondmaal gaan. Dat geeft al aan in welke duisternis wij vandaag verkeren.

Volgens de Hervormde kerkorde moeten ambtsdragers Avondmaalgangers zijn, dat is nog zuiver Bijbels ook, hoewel men van deze bijbelse kerkorde in veel gevallen een vrijzinnig mechanisme gemaakt heeft. In veel gevallen zijn nieuw verkozen broeders, leden, die voor de ambtsaanvaarding nooit aan het Heilig Avondmaal deelgenomen hebben. Dat is tegen het Goddelijke Woord. Meestal

gaan zij dan na de bevestiging wel aan het Heilig Avondmaal om hun roeping te bewijzen. Maar de Schrift leert ons, dat als iemand voor het eerst **in waarheid** aan het Avondmaal deelneemt, hij dan nog niet in aanmerking komt voor het ambt. De Schrift verbiedt dat nadrukkelijk. *“Geen nieuweling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle”, 1 Tim. 3:6. ‘Nieuweling’ betekent: Nieuweling in de genade* en niet zozeer nieuweling in de gemeente. Een ouderling mag dus geen nieuweling in het geloof zijn, zoals Gods Woord zelf leert.

Ter zake: Degenen die Christus kennen als persoonlijke Borg, zouden die zonder van Christus geroepen te zijn een ambt durven aanvaarden? Als we dat menen, dan zijn **wij** met het Woord bezig, dus enkel met de letter. We verstaan derhalve niets van de betekende zaak. Ik geloof dat zij, die zo lichtvaardig een ambt aanvaarden, Christus niet kennen, of in ieder geval geen nabij leven hebben. Laat staan voor wat betreft het leerambt als ouderling en leraar. Als Christus Koning is, kan men als Zijn eigendom alleen zo een ambt aanvaarden: ***“Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord.”*** Daar kunnen de ware, van God geroepen ouderlingen op terugvallen, als zij aan alle gevoel sterven. Gewoonlijk is een verkozen ambtsdrager al in het verleden door de Heere tot het ambt geroepen en de kerkelijke verkiezing is dan een bevestiging van de roeping. De volgorde kan ook andersom, maar het is niet de gewone weg, die de Heere houdt, zeker niet met een leerambt. Want in het bijzonder bij het leerambt zit tussen roeping en zending *de zalving*. De roeping is inwendig en de verkiezing door de gemeente en de kerkelijke bevestiging is de zending (Rom. 10). Tussen roeping en zending zit dus de tijd der bekwaammaking met en door de Heilige Geest. Er heerst op dit punt alom een ‘eigen-mening-visie’, die wij in de Schrift en in de bevinding der heiligen niet terugvinden. De apostelen waren uniek en enig, maar zijn niettemin ‘gewone’ ouderlingen. Elke ouderling dient een inwendige roeping te hebben tot het ambt, anders ontvangt hij geen ambtelijke bediening in het pastoraat en de Woordbediening.

Hebreeën 5:4 leert ons: *“En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.”* Waarom leven we in tijden van grote kerkelijke duisternis? *“Omdat, zegt God, zij wel profeteren, maar Ik heb hen niet geroepen.”*

Wat is het nodig om te waken aan Zijn poorten.

“Geliefden, gelooft niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld”, 1 Joh. 4:1.

Bij de stemming van Matthias wordt er echter niet gesproken over een inwendige roeping, maar dat betekent niet dat die er niet is en moet zijn, want als we dat menen dan zijn we wel letterkundig bezig, maar niet geestelijk. Dat heb ik hierboven duidelijk aangetoond. Ik zeg het nog een keer: Het gaat hier over een leerambt. Ouderlingen (niet diakenen) mogen ook preken, begrafenis leiden, huwelijk inzegenen, maar ze mogen geen sacramenten bedienen. Bij de verkiezing van de zeven diakenen spraken de apostelen door de Heilige Geest en dat wordt vaak heel niet verstaan, omdat men, ik zeg het weer, letterkundig bezig is. Echter, de letter doodt, maar de Geest maakt levend. De apostelen spraken ook op gezag van de Heilige Geest. Ik moet u zeggen, dat we dat wel kwijt zijn in onze dagen. Waarom zit er bij vele predikers geen kracht meer in hun religie? Omdat men niet meer spreekt op gezag van de Heilige Geest. Hoe dat komt? Daar ga ik nu niet op in, maar één ding: men leeft bij eigen meningen en eigen uitleggingen en men kan het zonder de krachtdadige werking van de Heilige Geest stellen. Dat geldt ook in de weg der bekering en geloof. Men ‘gelooft’, maar het gros weet niet uit welke grote nood en dood men gered is.

Dit bedoel ik natuurlijk in het algemeen, want gelukkig heeft de Heere nu ook nog Zijn ware volk en Hij brengt er nog steeds toe, daar mag ik zelf getuige van zijn. De Heere zal er nog velen toebrengen, want de aarde zal nog één keer vol worden van de kennis des Heeren. Dat is geen bovenkamerkennis, maar bevindelijke kennis en geloofswetenschap. Goed, dit even terzijde.

U suggereert: "Is het onze taak, op grond van de Bijbel, de roeping van onze broeder te toetsen?" U haalt dan Lukas 12:14 aan. Maar dat heeft hier geen enkele betrekking op, want Lukas 12:14 handelt over de overheidskwestie. U hebt het verder over liefde en ootmoed. Maar wat is liefde eigenlijk, volgens de Schrift? Liefde zoekt te kennen, liefde zoekt het wezen te kennen. Liefde zoekt gemeenschap. Liefde is oprecht, eerlijk, gezeggelijk, scherp. Waarom? Omdat de liefde uit God in het recht van God verklaard ligt en wordt gekenmerkt door liefde tot het Wezen en niet in de eerste plaats tot het schepsel. De ware liefde uit God loopt over de eer van God. Dan kunt u beter alle mensen tegen hebben, dan Gods Woord tegen.

Toen Paulus Petrus bestrafte, omdat hij met de Joden veinsde (Gal. 2), kwam dat voort uit zuivere liefde tot God. Psalm 141:5 geeft het karakter te kennen omtrent de ware liefde.

Mijnheer, u verstaat misschien nu wel waarom ik om al die geperste 'ootmoedige en liefdevolle' gestalten en gezichten niet zoveel geef, omdat dat meestal een harnas is uit de eerste Adam. God trekt dat blanketsel er wel af, als we als een goddeloze met God verzoend worden. Als we dat kennen, gaan we niet af op iemands uiterlijk, maar op het wezen. Er staan wat gezichten stijf van de godsdienst. God prikt er dwars doorheen. Dus de ware liefde ziet op de eer van God en op de eer van Christus. Liefde is eerlijk ten opzichte van de naaste (had ik er maar meer van). Het is dus niet onze taak, maar een liefdesplicht, om iemand, die tot het ambt verkozen is, niet op zijn roeping te toetsen, maar om uit een oprecht beginsel navraag te doen hoe de Heere hem alzo geroepen heeft, zonder overigens over het hart te oordelen. Als dat niet kan lijden, is er wel een berg mis. Het leven kan echter met het leven niet twisten. Alle zaken zijn bespreekbaar. Niet om de ander op het matje te roepen, maar vanwege het feit dat christenen elkaar verantwoording schuldig zijn. Het zal bij een van God geroepen ambtsdrager daarom zeker wel kunnen lijden. Hier is dus niet 'het oordeel' aan de orde, zoals u suggereert, maar

de broederliefde gaat altijd gepaard met een Evangelisch oordeel, dat is gedrenkt in de ware liefde.

“De Heere Zelf geve u verstand van alle dingen”, is een vrucht, die de Heere Jezus al Zijn kinderen geeft naar de mate des geloofs, anders verstaan we niets van de dingen die des Geestes Gods zijn.

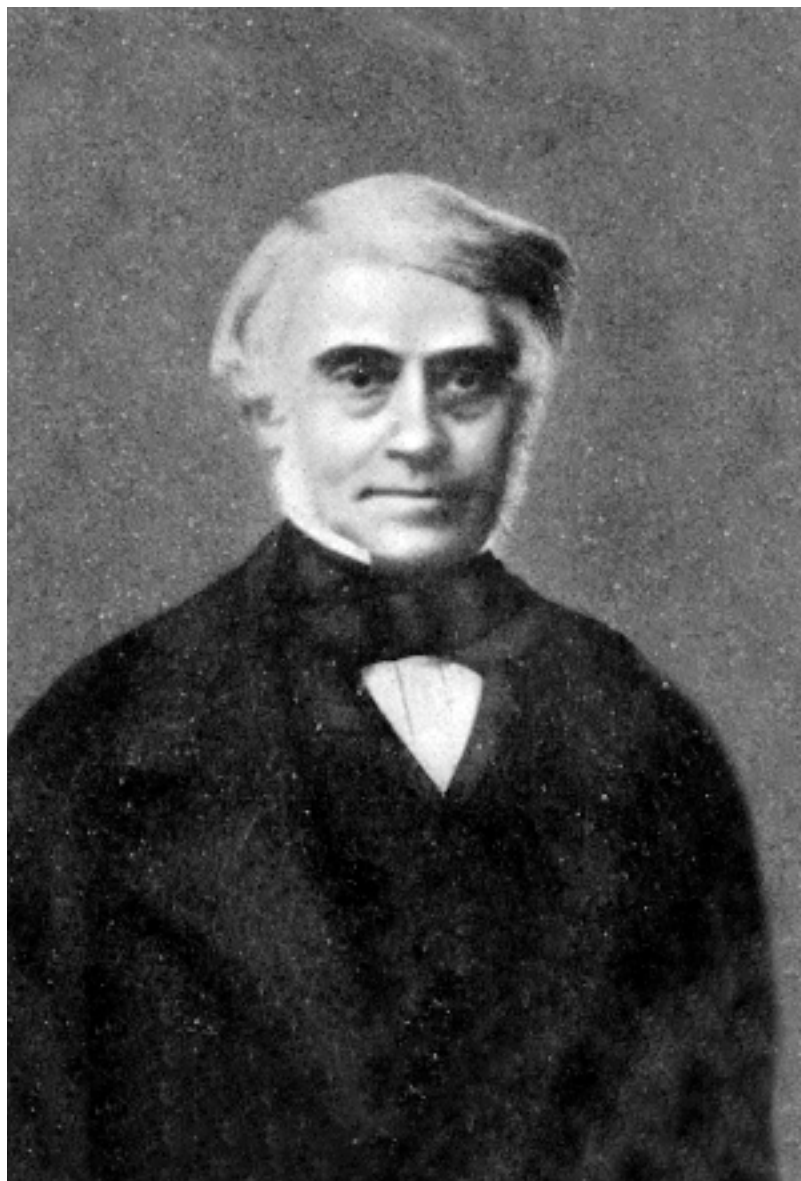
Ik hoop duidelijk te zijn geweest, mocht de Heere het Zijne zegenen en het mijne afwassen.

Nog een ding: Ouderlingen die van Godswege tot het ambt geroepen zijn mogen nimmer zelf het ambt neerleggen. Wordt het toch gedaan, dan ben ik bevreesd dat men nooit van God geroepen is geweest. Ik zeg dit niet met het oog op bepaalde mensen. Doorgaans neemt men het ambt veel te lichtvaardig aan en daarom bedankt men allerwegen. De duisternis in onze dagen komt daar vandaan dat men speelt met de ambten en de heilige sacramenten. (Einde brief).

Tenslotte

Voor alles is nodig een wedergeboren hart en een geheiligd verstand. Voor de rest acht Paulus en de levende Kerk alle dingen schade en drek. Want God zal de wijsheid der wijzen doen vergaan en het verstand der verstandigen zal Hij te niet maken.

Er is natuurlijk veel meer over dit onderwerp te zeggen, want wie kan nu zeggen ‘het te weten’? Laten we er altijd wel acht op geven, dat Gods Woord het einde is van alle tegenspraak.

4. HOE PHILPOT OVER STUDIE DACHT

“Indien onze doorgemaakte studiën eens allen werden opgesomd, dan zou wellicht blijken dat ook wel iets van onze tijd aan de godgeleerdheid is besteed geworden. Sommigen onzer hebben misschien de Hebreeuwse en Griekse grondteksten bestudeerd met al de rompslomp van polyglotten, lexicons en grammatica. Sommigen onzer hebben daarenboven de kerkelijke geschiedenis bestudeerd, en uitleggers op uitleggers doorgelezen. Waarlijk, wij werden tot staan gebracht eer wij in deze afdalende loop ver waren voortgegaan. Maar wij zeggen in betrekkelijke zin tot hen, die verachtelijk spreken over ons talent en studiën: Zijn zij godgeleerden? Wij ook. Zijn zij bekend met de kerkelijke geschiedenis en de overlevering van mensen? Wij ook. Zijn zij bedreven in het Grieks en Hebreeuws? Wij ook. *“Maar hetgeen ons gewin was, dat hebben wij om Christus’ wil schade en drek geacht; ja gewisselijk, wij achten ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, onze Heere, om Wiens wil wij al die dingen schade geacht hebben, en achten die drek te zijn, opdat wij Christus mogen gewinnen.”*

Wij hebben de godgeleerdheid verzaakt en zijn eenvoudig tot de Heilige Schrift gekomen. Wij hebben onze uitleggers en schriftverklaarders naar de verkoping gezonden en zijn gekomen tot de beste en wijste van alle uitleggers en verklaarders, de gezegende Geest. Wij hebben de vaders en de overleveringen, alsook de lexicons en de grammatica’s, de folio’s en de kwarto’s vaarwel gezegd en zijn ertoe gekomen om met de Galilese vissers aan de voeten van Jezus te zitten om Zijn Woord te horen. Onze hoogmoed is terneder geworpen, onze wijsheid is dwaasheid gemaakt, onze

kracht is veranderd in zwakheid, en onze bevalligheid in verrotting. Wij zijn als kinderkens gekomen op de school van Christus en wij begeren geen andere leermeester. Eenmaal hielden wij het met redenering en bewijsvoering. Wij verachtten alle andere manieren tot onderwijzing. Maar door droefenis en beproeving zijn wij diep vernederd geworden om niets en minder dan niets te zijn, opdat de kracht van Christus in ons wonen mocht. En wij hebben het gezegend onderscheid bij bevinding leren kennen. Wij hebben ervaren dat de lering des mensen ons verhovaardigde en dat het Goddelijk onderwijs ons vernederde. Uitleggers en boeken bevonden wij middelen tot onze verharding, doch het onderricht des Heeren leerden wij kennen als ons hart vertederende. De wijsheid van de mens liet ons in de ure van de beproeving en verzoeking zonder toevlucht, maar de onderwijzing van God verwekte in onze zielen de ernst der eeuwigheid. Hebreeuws en Grieks, lexicons en grammatica's, geschiedenissen en uitleggers gaven ons geen macht tot onderwerping onzer lusten, tot het opnemen van ons kruis, tot het uitgaan uit deze wereld. Des te meer we lazen, des te hoogmoediger we werden, des te verder van God af en van de ware vreze des Heeren. Eeuwig dank en lof zij Hem, Die naar wij vertrouwen, ons van Saul's harnas en wapenrusting ontnam en ons voortzond met slinger en steen van David." *Aldus Philpot.*

Mijn ziel zegt op elke zin: Halleluja! Zo heb ik het zelf ook bevonden. Ik mag wel eens schrijven met de pen eens vaardigen schrijver. Wat zoet is het te schrijven zonder uitleggers, zonder mensenhulp, zonder menselijke raadgeving, maar in de afhankelijkheid en door de bediening van Hem, in Wiens lippen genade is uitgestort. Gods zegen op onze dwaasheid doet onze dwaasheid in wijsheid veranderen. Ik heb liefde tot het gewone volk; tot degenen, die nog niet met het verrottingsproces van de 'kenniswetenschap' zijn besmet, want aan dat 'domme' volk kan ik mijn woorden nog kwijt. Ik zeg niet dat ik de grondtaal

van het Oude en Nieuwe Testament veracht, dat zij verre. Ik heb zelf ook woordenboeken om een bepaald woord op betekenis te onderzoeken. Maar velen wenden hun kennis voor om hun geestelijke onkunde te bedekken. Dan kan het zelfs zo zijn dat men ambtelijke bediening heeft, maar de persoonlijke moet missen, omdat men opgaat in de letter. Simson had bij Ramath-Lechi geleerd dat niet de middelen, maar de God van de middelen de eer moest ontvangen. Hij stak daarom dat ezelskinnebakken niet tussen zijn gordel, maar wierp het verre van zich. Hij gaf niet het ezelskinnebakken, maar God de eer. Ramath-Lechi betekent namelijk: *“Wegwerping des kinnenbaks”*. *“Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten...”*

Moge dit boek als een ezelskinnebak aangewend worden in de hand van die meerdere Simson! Ramath-Lechi: Want wie roemt, roeme in de Heere.

5. WAT SPURGEON OVER WIJSHEID ZEGT

“Die ons geworden is Wijsheid van God...”,

1 Korinthe 1:30

“Het menselijk verstand zoekt naar rust en van nature buiten de Heere Jezus Christus om. Veel geleerden en theologen hebben, zelfs na hun bekering, dikwijls de neiging om met te weinig eerbied en liefde naar de eenvoud van het kruis te zien. Ze zitten in dat oude net verstrikt, waar ook de Grieken in gevangen zaten en ze hebben de neiging om filosofie met openbaring te vermengen. Voor iemand met een goed verstand en een goede ontwikkeling bestaat het gevaar af te wijken van de eenvoudige waarheid van de gekruisigde Christus en leerstellingen te gaan bedenken, die het verstand bevredigen. Dit bracht de vroege kerk tot de gnostiek, waardoor allerlei ketterijen binnenslopen. Dit is ook de reden voor de rechtzinnige theologie, waarvoor ook nu nog zovelen theologen vallen. *(De wortel hiervan is hoogmoed. Veel rechtzinnige theologen houden zich op met filosofische letterkunde. Ze weigeren de eenvoudige godzaligen te bezoeken, omdat hun intellect in de weg staat. De geleerdste theoloog is voor God echter niet meer als een kleuter met een vuile luier. Velen gaan op in het intellectualisme, terwijl de meeste theologen een kinderverstand hebben. Met name op het gebied van mensenkennis en de ware zelfkennis missen).* *(Cursief gedrukte tekst van mij - GPPB).*

Beste lezer, wie u ook bent en wat uw opleiding ook mag zijn, als u de Heere toebehoort, zult u nooit bevrediging kunnen vinden in de wijsgerige theologie. U kunt dan wel de leer van een of ander grote denker overnemen, of de zienswijze van een of ander filosoof, maar hun leer is in vergelijking met het zuivere Woord van God niet meer dan

wat kaf is in vergelijking met de tarwe. Op zijn best kan het verstand het ABC van de waarheid ontdekken en zelfs dat valt nog te betwijfelen, terwijl in Jezus Christus alle schatten der wijsheid en der kennis zijn te vinden. Alle pogingen van christenen om genoeg te nemen met allerlei wijsgerige theologische systemen zijn gedoemd te mislukken. De ware erfgenamen van de hemel zullen de waarheid vinden in de grote, eenvoudige werkelijkheid, die het gezicht van de ongeletterde doet stralen van vreugde en die het hart van de arme zondaar verblijdt: *“Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken.”* Als Jezus in het geloof wordt aangenomen, bevredigt Hij het grootste verstand, maar buiten Hem vindt het hart geen rust. *“De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid; allen, die ze doen, hebben goed verstand”*, Ps. 111:10. Aldus Spurgeon.

Ds. Spurgeon predikende in de “Tabernacle”, in 1891.

Wishes to serve in Him
C. H. Pringle

Foto: Iconographisch Bureau, 's-Gravenhage.

6. DR. MAARTEN LUTHER OVER DE WET

Of door de Wet of door Christus

Omdat men het Evangelie met de Wet mengt, kan men niet anders zijn dan een verdraaijer van het Evangelie. Want Christus moet stand houden, dan zal de Wet vallen, of de Wet zal staande blijven, maar dan moet Christus vallen.

Aan de Wet gestorven

1. De gehele Wet, hetzij de ceremoniële wet, of de Wet der Tien Geboden, is voor een christen afgeschaft omdat hij daaraan gestorven is. Paulus zegt niet: "Ik ben voor een tijd vrij van de Wet of ik ben een heer van de Wet", maar eenvoudig: "Ik ben aan de Wet gestorven." Dat is: ***"Ik heb in het geheel niet meer met de Wet te doen."***
2. Want gelijk een maagd geen gemeenschap heeft met een man, zo moet het geweten niet alleen van de Wet onkundig zijn, maar zelfs helemaal aan haar gestorven zijn en wederom op haar beurt sterft de Wet aan het geweten.

Beroofd van de grootste roem

Daarom, uw valse apostelen verleiden en bedriegen ulieden wanneer zij leren dat de Wet tot de zaligheid nodig is en zo beroven zij u van de grootste roem van uw nieuwe geboorte en van uw kindschap en roepen u terug tot uw oude geboorte en tot de ellendige slavernij van de Wet, makende van u vrije kinderen Gods tot slaven der Wet.

Ontwaakt!

Daarom, wanneer u een mens ziet, die bevreesd en

bedroefd is door de overtuiging van zonde, zeg hem: “U maakt geen goed onderscheid, broeder, u stelt de Wet in uw gemoed, die u in het vlees moet plaatsen. Ontwaakt! Staat wederom op en bedenk dat men in Christus moet geloven, Die Wet en zonde overwonnen heeft. Door dat geloof zult u zo de Wet voorbij stappen en u zult in de genade overgaan waar geen Wet of zonde is en zo er nog Wet en zonde mocht zijn, dat gaat u echter geheel niet aan, omdat u aan de Wet, zonde en dood gestorven bent.

Niet alleen blind en doof voor de Wet, maar...

Maar daartoe wordt vereist dat wij van onze zijde deze wel-daad van Christus met een vertrouwen en zeer vast geloof ontvangen en aannemen, want gelijk noch Wet, noch enig werk, maar Christus alleen ons aangeboden wordt, zo wordt ook van ons niets vereist dan het geloof hetwelk omhelst, aanneemt en gelooft dat mijn zonden en dood veroordeeld worden en vernietigd in de zonde en dood van Christus. Maar, legt de Wet en de liefde nu eens aan de kant, op een andere plaats en tijd en stelt uw hart en aandacht op de staat van deze tegenwoordige zaak, die daarin bestaat, dat Jezus Christus, de Zoon van God, aan het kruis sterft en mijn zonden, dood, Wet, duivel en hel in Zijn lichaam draagt. Hieruit kan genoeg afgenomen en begrepen worden, dat hier niets gedaan moet worden dan aan te horen, dat deze dingen zo uitgevoerd en volbracht zijn en met een ontwijfelbaar en vast geloof te omhelzen. Dat is voorwaar het rechte volmaakte geloof waaraan niets ontbreekt. Naderhand, wanneer ik dus Christus door het geloof heb aangenomen, wanneer ik aan de Wet gestorven ben, van de zonden gerechtvaardigd, van de dood, duivel en hel door Christus verlost, dan verricht en betracht ik goede werken, dan heb ik God lief, dan ben ik dankbaar, dan bewijs ik liefde aan mijn naaste. Maar die liefde of goede werken, werken mijn geloof niet uit of brengen iets bij tot volmaking, maar mijn geloof voltooit en versiert de liefde. Dit is onze Godgeleerdheid en het is voor het verdorven verstand ongelooflijk, wonderbaarlijk en

ongerijmd, dat ik niet alleen blind en doof ben aan de Wet en vrij van haar, maar dat ik ten enenmale aan de Wet gestorven ben.

De Wet eist en het Evangelie schenkt

Hieruit kan genoeg verstaan worden waar het onderscheid tussen Wet en Evangelie bestaat. De Wet brengt nooit de Heilige Geest mee, bijgevolg rechtvaardigt zij ook niet, omdat zij alleen maar aantoonst wat wij doen moeten. Maar het Evangelie brengt de Heilige Geest mee en onderwijst ons wat wij moeten ontvangen. Bijgevolg zijn Wet en Evangelie twee geheel tegenover elkaar gestelde leringen. Daarom gerechtigheid in de Wet te stellen is zich ten enenmale tegen het Evangelie aan te kanten. Want Mozes met zijn Wet is een afvorderaar, eisende dat wij zouden werken en geven. Met één woord: De Wet eist van ons, ***maar het Evangelie eist niets***, het schenkt om niet en beveelt dat wij met open handen het geschonkene zouden aangrijpen, zodat wij door het geloof alleen in Christus, zonder de werken, gerechtvaardigd worden en dat alleen door het gehoor des geloofs de Heilige Geest gegeven wordt op de stem van het Evangelie en niet op de stem of het werk van de Wet.

Het geloof doet niets, maar gelooft

Zo is er dus niemand, die de Wet doet, hoezeer iemand die tracht na te komen. Met de Wet te doen, doet men de Wet niet. Men blijft als gevolg daarvan onder de vloek. Het geloof doet niets, maar gelooft in Christus de Rechtvaardige. Bijgevolg leeft de mens niet om het doen, maar om het geloven. Een gelovige doet en volbrengt de Wet, want hetgeen hij niet doet, werd hem vergeven door de verzoening der zonden wegens Christus. Hetgeen er van de zonden overblijft wordt aan de gelovige zondaar niet toegerekend.

De Wet vernietigt

Ik heb het al vele keren gezegd en ik herhaal het nu weer

(want deze zaak kan niet genoeg ingescherpt worden) dat een christen door het geloof aangrijpende de weldaad van Christus in het geheel geen Wet meer heeft, maar dat de ganse Wet voor hem vernietigd is met haar bedreigingen en benauwdheden.

Waar toe is dan de Wet?

1. Voor de komst van Christus, toen Hij nog verwacht werd om in het vlees te komen was de Wet noodzakelijk. Want de Wet is onze tuchtmeester geweest, maar Christus nu geopenbaard zijnde in het vlees, voor zover wij in Hem geloven, zijn wij niet meer onder de tuchtmeester.
2. Daarom kan de Wet zulke mensen niet aanklagen, schuldig verklaren en hun geweten verwarren. Natuurlijk probeert de Wet dat wel, maar Christus, Die in het geloof aangegrepen wordt, verdrijft de Wet met haar verschrikkingen en bedreigingen. Zo heeft de Wet heel eenvoudig afgedaan, allereerst in de geest en dan ook in de werken.
3. Daarom moet de regel van Fransicius van Dominicus en alle anderen vervloekt zijn, want door deze regels is ten eerste de weldaad van Christus en de roem des Heeren verduisterd en bedolven en het Evangelie van de genade en van het leven volledig onderdrukt. Verder is de wereld door deze regels met ontelbare vormen van afgodendienst, van valse eredienst, van goddeloze religieuze oefeningen, van zelfgekozen werken vervuld geworden. Maar alleen de regel waarover Paulus spreekt is gezegend, door die leven wij in het geloof in Christus en worden wij nieuwe schepselen.

Conclusie

Luther heeft kennelijk ook de Wet niet als regel der dankbaarheid, maar alleen het geloof in Christus.

Zou Maarten Luther voor de heiligmaking een ander geloof bedoeld hebben als voor de rechtvaardigmaking? Want velen zeggen wel dat men niets hoeft te doen in de

rechtvaardigmaking, maar in de heiligmaking zet men de mens toch weer aan het werk, 'want er staan legio Evangelische plichten in het Woord', zegt men in de meest rechtse kringen.

We kunnen God slechts met schuld dienen!

Voor Gods kinderen zijn de Evangelische plichten daartoe gesteld om erachter te komen dat men deze in het geheel niet of onvolkomen doet. Waarom? Om gedurig als een schuldige aan de voeten van Christus te vallen en opnieuw uit het geloof te leven. De beste werken zijn immers met zonde bevuurd, daarom heeft Gods volk geen heiligmaking, dan die van Christus. Dat beginseltje zullen ze op Naam van Christus zetten! Degenen die inleven dat er in hen geen goed woont en over de aarde gaan als een zwarte Bruid, die de Wet niet als leefregel kan hebben omdat zij Christus wensden te verheerlijken, **worden tegenwoordig door een wettisch beginsel uitgemaakt voor Antinomianen**. Dat God hen vergeve, die deze misdaad begaan, want men weet niet wat men doet!

7. DR. ALEXANDER COMRIE OVER 'SCHIJN EN ZIJN'

(Uit een voorrede van een boek van Thomas Shepard)

“Weinigen zijn er die het Evangelie getrouw, ernstig en ontdekkend horen preken of God treft hen nu en dan in het hart, waarbij de meesten knepen in het geweten, enige vrees, knaging en benauwdheid in hun ziel hebben. Dit doet God om de achting voor het Woord te bewaren en elk op een krachtige wijze te overreden, dat het Woord scherp-snijdender is dan enig tweesnijdend scherp zwaard, doorgaande tot de verdeling der ziel en des Geestes en der samenvoegselen en des mergs en een oordeler is der gedachten en der overleggingen des harten.

Intussen leert de ondervinding dat deze onrust bij zeer velen aan een morgenwolk en een vroegkomende dauw gelijk is. De mens grijpt het een en ander aan, bijvoorbeeld, dat er geen God is en hij wil liever op een valse grond rusten dan door blijvende onrust naar de enige grond van rust: Christus Jezus gedreven te worden. Wilt gij enige zaken weten die de mens gerust stellen ofschoon hij God Zelf niet heeft?

1. Enigen leven gerust zonder God omdat zij zware benauwdheden der ziel hebben gehad, maar die nu voorbij gegaan zijn en daarvoor danken zij God. Het overgaan van de benauwdheid is niet de grond van rust, maar het overgaan van de benauwdheid door de vereniging met Christus is de grond van de rust. De ondervinding leert dat als de smarten der ziel niet op deze wijze weggenomen worden, ze naderhand veel erger worden.
2. Anderen rusten ofschoon zij God niet hebben, aangezien zij onder gedurige beschuldiging van hun geweten

leven, hetgeen hen nauwkeurig in de plichtsbetrachting maakt; hierdoor denken zij dat ze iets anders hebben dan anderen. Maar ze hebben niets anders dan dit. Men moet weten dat dit eigenlijk een gevolg is van de vloek der Wet. Het is een wonder dat de meeste mensen daarvan zo weinig hebben.

3. Anderen kunnen gerust leven ofschoon zij God niet hebben; omdat zij met tedere godvruchtigen verkeren en omgaan; vooral als zij zich enige ingang bij hen verschaffen kunnen en door hen daarvoor gehouden worden. Om dit doel te bereiken gebruiken zij veel kunsten, ja somtijds zullen zij veel gevoeligheid des harten onder het spreken betonen. Daarom verkiezen zij die zitplaatsen in de kerk, oefeningen en gezelschappen, waar ze het best gezien kunnen worden en als men het oog niet op hen laat vallen, zo zullen zij de ogen naar zich toe trekken. Ook weten zij de vromen te strelen en te vleien met een schijn van oprechtheid en liefvalligheid en hun hart te betoveren, als zij niet op hun post staan. De Heere weet hoevelen er zijn die aldus handelen en omdat ze niet ontdekt worden in hun omgang met de vromen, rusten zij daarin in plaats van God Zelf.
4. Anderen rusten op de bevatting die zij volgens klare ontdekking van het Evangelie kunnen hebben. Maar de bevatting, het denkbeeld van een zaak is de zaak zelf niet. De oprechte ziel rust niet op een blote bevatting, die zij van God en Christus en van de weg der zaligheid heeft, maar zij vertrouwt op de Heere Zelf.
5. Anderen rusten op enige aandoeningen van vreugde en blijdschap, die zij nu en dan ondervinden onder een predikatie, samenspraak of gebed. Maar wij moeten weten dat gelijk de satan een ziel tot wanhoop kan brengen door het al te zeer vergroten van de zonde, hij ook op krachtige wijze door het Evangelie op de verbeeldingskracht kan werken en de mens als met blijdschap kan verrukken. Laat dit u een regel zijn: ***Alle blijdschap die niet voortvloeit uit het aannemen en omhelzen van de Persoon des Middelaars is vals!*** De

blijdschap gaat niet voor het geloof, maar volgt op die daden, waardoor de ziel met Christus verenigd wordt.

6. Anderen, ofschoon zij God niet hebben, rusten daarop, dat hun nu en dan enige zoete beloften uit het Woord of enige verzen van een geestelijk lied in gedachten komen. Nu hebben zij het zo goed. *“O, welk een zegen heb ik gehad!”* roepen zij uit. Ofschoon zij niet anders dan een bloot woord hebben gehad. Met de oprechten is het echter zo gesteld: Dat niet de belofte, maar Jezus in de belofte; niet het zien van Jezus in de belofte, maar het dadelijk aannemen en verenigen van hun ziel door het geloof met Christus, datgene is wat rust geeft.
7. Tenslotte zijn er nog die rusten op hun oprechtheid en welmenendheid, zonder de Heere Zelf, maar als dit alles gewogen wordt in de onbedrieglijke weegschaal van Gods Wet, wordt het bevonden lichter te zijn dan ijdelheid. De ware oprechten achten het een bestendige troost ook in Gods vierschaar. Zij willen allen op Jezus Zelf rusten.”

Deze en dergelijke zaken houdt de mens gerust, ofschoon hij God niet tot zijn Deel heeft. De kleinste in de genade heeft echter een andere grond en zal in plaats van door dit boven voorgestelde geslingerd te worden, daardoor bevestigd kunnen worden, als de Heere maar enigszins licht geeft.

Deze voorrede van A. Comrie, werd door ds. K. Veldman geplaatst in de Veluwe kerkbode. (November 1998).

THEODORUS VAN DER GROE LUD. FIL. SM. LUD. FR.
 Geb. te Zwammerdam A^o 1705. Predikant te Elphinstervroude A^o 1730. te
 Kulligen A^o 1740. en aldaar in den HEERE ontslapen den 24 Juny 1784.

*De goddienst, daar zy treurt om haar gezant en Vader
 vroeg om zyn Beddenis. — ziet hier uw THEODORUS.*

*Dat geschenken! Hy ging zyn Leendingen voor.
 Haast, volgt gy zyn Geloof, koont gy Hem Eeuwig nader.*

ex tempore.

Foto: Iconographisch Bureau, 's-Gravenhage.

8. THEODORUS VAN DER GROE OVER DE ZEKERHEID DES GELOOFS

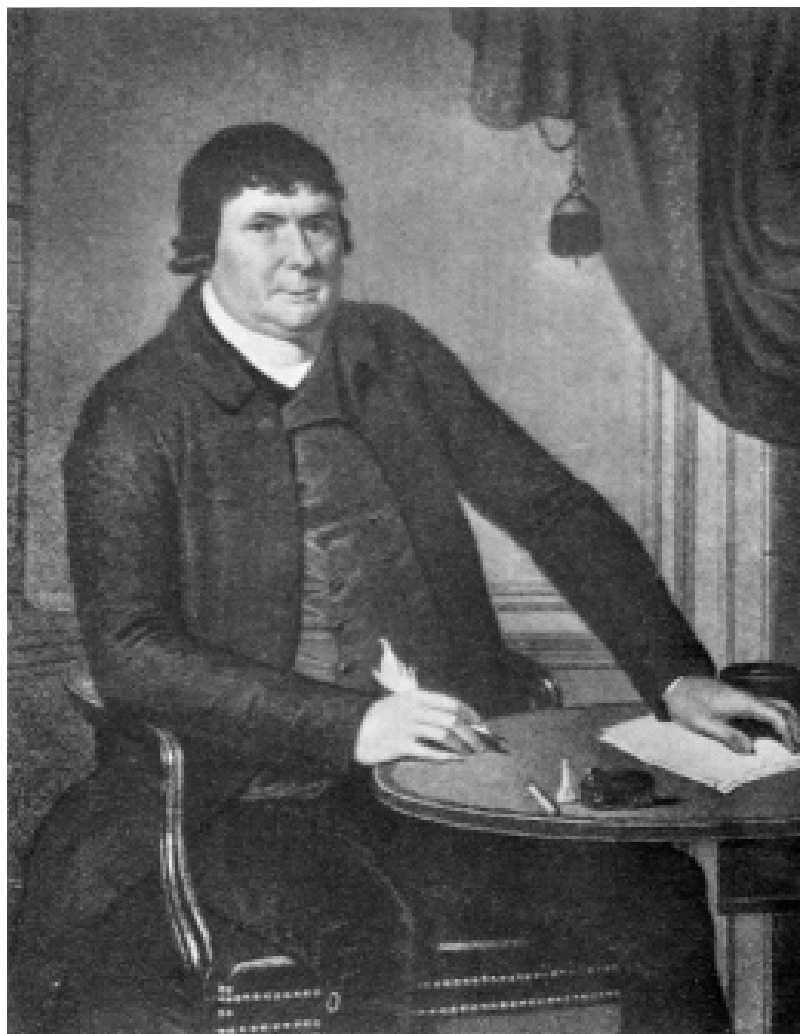
(Uit: "Oprecht ziel-zaligend geloof", Uitg. E. Van Praag - Rotterdam)

1. Een waar gelovige zonder enige zekerheid van zijn zaligheid, is bij mij niet anders dan een gedrochtelijk hersenschim, ofwel een gelovige zonder geloof.
2. Ik scheid de zekerheid geenszins van het geloof, net zomin ik het licht kan scheiden van de zon en de warmte van het vuur.
3. Mijn waar gevoelen is, dat er in onze geesteloze tijd mogelijk duizenden in het christendom worden gevonden, die zichzelf vals en zonder grond inbeelden, dat zij zwakgelovigen, sukkelende, twijfelmoedige christenen zijn, terwijl zij nochtans niets hebben van het ware ziel-zaligend geloof in hun harten.
4. Velen stellen het beginsel des geloofs en der ware genade ***in de gemene werkingen van overtuigingen, bekom - mernissen, ongelovig zuchten, begeren, hongeren en dorsten***, met hetwelk de mens kan hebben en nochtans voor eeuwig verloren gaat.
5. Ik betuig dat het met mij waarlijk gelegen is, dat ik geenszins een ***waar*** zwak-gelovige, sukkelend, duister christen wil bedroeven of tot twijfelmoedigheid wil brengen. Ik mag in waarheid zeggen, gelooft zij de Heere! dat hij mij een teer hart en innerlijke barmhertigheid heeft geschonken, voor het geringste schaapje Zijns Zoons en voor het zwakste lammetje, zodat ik

dezulke geen kwaad zou willen doen, maar het liever alle dagen in mijn schoot zachtjes zou willen strelen tot dat het sterk en gezond werd.

6. De allerswakste gelovige heeft nochtans inwendig in de grond van zijn hart altijd enige vaste verzekerdheid zijner zaligheid en Gods genade blijft hij behouden, die hij in der eeuwigheid niet verliezen kan, nademaal de Geest Gods, Die het geloof werkt en versterkt, hem nooit geheel verlaat.
7. Het ware geloof is als zuiver beproeft goud, dat in zijn wezen onveranderlijk is. Een waar gelovige heeft somtijds een klein korreltje van dat kostelijke goud des geloofs in zijn hart, doch dat kleine korreltje des geloofs is nochtans in wezen het geloof zelf, zoals het in H.C. Zondag 7 beschreven wordt.
8. Ik bestrijd degenen die stellen dat in de 7e Zondag van de Catechismus niet het eigenlijke wezen, maar het welwezen des geloofs beschreven wordt, of anders gezegd, dat tot het wezen des ware geloofs niet zou behoren de particuliere toepassing en inwendige verzekering van de vergeving der zonden in Christus.
9. Voor alle duidelijkheid laat ik de opsteller van de Catechismus, Caspar Olevianus, maar eens spreken. Die man zal ons zijn gevoel over het eigenlijke wezen des geloofs klaar genoeg zelf willen uitleggen in zijn verklaring van de apostolische geloofsbelijdenis, pagina 205.
Daar schrijft hij: “Zodanig een kennis Gods wordt er in Jeremia 31:34 beloofd, waardoor wij beide van de genadige vergeving der zonden verzekerd zijn en waardoor het beeld Gods in ons hersteld wordt.”
10. Het Avondmaal des Heeren verzekert een christen niet dat hij een christen is en het geloof heeft, maar hij moet

daarvan, eer hij aan het Avondmaal gaat, verzekerd zijn! Alle soorten geloof, welke de verzekerdheid niet hebben tot wezenlijke eigenschap, veroordelen wij als vals en ongoddelijk.

9. WILLIAM HUNTINGTON OVER SCHIJNLIEFDE EN WARE BROEDERLIEFDE

“Maar indien gij niet vergeeft, zo zal uw Vader Die in de hemelen is, ook uw misdaden niet vergeven”

Markus 11:26

(Uit de verhandeling over de gelijkenis van de onbarmhartige
dienstknecht - W. Huntington ss)

“Toen kwam Petrus tot Hem en zeide: Heere! hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven? tot zevenmaal? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zevenmaal.”

Dan volgt de gelijkenis, welke een toepassing is van de leer. Hij die zijn mededienstknecht honderd penningen schuldig was, had zijn broeder onrecht gedaan. Hij had de schuld der liefde niet betaald, maar was in honderd gevallen in gebreke gebleven. Het zou zijn plicht geweest zijn weder te keren, schuld te belijden, en te zeggen: “Het is mij leed.” Dit deed hij echter niet. De beledigde partij **moest**, toen hij hem gevonden had hem zijn schuld onder het oog gebracht hebben, en wanneer hij die erkend had, **hem aangenomen en vergeven hebben**, dan had hij de eer gehad zijn broeder te winnen. Dit deed hij niet. Aangezien nu de ander de belediging erkende en op zijn knieën vallende om vergeving bad, was hij in deze handeling te rechtvaardigen, maar niet daarin, dat hij de eerste oorzaak had gegeven. Om hem te leren in het vervolg zijn tong in toom te houden, werd deze beledigde broeder toegelaten hem in de gevangenis te werpen, totdat hij de ganse schuld zou betaald hebben, die hij hem schuldig was. Hij handel-

de echter zeer verkeerd in dat te doen en werd daarvoor zelf aan de pijnigers overgeleverd, totdat hij zou betaald hebben al wat hij zijn Heere schuldig was; wat hij schuldig was aan Zijn Persoon, als zijn Heere, aan Hem in Zijn leden; en aan hen om Zijnentwille, en dat in gehoorzaamheid aan de wet des geloofs. Zo zal de Heere, de God der vergelding, zekerlijk betalen, (Jer. 51:56). Hij werd zolang in de handen van de pijnigers gelaten, totdat zijn trotse toorn omlaag gebracht, zijn hoge geest vernederd, zijn gedrag tentoongesteld, zijn hoogmoed vergaan, zijn weerspannige ziel verlamd, en zijn onverzoenlijk hart gebroken was. En als de verschrikkingen Gods en de heftige aanvallen des duivels hem hadden uitgedroogd, was hij verplicht aan de troon der genade om vergeving te gaan smeken, want God, de consciëntie, en de Schrift riepen als met één stem: **“Vergeef ! vergeef !”** Vergeef en u zal vergeven worden.¹ *“Maar indien gij niet vergeeft, zo zal uw Vader Die in de hemelen is, ook uw misdaden niet vergeven”, Mark. 11: 26.*

Helaas! hoeveel vreemde wachters hebben wij in onze dagen, die de Almachtige palen stellen, om in hun voetstappen te wandelen. Zij durven degenen tegenstaan, die Hij zendt, tenzij Hij Zich wil vernederen, Zich naar hun lui men te schikken en Zijn werk door hen te werken. Doch, indien de leidingen der Voorzienigheid zich bewegen buiten de palen die zij gesteld hebben en het Hem goeddunkt een Petrus te verkiezen, dat deze of die ziel door zijn mond het Woord zou horen en geloven, dan vatten zij een vooroordeel tegen hem op, dat in vervolg van tijd tot nijd aanwast; en wie zal voor nijdigheid bestaan? Bleef het hier maar bij, zodat alleen de slechte gedood werd, doch de duivel zendt dezulken uit met wat God haat, ik bedoel hen, die tussen broeders krakelen inwerpen. Deze, evenals Sauls hovelingen die hem tegen David ophitsten, drijven hem aan zijn eigen eer te verdedigen, totdat de haat ontvangen hebbende, hetwelk doodslag is, zich door de tong in een openbare kansel moet ontlasten, hetwelk de ontvangenis

1. Engelse overzetting van Lukas 6:37: “Laat los en gij zult losgelaten worden”

voltooit en de dood baart. Soms porren de duivel en de huichelaars zulk een dienstknecht aan, dat hij zover gaat, dat hij de waarheid zelf van dwalingen beschuldigt; een heldere tekst verduistert; ja een getrouwe getuige van Christus in het openbaar zal belasteren, om zodoende het werk Gods door een vermeende mededinger tegen te houden en te verhinderen, en zijn eigen goede naam voor ondergang te behoeden. Het is echter alleen dienstig om te ontdekken hoever hij van God af staat en welk een ellendige geest hem beroert. *“Wiens haat door bedrog bedekt is, diens boosheid zal in de gemeente geopenbaard worden”, Spr. 26:26.* Zo iemand wandelt naakt, en die de geest der onderscheiding heeft ziet zijn schaamte. Dit maakt hem woedend op zijn mededinger en vreselijk in opstand tegen God. Een mens, die zodanig van God verlaten en door satan beroerd is, staat nergens voor. Hij zal elke straal van goddelijk licht ontwijken en de helderste tekst verdraaien, liever dan enige schijn te geven, dat hij enig leerstuk zou verdedigen, dat het voorwerp van zijn haat handhaaft. Ja, hij kant zich tegen het eeuwig Evangelie, de eeuwige kracht des Heiligen Geestes, en zijn consciëntie, liever dan dat men van hem zou denken, dat hij gedwaald, verkeerd gehandeld of gesproken zou hebben. Dit verslapt de gordel der waarheid en de geest der dienstbaarheid overvalt hem. Het woord van de lijdzaamheid van Christus onttrekt zich en ijdelspreking komt er voor in de plaats. De man legt zijn schild en rondas ter zijde, hij verliest de verborgenheid des geloofs uit het oog en moet de dauw van Hermon missen, en eer hij er om denkt woont hij met de afvalligen in het dorre. Zo iemand is gelijk een wilde os in het net; hij is vol van de grimmigheid des Heeren, der scheiding zijns Gods. Elke poging die zo iemand doet, om zijn goede naam op te houden loopt uit op de een of andere berisping of bestraffing; de ene teleurstelling volgt de andere teleurstelling op: God wederstaat de hovaardige, maar de nederigen geeft Hij genade. Laat hij bij zichzelf voornemen wat hij wil, het wordt altijd verijdeld. Als hij een zaak besluit, zij zal hem niet bestendig zijn, en op zijn wegen zal het licht

niet schijnen. Laat hij voor God doen wat hij wil, zolang de toorn tegen zijn medebroeder in zijn boezem rust, wordt het niet aangenomen. *“Gaaf heen”, zegt God, “verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan, en offert uw gave”, Matth. 5:24.* Laat zo iemand prediken, bidden, zonde belijden, wenen, of wat hij wil, God wederstaat hem. Er is geen toegang tot God, noch gemeenschap met Hem. Al schijnt hij nog zo ijverig op de kansel, en nog zo hartelijk voor het volk, in ze te vermanen, te waarschuwen, over hen te wenen, te zogen, te verbinden, te nodigen, het wee aan te zeggen, te smeken, of wat ook, hij heeft geen gemeenschap met het altaar, want de stemme Gods en der consciëntie spreekt nog steeds: *“Gaaf heen, verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan en offert uw gave”*.

Nooit zal hij eer ontvangen voordat hij vernederd is, want de nederigheid gaat voor de eer. Nooit zal hij weder toegang tot God vinden als een verzoend Vader, zolang hij zijn zonde niet erkend en met zijn broeder verzoend is. God zal Zich aan Zijn Woord houden, zolang hij in zijn hoogmoed volhardt: *“Bij de verkeerde bewijst Gij U een worstelaars”; en: “die wreed is beroert zijn vlees.”* Zo gaat *“de hovaardigheid voor de verbreking, en hoogheid des geestes voor de val.”*

Dit maakt schrikkelijk werk in de consciëntie, en vernederd te worden voor het aangezicht eens Prinsen is geschikt tot doding van de hoogmoed. Dit is overgeleverd te zijn aan de pijnigers: Zijn ziel is verre van God, en Hij wederstaat hem. Hij wordt door de satan met vuisten geslagen, door nijd en boosheid verteerd, onder de dienstbaarheid der Wet bevangen, en het krioelt in hem van zondige begeerten. Hij twijfelt aan het leven en wordt gekweld door slaafse vrees; geblinddoekt door het oude voorhangsel; verward in zijn oordeel; gebonden in zijn geest; vereelt in zijn hart; wegzinkende in zijn goede naam, terwijl zijn vreugde verwelkt en zijn werk onvruchtbaar is. Ondertussen erkent en eert God de verongelukte broeder, die het voorwerp van zijn gramschap is. Dit doet zijn opstand aanwakkeren tot dat zijn hart zich tegen de Heere vergramt. Zo iemand kan soms in de graven worden gevonden, doch nooit op de

berg, want alleen de nederige van geest zal de eer vasthouden, (Spr. 24:23).

Zo blijkt dat deze gelijkenis, die de Arminianen duizenden zielen als een struikelblok in de weg gelegd hebben, hun zaak niet ondersteunt, noch iets bewijst ten gunste van hun leer, *dat men uit de genade kan vallen*. De Apostelen toch werden ook bedreigd met dezelfde straf door de pijnigers, gelijk de toepassing van de Zaligmaker aantoonst. *“Alzo zal ook Mijn hemelse Vader u doen.”* Gij discipelen en gelovige volgelingen; gij Apostelen, wier namen staan in de twaalf fondamenten van het Nieuwe Jeruzalem als het grote Sanhedrin van het geestelijk Israël; die Ik uit de wereld heb uitverkoren; gij, die u moogt verblijden, dat uw namen in de hemelen geschreven zijn; gij, wien Ik de sleutelen van het koninkrijk der hemelen heb gegeven, en tot wien Ik gesproken heb: *“Ziet Ik geef u de macht om op slangen en scorpioenen te treden, en over alle kracht des vijands; en geen ding zal u enigszins beschadigen; ja gij, die in dit leven honderdvoud zult ontvangen, en in de toekomstende eeuw het eeuwige leven; gij, die Ik rein verklaard heb om het woord, dat Ik tot u gesproken heb; wien Ik beloofd heb, dat gij ook zult zijn, waar Ik ben, en dat Ik heenga, om u plaats te bereiden, en weder zal komen, om u tot Mij te nemen”*, kortom, gij, die verlost zult worden met een eeuwige verlossing en verheerlijkt met eeuwige heerlijkheid, zult evenals deze man door Mijn hemelse Vader aan de pijnigers worden overgeleverd, *Indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden*. Eerst staat er dat zijn Heere vertoornd was, hetgeen duidelijk ziet op Christus, want wij zijn onder de Wet des Geestes des levens in Christus. Hier staat: *“Alzo zal ook Mijn hemelse Vader een iegelijk van u doen.”* Dit geeft te kennen, dat, wanneer de Zaligmaker vertoornd is op een van Zijn zaad, Zijn Vader hun overtreding met de roede zal bezoeken en hun ongerechtigheid met plagen. Het kan ook aanduiden, dat wanneer de Zaligmaker zo grotelijks vertoornd is, Zijn liefderoede niet zal afweren; wanneer de dwaasheid van een weerspannig kind er om roept. Het kan ook te kennen geven, dat Christus en Zijn Vader in

vereniging handelen. Want zo wat de Vader doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks (Joh. 5:19). Merkt hieruit op, dat een broeder vergeven hartenwerk is. Indien gij niet *van harte vergeeft* een iegelijk zijn broeder zijn misdaden. Het geschiedt dikwijls in woorden, zonder dat het hart erin betrokken is. Zo vergaf Saul David, als hij zeide: *“Is dit uwe stem, mijn zoon David? Ik heb gezondigd, keer weder mijn zoon David, gij zijt rechtvaardiger dan ik.”* Zolang echter de boze geest nog op hem is, kan hij er zeker van zijn, dat de breuk weer zal worden geopend, en hij neemt ten tweede male de wapenen tegen hem op, om hem zijn leven te ontnemen. Zo vergeven sommigen hun broederen met woorden, wanneer zij in gezelschap van anderen zijn, die hen daartoe aanzetten, alleen uit vrees, dat bij een weigering al de schuld alleen op hen zal gelegd worden, en hen hun goede naam in de ogen van hun vrienden nog meer zal doen verliezen. Dit is echter maar geveinsd en gedeeltelijk; het is maar een liefhebben in woorden. De oude zuurdesem werkt nog, en dit zal zich spoedig openbaren. De nijdigheid moet worden verwijderd, anders kan de breuk niet hersteld worden. Een bres van binnen zal spoedig een breuk naar buiten veroorzaken. *“De medicijn der tong is een boom des levens, maar de verkeerdheid in dezelve is een breuk in den geest”, Spr. 15:4.* Als er iets is dat een breuk in de geest maakt, is het haat en nijd tegen een broeder, dat bij God doodslag is. Daarom zijn al zijn voorwendsels van liefde en goede werken in het oog van God niet beter dan Kaïns offer, want hij is nog een boze dienstknecht, en het offer der goddelozen is een gruwel; hoeveel te meer als zij het met een schandelijk voornemen brengen, (Spr. 21:27). Mijne vrienden, zijt er op bedacht, elk voor zichzelf, dat gij niet als eerste ergernis geeft, want over die is het wee. Gij moogt u rechtvaardigen, wanneer zij uw vijanden worden zonder oorzaak, en zowel uw geloof als uw gedrag met de waarheid verdedigen. Wij moeten ook niet het geringste van het Evangelie van Christus loslaten, om aan de grillen van deze of gene aangenaam te zijn. Wij moeten ernstig strijden voor het geloof, geweldig zijn voor de waarheid, en

het goede pand, dat ons is toebetrouwd, bewaren door de Heilige Geest, Die in ons woont. Deze grond moet verdedigd en elke vijand weerstaan worden. Doch er is een weg voor u, deze strik des vogelvangers, namelijk nijd tegen een broeder, te ontkomen, en bijgevolg zult gij dan ook de straf ontkomen, die door de pijnigers wordt uitgevoerd.

1e. Draag zorg, dat gij noch Jood, noch heiden, noch de gemeente Gods ergernis geeft. Of het zou moeten zijn omwille van het Evangelie; want in dat geval moet men Gode meer gehoorzamen dan de mensen.

2e. Verdedig uw geloof, bevinding en gedrag, zover als de waarheid en uw consciëntie het van u vereisen. Dat is de plicht van ieder christen.

3e. Win een broeder, indien gij het kunt zonder voedsel te geven aan zijn hoogmoed of aan zijn dwalingen; zonder te buigen voor zijn dwaasheid en zonder enig deel van de verborgenheid des Evangelies prijs te geven. Wij moeten het Woord niet overgeven, nog de duivel in hem toegeven. Wij moeten de duivel geen plaats geven, noch de zonde in een broeder dulden, noch voor de goddeloze neervallen. Wij moeten de duivel, al komt hij in een Petrus, bestraffen met een: *“Ga achter mij, satanas!”* Als hij openlijk tegen u zondigt, door een smet te werpen op uw goede naam, als een heilige of als een dienstknecht des Heeren, dan moogt ge hem bestraffen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreze mogen hebben, (Tim. 5:20). ***“Openbare bestraffing is beter dan verborgene liefde”***, Spr. 27:5. Doch blijkt uit zijn dwalingen; uit zijn rieken naar het vlees; uit zijn levensgedrag en uit zijn boosaardigheid tegen de heiligen Gods en de kracht van de godsdienst, dat hij een vijand van de waarheid is, hij is geen broeder, maar een geveinsde. God heeft hem openbaar gemaakt, dat hij niet uit ons is. Die uit God is hoort de woorden Gods; die ze niet hoort is niet uit God, en die zijn broeder niet liefheeft. Die Christus' woorden niet bewaart, heeft Hem niet lief. Een iegelijk die niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet. Ontvangt hem niet in uw huis, noch in de gemeente; veel minder in de volmaakte band

der liefde, welke is de band des verbonds. Aan hun vruchten zult gij ze kennen. Niet aan hun uitwendige vruchten alleen, want een Farizeeër, die een wit gepleisterd graf gelijk is, kan in voorkomen, een Jeremia in de kuil, of een Job in de stok overtreffen. De een staat op voet van oorlog met de wereld, het vlees, en de duivel, terwijl de ander er mede in verbond is. Doch gij zult ze kennen aan de vruchten des Geestes en aan de goede schat van bevinding en waarheid, die uit een goed hart komt, zowel als uit hun leven en gedrag. En als zij predikers zijn, ook uit de vruchten van hun bediening, of uit de zegels, uit de zielen die God door hen bekeerd heeft. Paulus zegt: *“Groet Epénetus, die de eersteling is van Acháje in Christus”*, Rom. 16:5. Aan hun vruchten zult gij ze kennen.

Bovendien, wanneer gij bemerkt, dat vooroordeel tegen u ontvangen, gekoesterd, gevoed en aangemoedigd is, ziet toe, dat gij uw borsten niet uithaalt, om hun zaad te zogen, noch uw deur opent, om hun kindeke plaats te geven. Indien het vooroordeel op uw gemoed zijn werking doet gevoelen, en de duivel arbeidt, om het op u vast te zetten; ga er mede tot God; maak het Hem bekend; belijd het; bid Hem, dat Hij het wegneme, en u een hart geve, om uw vijand lief te hebben, en een geest des gebeds, om voor hen te bidden, en overmacht aan een troon van genade, om hem ten goede bij God te overmogen, gedenkende, dat gij ook in het vlees zijt. Dat zal de Heere aangenamer zijn dan een gehoornde var, die de klauwen verdeelt. Bidt voor degenen die u geweld aandoen, en die u vervolgen.

Indien een broeder in een kerkgemeenschap tegen u zondigt terwijl hij met u alleen is, moet hem zijn schuld onder ogen gebracht worden. Indien hij openlijk tegen u zondigt en daarin uw karakter, goede naam, of nuttigheid aantast, handelt getrouw met hem en bestraft hem in het openbaar. Indien hij Christus of het Evangelie tegenstaat, weerleg hem. De mond der tegensprekers moet gestopt worden. Indien God het niet zegent tot zijn overtuiging, zal Hij het tot zijn beschaming zegenen met de verrotting van zijn hart te ontdekken, opdat anderen die door hem be-

drogen zijn van zijn schaduw mogen vlieden. Deze getrouwe behandeling is beter dan de vleierij, het bedrieglijk kruipen, of de geveinsde oprechtheid der huichelaars, welke voornamelijk bestaat in het verdedigen van de onbekeerden; het rechtvaardigen van de goddelozen; het neerwerpen van de muren van Sion; het belasteren van de kracht van de godsdienst, en het te samen verenigen van Christus en Belial, van gelovigen en ongelovigen.

Doch indien het valse broederen zijn, handel dienovereenkomstig. Antwoord de zot naar zijn dwaasheid, opdat hij in zijn ogen niet wijs zij. Dit doet men wanneer men zijn dwaasheid met wijsheid beantwoordt, en met de waarheid ontmaskert. Wanneer ons geboden wordt een zot niet te antwoorden naar zijn dwaasheid, opdat wij hem niet gelijk worden, wordt daarmede bedoeld, dat wij zijn ijdelheid niet met ijdelheid, noch zijn dwaasheid met dwaasheid moeten beantwoorden, omdat dit ons hem gelijk zou maken. Een wijs man moet wijsheid gebruiken als hij zich met een dwaas man in rechten begeeft, hetzij hij woedt of lacht, dan zal hij altijd hemelsbreed van hem verschillen. Kortom, handel getrouw met alle mensen en gij zult de goedkeuring van God, van uw consciëntie, en van de Schrift hebben, al is het, dat alle mensen, ja zelfs de kinderen der genade het afkeuren. Want hoewel de bestraffing onaangenaam is voor degene die het pad verlaat, nochtans zal hij die hem bestraft, *wanneer de bestraffing ondersteund wordt door vernederende genade, en zijn hoogmoed en weerspannigheid verbroken worden*, achterna gunst vinden, meer dan die met de tong vleit.

Er worden in de gemeente sommigen gevonden, van wie soms moeilijk te zeggen is of het valse, of ware broeders zijn, die echter in al hun wegen ongestadig zijn. Zij zijn altijd ingenomen met het laatste bericht, hetzij het waar of vals is; altijd weggevoerd met hun laatste vriend, en wonderlijk uitgelaten over elke nieuwe leer, of nieuwe opmerking, hetzij die recht of verkeerd is. Omdat zij elk nieuwtje aannemen en gemakkelijk te bedriegen zijn, en men hun alles kan wijsmaken, hebben zij nooit gebrek aan bezoe-

kers, die er maar op los praten. Wanneer bij zo iemand een slecht gerucht van de een of ander gebracht wordt, of het grond heeft, of niet, wordt hij onmiddellijk diens vijand, en hij spaart noch zijn genade, noch zijn karakter, bediening of nuttigheid. Deze zijn niet de heerlijken der aarde, noch dezulken die uitsteken in deugd. Daarom behoeft al uw lust niet in hen te zijn; integendeel, neem ze niet in uw verborgen raad. Laat hen de voorwerpen van uw liefde zijn en de onderwerpen van uw gebeden, doch maak ze nooit tot uw boezemvrienden, noch tot uw medearbeiders, want gij kunt zulke broeders winnen en ze honderdmaal in een week verliezen. Twee of drie zulke vrienden als deze, zullen u werk genoeg geven om u het ganse jaar door bezig te houden, enkel met u van de een naar de ander te laten lopen, om elk bakerpraatje te bewijzen, of te weerleggen. Dit betaamt de ware heilige volstrekt niet; die behoort te letten op zijn beroep, zijn Zaligmaker en zijn consciëntie, wetende dat het de getuigenis van Hem en van zijn consciëntie is, dat hem moet ondersteunen en vrij doen uitkomen, zal hij in vrede aan zijn einde komen, of met vrijmoedigheid voor de Zoon des mensen staan. Bovendien, indien zo iemand u de een of andere vriendelijkheid bewijst, zullen zij het u later verwijten, en het in de hele wereld uitbazuinen, zonder te overwegen, dat hij die u het geestelijke zaait recht heeft het uwe dat lichamelijk is, te maaïen. Indien dezulken u weldoen hebben zij spoedig spijt van hun milddadigheid en zij verbeuren de genieting van de zegen die de verborgen en blijmoedige geveer is beloofd. Zij maken hun mildheid tot een stof van smaad, om het werk en de arbeider Gods te beledigen. Ik had liever drie zulke vrienden als Aner, Eskol en Mamre, die Abrams bondgenoten waren, (Gen. 14:24), dan honderd Israëlieten, zoals Ruben, die ongestadig zijn als water en in niets uitmunten, ***dan in kinderachtige dingen.***

Om te besluiten, mijne vrienden, de enige geluksstaat op aarde is vereniging met Christus. In Hem te blijven is in veiligheid te blijven. Noch vooroordeel, noch nijd kan blijvend wortel schieten in een gemoed, dat waarlijk hemels is, noch

groeien of bloeien in een ziel die bewust in Christus Jezus blijft. De slechte wordt er door gedood, en als een heilige er door wordt ingenomen maakt het hem openbaar, dat hij ver van zijn God af leeft. Hoe meer hij het koestert, hoe meer brandstof het toevoegt aan de oven der verdrukking, die hem te wachten staat, en misschien zal hij tenslotte een plaats innemen onder hen die zullen behouden worden, doch also als door vuur. Indien gij ooit zijn werking in uw gemoed gewaar wordt, staat nooit op van uw knieën zonder er een slag op gegeven te hebben. Elke verzoeking waardoor de hoogmoed voedsel ontvangt, of die u tot vooroordeel bewogen heeft, laat die u aan het bidden brengen voor het voorwerp, waartoe de duivel u aanport het te haten. Door de verzoeking geleid te worden is de duivel plaats te geven; haar tegen te staan is ze aan te leggen tot de ere Gods en tot beschaming van de tegenpartijder. Ik heb een hemel op aarde gevonden in het bidden voor hen, die mij zonder oorzaak beledigd en verongelijkt hebben. Ik heb daarin de gevoelige goedkeuring Gods aan mijn hart ondervonden en ik heb op mijn gebed een antwoord in mijn gemoed ontvangen, of het hunnenthalfte verhoord was of niet. God Die het hart doorzoekt, weet het best wie zij zijn, die hun broeders hun misdaden van harte vergeven. God wendde de gevangenis van Job toen hij bad, hoewel zijn gebed werd opgezonden voor zijn vrienden. Zij hadden zich echter meer als zijn vijanden gedragen dan als vrienden, want zij hadden zelfs niet recht van God gesproken, noch hadden zij Job overtuigd, hoewel zij hem veroordeeld hadden. Zijt gewaarschuwd, dat gij al uw hartsgeheimen niet openbaart aan een ieder die tot u zegt: *“Een verbintenis”*. Werp uw paarden niet voor de zwijnen, noch bezoek de huizen van babbelende belijders, waar het leven en de kracht van de godsdienst gemist worden; waar geen vereniging van oordeel, noch zielsvereniging te vinden is; waar niets zo overvloedig is dan babbelen en oorblazen. Dezulken zijn als Salomo's houtmijt, waar de twist gewoonlijk ontbrandt, doch als er geen hout is, gaat het vuur uit. Gij zult zien, dat de voorwerpen van hun haat en van hun

gebabbel gewoonlijk dezulken zijn, die God liefheeft. Hun haat wordt opgewekt door de kennis, eer en kracht, die de rechtvaardige vergezellen, waardoor hun oppervlakkige belijdenis en huichelaars hoop ontdekt worden wat zij zijn. Een boezemvriend in zielsvereniging, die God in uw consciëntie geopenbaard heeft, die in ons hart is, om samen te leven en samen te sterven; die gezond in het geloof, standvastig in zijn belijdenis, beginselvast in zijn leven, der wereld gestorven en Gode levend, vlijtig in het waarnemen der middelen, ervaren in zijn hart en smakelijk in de omgang is, is waarlijk een vriend en een broeder. Wanneer gij er zo een vindt, houd u daarbij. Twee of drie van dezen zijn aan een troon van genade schrikkelijk als slagorden met banieren. Ik heb menig geveinsde gekend, die zijn belijdenis is verloren en buiten de palen der gemeente Gods geworpen is; terwijl al zijn plannen verijdeld; zijn hart ontdekt; de bevooroordeelden de zwakke ogen geopend; de breuk die hij had gemaakt geheeld, en het voorwerp van zijn haat verhoogd werd. Dit alles geschiedde op enkele smekingen, die door twee of drie in het verborgen werden opgezonden, terwijl hijzelf nooit te weten kwam, wie de slag toebacht. Door dit soort werk, door Mordechaï en Esther verricht, werd Haman op zijn eigen kosten opgehangen, en werd Herodes van de wormen gegeten en gaf de geest. Het was het gebed van enkele mededienstknechten van de onbarmhartige dienstknecht, dat de Heere bewoog hem aan de pijnigers over te leveren. Dit is de weg. En welgelukzalig is de man, die al zijn verzoeken aan God bekend maakt, want die kan met Paulus zeggen: *“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.”*

Wentel uw weg op de Heere en ken Hem in al uw wegen, uw gedachten zullen bevestigd worden en Hij zal uw paden recht maken. Wees niet gelijk een paard, gelijk een muilezel, welk geen verstand heeft, en Hij zal u raad geven, Zijn oog zal op u zijn, en Hij zal u voor menige val en strik bewaren, die gij niet zou zien, als Hij ze u niet ontdekte.

U moet niets doen zonder God. Knoop geen vriendschap aan met een ieder die wel spreekt van de leraar, door wie

de eerste boodschap des vredes tot uw ziel gesproken werd. De duivel heeft menig kind van Hem met dat compliment voorgesteld, en het heeft tenslotte dienst gedaan als een sleutel, om de beurs van de eenvoudige te legen. Als een mens nabij God leeft, en Gode levende is en een goede consciëntie voor God heeft, zal hij onder de invloed des Geestes teer zijn. Dezulken zijn meer onderscheidend, fijngervoeliger en ontvankelijker dan zij wiens liefde verkild is. Ook zal God niet toelaten dat zulke zielen, die gedurig op Hem vertrouwen, evenals de voormannen van Israël, een verbond maken met elke voorgewende pelgrim die met zijn oude zakken, bevleete schoenen en beschimmeld brood komt, onder voorwendsel dat hij een gezant is en komt om de Naam des Heeren uws Gods, (Joz. 9:4-7), terwijl het slechts geveinsden waren die met leugens op hun lippen kwamen om hun leven te redden. Zij namen Gods Naam op hun lippen om hun bedrog te bedekken, waarom zij vervloekt waren en tot hun straf tot het verachtelijk werk van houthouwers en waterputters werden aangeesteld. Het is ook geen wonder, dat de mannen Israëls bedrogen werden, want zij vroegen de mond des Heeren niet. Indien gij in nauw verkeer en in gemeenschap met de Heere leeft zal Hij u bewaren en geleiden. Hij zal uw hart toesluiten voor hen wier harten voor Hem gesloten zijn, en uw genegenheden uithalen tot hen, die Hem lief hebben. Hij zal dikwijls een huichelaar voor u binnenste buiten keren, en hem zo tentoonstellen, dat gij hem kunt doorzien, alsof gij door een glazen lantaarn ziet. Evenals Simon, de tovenaer, zal hij het een of ander uitlaten, dat genoegzaam zal zijn om u te overtuigen, dat hij in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid is. Zo, mijne vrienden, heb ik aan uw verzoek voldaan. Dat de uitgave en de nauwkeurige doorlezing van deze brief u en duizenden tot een zegen moge zijn, is de wens en bede van,

Uw dienstwillige dienaar in Christus en om Zijnentwille,
WILLIAM HUNTINGTON SS
Winchester Row, Paddington.

10. DE VOLLE RAAD GODS IN DE PREDIKING

2 Korinthe 7

De prediking van Paulus kenmerkt de apostel zelf in Handelingen 20:27 met de woorden: *“Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods.”*

Wij wensen een gedeelte uit de tweede zendbrief aan de gemeente van Korinthe te behandelen, namelijk het zevende hoofdstuk, waarin Paulus de Korintheïers oproept meer en meer te wandelen in de heiligmaking voor God. De apostel Petrus getuigt hiervan in 2 Petrus 3:11-12: *“Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods...”*

Petrus wil zeggen: ‘Mensen, de wereld gaat voorbij en al haar begeerlijkheid.’ *“Hoedanigen behóórt gij te zijn!”* ‘U bent het niet, maar u behóórt het wel te zijn.’

De apostel roept al Gods kinderen op tot deze plicht, om er achter te komen dat we het niet zijn, want God kan alleen maar met schuld gediend worden. Velen gaan met deze oproep aan het werk en belanden in een wettische heiligmaking. Christus is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen, ook in de heiligmaking.

Wij moeten dit zevende hoofdstuk om deze reden niet losmaken van de voorgaande hoofdstukken, want dan zouden wij in de dwaling kunnen vervallen dat het leven der genade begint met de heiligmaking. Nee, de ganse Godsopenbaring wordt daarin verheerlijkt dat God een God is Die de goddelozen rechtvaardigt.

Nu is het waar dat rechtvaardiging en heiligmaking onaf-

scheidelijk zijn in het leven der genade, maar de rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking vooraf. De heiligmaking is geen vrucht van de rechtvaardigmaking, maar een vrucht van de gemeenschap met Christus. De heiligmaking is wel een gevolg van de rechtvaardigmaking, maar de vrucht komt niet uit een zaak, maar een Persoon. Gods volk is derhalve heilig in Christus. Het **zijn** gaat aan het **worden** vooraf.

Het is voor onze taalbegrippen ordelijk dat de Bijbel in hoofdstukken verdeeld is, maar dat was in de oorspronkelijke taal niet het geval, daar schreef men alles achter elkaar, zonder enige onderbreking. Deze hele zendbrief van Paulus aan de gemeente van Korinthe moet dus als één geheel gelezen en als zodanig verstaan worden, waarbij wij steeds aan de eerste komst van de apostel in Korinthe moeten denken, die reeds in de Handelingen staat opgetekend, waarin hij anderhalf jaar bezig is geweest om de gemeente te stichten en te onderwijzen in de leer van Christus en in de weg der zaligheid.

De apostel roept dus op tot verregaande heiligmaking. Paulus preekte de mensen van de berg af, de diepte in, daar waar de mirten groeien. De Ruiter op het witte paard is daar waar de mirten groeien. Hij gaat de Zijnen met Zijn heillicht voor. Weet u waar u heiligmaking leert? Niet op de toppen van het geloof, maar in de diepte van de beproeving, in de loutering van het lijden, door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht, door vele smaadheden en vervolging om Christus' wil. Dan leer je jezelf kennen als een zwarte Moor van binnen en van buiten. In die weg wordt de Kerk nog zwarter omdat de Zon haar gaat beschijnen op het kolenvuur van heiligmaking. Dan is Gods volk een ellendig en een arm volk, dat evenwel op Zijn Naam betrouwen mag. De Kerk moet het hebben van de Godsonthoofdingen, van Zijn trouw en Zijn verbond.

Gods kinderen verblijden zich niet in hun geloof, maar in het Voorwerp des geloofs, Die hen uit de wereld leidt, hen in de Waarheid leert en fundeert en hen uiteindelijk in de gewesten van eeuwige gelukzaligheid brengt.

De apostel gaat verder, hij zegt: *“Dewijl wij dan deze belofte hebben.”* Wie bedoelt de apostel hier met ‘wij’? Dan moeten wij terug naar 1 Korinthe 1, waar de apostel schrijft aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, namelijk aan de *geheiligden* in Christus Jezus, de *geroepen heiligen*. Paulus schrijft hier aan de geroepen heiligen, dat zijn degenen die niet alleen uitwendig geroepen zijn door het Woord, maar ook inwendig geroepen zijn door de levendmakende kracht van de Heilige Geest. Paulus schrijft hier aan Gods kinderen in de gemeente.

Maar Paulus schrijft toch ook aan heel de gemeente van Korinthe?

Verbondsmatig, ja. Maar wij moeten dit genuanceerder verstaan, al de apostelen hebben in hun brieven, in zoverre het ging om de verzoening in Christus, de gemeente Gods aangesproken naar het *beste* deel en dat zijn de geroepen heiligen, dat zijn de kinderen Gods. Zijn er in een gemeente geen ware gelovigen meer, dan is zo’n gemeente niet meer een gemeente Gods.

Daarom is het van het allergrootste belang dat de sleutelen van het hemelrijk, aan Gods knechten toebetrouwd, ook getrouw gehanteerd worden, met het oog op het welzijn van de gemeente Gods, waarin ook de rechte bediening van de sacramenten nooit gemist mag worden.

Paulus richt zich in zijn zendbrieven op de levende Kerk, waarin niet Paulus het onderscheid maakt wie nu wel of niet tot die levende Kerk behoren. Nee, de Heilige Geest Zélf onderscheidt, door middel van de prediking van de apostel, de gemeente Gods, de geroepen heiligen.

Dus de aanspraak ‘Gemeente Gods’ is uitwendig als geheel, maar inwendig onderscheiden gericht tot de ware gelovigen. Dit is feitelijk al een inleiding voor de inleiding, maar deze zaak is van het allergrootste belang, willen wij onszelf en anderen niet bedriegen met een geesteloze algemeenheid waar onze kerken zo zwaar mee besmet zijn.

De aanspraak in vers 1 die Paulus hier bezigt: ‘wij’, kan dus alleen maar verstaan en toegepast worden in en door

het geloof, anders vervallen wij met 'wij' tot de leer van de algemene verzoening.

Paulus had in het vorige hoofdstuk de gemeente vermaand zich af te sonderen van de goddeloosheid en de ongelovigen. Gods ware volk kan dus geen gemeenschap hebben met de goddelozen en de ongelovigen.

Nu is de Roomse kerk tot de dwaling vervallen om met de heiligmaking te beginnen, door een leven van afzondering en zelfkastijding heilig voor God te gaan leven. De roomse geestelijkheid verheft zich op de biechtstoel om het gewone volk te misleiden en hen na ophoesting van hun zonden hen met een certificaat van goed gedrag tot de hel toe neder te stoten. Echter, wij zijn van nature allemaal even rooms als de roomsen, ja, tot onze botten. De paap leeft in ieders hart. Het is dus een wonder van Gods soevereine genade, als God ons komt te ontdekken aan onze totale doodsstaat van onwil en vijandschap tegen vrije genade.

In de gemeente van Korinthe was het al niet beter dan in onze dagen, want er is, na onze diepe val in Genesis 3, niets nieuws onder de zon. Alleen tracht men in onze welvaartstijd de godsdienst van het gebroken werkverbond op te poetsen tot het 'wij' van de geroepen heiligen, tot wie de apostel zich richt.

"Dewijl wij dan deze beloften hebben", zegt de apostel. Hij doelt op de beloften van het vorige hoofdstuk, waarin hij er in vers 18 op wijst dat God Zijn Vaderschap belooft aan degenen, die zich door waarachtige bekering afscheiden van de wereld, van zonden en afgodisch ongeloof. Dat wil niet zeggen, dat wij totaal geen omgang mogen hebben met degenen die van de wereld zijn krachtens onze plicht in ons beroep, maar wij kunnen er zodanig geen gemeenschap mee houden, dat wij ook met hun zonde en ongeloof besmet zouden raken.

Gods volk heeft dus ook een gedurige vermaning nodig, want voor haar geldt in het bijzonder het tekstwoord: *"Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle!"*

Geroepen heiligen zijn in zichzelf geen heiligen, want de allerheiligsten zijn en blijven in zichzelf goddelozen en

verloren zondaren. Alleen liggen zij door vrije genade voor rekening van Christus, Die al hun zonden heeft weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid, door Zijn bloed. Nu is de wedergeboren mens in het stuk der heiligmaking geen stok en geen blok, want de liefde Gods is in zijn hart uitgestort, zodat hij in beginsel een gewillig onderdaan geworden is in de krijgsorde onder de banier van Koning Jezus. Gods volk heeft wel voortdurend een aansporing nodig om heilig te wandelen in de vreze Gods. Niet door de werken, maar door de bediening uit Christus.

Nu is er een volk op aarde, dat zich weg schaamt voor het aangezicht van God, vanwege haar geringe heiligmaking. Zij moet er nog steeds aan beginnen. Dat zijn de verst gevorderden in het leven der genade, die hebben hun werken op de mesthoop gegooid, om bij Christus te schuilen als hun Rechtvaardigmaking, Heiligmaking en volkomen Verlossing.

Als men meent in het stuk der heiligmaking al aardig op weg te zijn, is men nog vreemd aan het dagelijkse sterfpad van heiligmaking, omdat men nooit gestorven is!

De heiligmaking blijkt dus een heilgeheim te zijn. Paulus werd in zijn prediking blijkbaar heftig tegengestaan, want hij zegt: *“Geeft ons plaats”*, vers 2. Dat is: *“Geef onze vermaning plaats”*, zeggen de Kanttekenaren.

Lezers, wanneer is er nu voor vermaning plaats?

Vermaning past bij schuld. Van nature moet een mens niets hebben van vermaning, ook een godsdienstig mens niet. Juist in de kerk stuit het woord der vermaning op grote vijandschap en tegenstand, omdat een mens van nature de zonde aan de hand wil houden en geen schuldig mens wil zijn.

Velen willen wel aan het Heilig Avondmaal, maar met behoud van de televisie. Zo'n godsdienst is bij God vervloekt.

Dan is er nog veel meer te noemen, bijvoorbeeld de haardracht van onze vrouwen. Lezers, wij moeten maar dicht bij huis blijven en elkaar eens recht in de ogen kijken. De haardracht is al veel wettisch bestreden, maar ik zou het

liever evangelisch willen doen, want het gaat hier hoofdzakelijk over de lengte: het haar van de vrouwen in de gemeente Gods moet zodanig lang wezen, dat men de voeten van de Heere Jezus ermee kan afdrogen, zoals die zondares bij Jezus deed in het huis van Simon de Farizeeër.

Nu zou ik het commentaar wel eens willen vernemen van al die zogenaamde Heilig Avondmaalgangsters, met hun afgeschoren gezicht. Hoe durft men zo de tafel des Heeren te ontheiligen? Zo eet en drinkt men zich een oordeel!

Dan is er ook nog het hoofddeksel te noemen. In onze dagen manifesteert zich een godsdienst, waarin vrouwen met een ongedekt hoofd Gods huis en zelfs het Heilig Avondmaal durven betreden. Als men zulke openbare zonden aan de hand houdt, openbaart men zich als openlijke vijanden van vrije genade. Dan eet en drinkt men zich een oordeel. Gods ware volk haat de zonden, ja, zelfs de rok die van het vlees bevlekt is. Zelfs degenen die in hun overtuiging lopen, hebben met Ruth het Moab der zonden vaarwel gezegd! De godsdienst niet, die heeft nooit ergens last van, die gaat wel met Naomi op het punt van scheiden aan het Heilig Avondmaal met wat ontroering, maar dan huppelt zij zo weer terug naar het Moab der zonden.

Als men openlijke zonden nog aan de hand kan houden, is het voor de rechte en getrouwe ambtsdragers niet moeilijk om dezulken af te houden van de tafel des Heeren, omdat men openlijk in de vruchten betuigt niets van God en Zijn genadewerk af te weten en te willen weten. Er zijn maar bitter weinig getrouwe herders en ouderlingen op dit punt. Men laat liever een ban in het leger komen, dan voor de eer van God in te staan, in het hanteren van de tucht.

De tucht is allerwegen zoek, omdat er vele ambtsdragers zelf onder de tucht gesteld moeten worden, omdat men onbekeerd het ambt durft te aanvaarden.

Nu moet de lezer goed verstaan dat de tucht ook een zaak is van de leden onderling. Als er iemand verschijnt op censura morem om iemand aan te klagen en verzaakt heeft om zelf die persoon op te zoeken, is men onbijbels bezig. Derhalve mag de kerkenraad zulke personen terug sturen

en hem of haar op de eerste verantwoordelijkheid wijzen, namelijk om eerst zelf te gaan. Wil de persoon in kwestie niet horen, moet men een getuige meenemen om tenslotte naar de kerkenraad te kunnen gaan.

Paulus verkondigt de tucht ook in de prediking, door de inspiratie des Geestes, want hij zegt: *“Wij hebben niemand verongelijkt, wij hebben niemand verdorven, wij hebben bij niemand ons voordeel gezocht.”*

Die regel geldt niet alleen in de tucht, maar ook in het leven des geloofs.

Gods volk wil eerlijk zalig worden, of in het geheel niet. Als wij ons uitgeven voor een kind van God, door aan het Heilig Avondmaal te gaan en wij willen niet van vermaning horen, dan deugt er niets van onze religie. Dan is het niet in orde met onze staat voor God. Dan reizen wij ten verderve!

De geroepen heiligen in Korinthe hebben echter de vermaning van Paulus ter harte genomen, door zichzelf als schuldenaren te erkennen, waarover Paulus zich zeer verheugt, waarvan hij blijk geeft in vers 3 en 4, met de geroepen heiligen te willen sterven en te leven, vanwege hun Godzalige levenswandel.

Kan dat ook van ons gezegd worden, lezers?

Zou de apostel ook met ons durven reizen naar die alles beslissende eeuwigheid? Paulus heeft in zijn ontzaggelijk separerende prediking zich vrijgemaakt van degenen, die deze vermaning naast zich neer durven leggen. Op een andere plaats zegt hij: *“Uw bloed zij op uw hoofd, ik ben vrij van uw bloed.”*

Waarde lezers, zouden wij de reis met Paulus durven wagen?

‘Ik zou met de meesten van u niet mee durven reizen’, zou de apostel zeggen, als hij in onze kerken van geesteloze oppervlakkigheid zou kunnen kijken.

Maar in de gemeente van Korinthe had God een krachtig werk gedaan. De Heilige Geest had geblazen in de dorre doodsbeenderen van Korinthe en de vruchten waren niet uitgebleven. Paulus spreekt met veel vrijmoedigheid en

blijdschap over de gemeente Gods te Korinthe, vanwege het werk van God in het zaligen van zondaren.

Ondanks zijn vele verdrukkingen had hij daarin zijn blijdschap, dat zondaren zich tot God bekeerden.

Daarin mocht de apostel het beeld van Zijn Meester dragen, Die de schande veracht en Zijn verdrukking als niets geacht heeft, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Nu kon de apostel niemand zalig maken, maar hij had zijn spijs daarin, om zich te verblijden in hetgeen wat God deed door middel van de dwaasheid van zijn prediking.

Het werk van herder en leraar brengt verdrukking mee voor het vlees, het is een leven vol van onrust. Niet ten opzichte van God, tenminste als het goed is, want Paulus getuigt ervan in Romeinen 5:1: *“Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus.”* Maar die verdrukking en onrust kwamen voort vanuit de zorg en zwarigheden die er heersten in de gemeenten die hij gesticht had.

Als een predikant vreemd is aan deze banden en zich bij het minste gevaar verontschuldigt, de kudde in de steek laat en bang is voor eigen positie, dan is hij een huurling. *“Maar wij waren in alles verdrukt”*, zegt de apostel.

Waar komt het vandaan, dat predikers zich allerlei vakanties kunnen veroorloven om het vlees de ruimte te geven? Ik hoor Paulus zeggen: ‘Mijn vakantie is daarin gelegen, dat zondaren tot bekering komen door middel van mijn geringe prediking.’

Zeg, schrijver, dat staat niet in de Bijbel.

Nee, dat weet ik wel, mens, maar het staat er toch, tenminste als je goed lezen kunt.

“Van buiten was strijd, van binnen vrees...”, vs. 5b.

Paulus heeft veel last gehad van de rechtzinnigheid, van de Joden, die Christus verwierpen, daarom is hij tot de heidenen ingegaan. Maar daar bleef hem de verdrukking ook niet bespaard, want de duivel is altijd bezig het werk van God niet alleen verdacht te maken, maar ook te bestrijden.

Dat gevaar was in de jonge christengemeente van Korinthe gedurig aanwezig en daar leed de apostel onder. Niet dat Paulus aan het werk van God twijfelde, want God had hem gezegd: *“Ik heb veel volks in deze stad”*, Hand. 18. Maar die jonge christenen stonden nog teveel bloot aan allerlei wind van leer, en daarom is de apostel in voortdurende zorg over hen, omdat zij door de zwakheid van hun geloof bijzonder bloot stonden voor de aanvallen van de vorst der duisternis. Dat zou hun geestelijke voortgang geweldig kunnen schaden. Echter, de zorg van Paulus is niet onbeloond gebleven. *“Want God Die de nederigen vertroost, heeft ons getroost met de komst van Titus”*, schrijft Paulus in vers 6.

Paulus werd versterkt door de komst van Titus, als medestrijder in het geloof, want de Schrift zegt: *“Twee zijn beter dan één.”*

Het was een tijd dat de christenen vervolgd werden en dan hebben de christenen elkander in het bijzonder nodig, om elkaar tot een hand en een voet te zijn.

Feitelijk is het een vrucht van geesteloze oppervlakkigheid als Gods volk in gewone tijden het buiten elkaar kan stellen. Want de gemeenschap der heiligen heeft ook het bloed van Christus gekost.

Wat leven wij dan in een geesteloze kille tijd, waarin men elkander in hoogmoed voorbij loopt, waarbij de één nog beter denkt te zijn dan de ander. Maar de verwijdering is grotendeels ontstaan omdat er vele kinderen Gods zijn, die liever met de godsdienst heulen dan met Gods volk in vrede te wandelen. Men is dan bang voor eigen positie. Men tracht het kruis van Christus te ontvluchten. In de tweede plaats is deze verwijdering ontstaan, omdat men liever een goddeloze kerkorde volgt, dan voor de kroonrechten van Christus te strijden. Men noemt de ambtelijke alternatieven middelmatigheden, maar men verloochent Christus op een subtiële wijze. Ik weet dat er sommigen vanwege dat feit in een geestelijke duisternis verkeren. Dat is erg, men zoekt zichzelf en geeft het vlees de ruimte ten koste van de ere Gods. Men is niet meer met elkaar ver-

enigd door de band der liefde en des geloofs van Christus. Maar Paulus, een zeer geoefend man in de genade, is vertroost met de komst van Titus. Al was die niet zo geoefend als Paulus, dat stond Paulus niet in de weg, want hij zegt van zichzelf: "Ik ben de minste van al de broederen." Nou, dat is toch kostelijk om de minste te zijn, want de minste is de meeste in het Koninkrijk van God.

Paulus is niet alleen vertroost door de komst van Titus, maar ook vanwege zijn prediking onder de Korintheërs, waarbij Titus aan Paulus de vruchten van zijn bediening mag meedelen.

Gods ware knechten zien uit naar de vruchten van hun prediking. De godsdienstige mens gaat altijd met een 'goeie' preek naar huis, of een 'goeie' dominee. Paulus heeft deze afgoderij in de gemeenten bestraft, door hun vleselijkheid aan te wijzen en hun er op te wijzen dat het alleen God is, Die de wasdom geeft.

Naar geestelijke wasdom zijn de ware knechten van God begerig, om die gewaar te worden. Want zij zijn de zaaiers van het Woord Gods. Zal een goede tuinman niet begerig zijn om het gezaaide zaad te zien opkomen? Dat doen dezulken natuurlijk niet werkeloos. Een goede tuinman verzorgt zijn akker met water en mest, in biddend opzien tot God. Zo is het toch ook in de gemeente van Christus, waarin een herder de ploeg van de Wet Gods moet hantieren om het zaad van het Evangelie in de weltoebereide aarde te zaaien. Paulus hanteerde, door de bediening des Geestes, Wet en Evangelie beiden. Hij sprák niet over de Wet, maar hij préekte de Wet in zijn verdoemende kracht. Want in vers 8 zegt hij: *"Want hoewel ik u in den zendbrief bedroefd heb, het berouwt mij niet, hoewel het mij berouwd heeft..."* Hij bedoelt hier het bestraffen der zonde vanwege de bloedschande die in de gemeente gepleegd was en ook vanwege andere zonden. Paulus heeft geen berouw van zijn schrijven, maar wel is hij er bedroefd over dat het nodig was, daar het in de christelijke kerk een schande is, dat er openlijke zonden bedreven worden. Paulus bedoelt hier echter de gemeente als geheel, dus alle gedoopten.

Maar in vers 9 gaat hij er weer toe over zich te richten tot degenen die zich bekeerd hebben tot God, in de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Daarbij wijst hij tevens de onbekeerden in de gemeente op het gevaar van de droefheid naar de wereld, die de dood werkt. Hoe gevaarlijk is het om onbekeerd voort te leven onder de middelen van de genade.

Maar ook hoe Godonterend is het om onbekeerd te blijven, in verharding van het ongeloof, door op die grote zaligheid geen acht te slaan.

Paulus somt in vers 11 de vruchten op van de waarachtige bekering tot God en daarin noemt hij onder andere de naarstigheid, dat is de bekommering over de zonden, zeggen de Kanttekenaren. En ook noemt hij de verantwoording, dat is de belijdenis van schuld, dat hoewel de zonde niet uit moedwil bedreven zijn, nochtans de verantwoordelijkheid blijft rusten op een ieder van ons. Met de persoonlijke verantwoordelijkheid wordt in onze dagen óf mee gewerkt óf mee afgerekend. Beide gevallen zijn vruchten van het verdorven vlees. We hebben onze verantwoordelijkheid in het paradijs verzondigd. Geen sterveling kan met zijn verantwoordelijkheid voor God verschijnen. We hebben slechts schuld en nog eens schuld.

Gods volk jaagt evenwel naar een volkomen heiligmaking voor God, waarvan Paulus op een zekere plaats zegt: *“Ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben”*, Filip. 3:12. Er zijn altijd mensen die beginnen met de heiligmaking waarin de vergeving der zonde gemist wordt. Dat is ongeveer het arminiaanse geraamte van de 20e eeuw. Maar dat berust allemaal op wettische heiligmaking.

Wat is er dan nodig?

Dat onze hemelhoge schuld vergeven wordt in de rechtvaardigmaking voor God!

Paulus wás door Christus gegrepen. Hij had de schuldvergeving niet zelf gegrepen zoals velen, nee, hij was gegrepen uit de afgrond van zijn bestaan in de weg van het recht,

namelijk in de Rechte Straat, waar hij als een volkomen verloren zondaar voor God gerechtvaardigd is geworden. Hij jaagde er steeds naar of hij in de weg der heiligmaking de gerechtigheid van Christus ook aan mocht grijpen door het geloof. Daar ijverde hij naar, hoewel hij meestentijds mis greep. Maar dat was niet erg, want de apostel wás gegrepen. God schiet altijd weer toe als Zijn volk in de golven dreigt te verzinken. Kijk maar naar Petrus. Die man had nog maar een zucht te zuchten: *“Heere, help mij!”* Dat noem ik jagen naar Zijn gerechtigheid, want dan grijp ik mis om er steeds weer achter te komen dat ik van eeuwigheid gegrepen ben.

Die geloofsbeoefening prees de apostel evenwel ook aan bij degenen die zich door een waarachtige bekering tot God hadden bekeerd. Ook prees hij de gemeente over haar getrouwe bediening in het hanteren van de kerkelijke tucht, de sleutelen des hemelrijks. Hij prijst haar in vers 11 over haar wraak over de bloedschennis die er gepleegd is. Met die wraak wordt de uitoefening van de kerkelijke tucht bedoeld. Dat is ver zoek in onze dagen, want men zoekt de eer van mensen liever dan de eer van God.

Als een gemeente de tucht niet meer handhaaft, wordt de verbondszegen veranderd in de verbondswraak.

O, als wij beseften hoe uitnemend God ons gezegend heeft als wij mogen verkeren op het erf der kerk en wij onder de genademiddelen mogen zitten, dan zouden wij bang moeten zijn van de zonden, omdat de zonden God grotelijks vertoornen. Hoe kunt u met een gedoopt voorhoofd de televisie in uw huis gedogen? Hoe kunt u met een gedoopt voorhoofd met de mode meegaan, waar de vrouwenkleding in een hoerenversiersel is ontaard door diep openge-sneden rokken? Hoe is het mogelijk dat gedoopte vrouwen en meisjes zich kleden in mannenkledij, wat door de HEERE Zebaoth vervloekt is? Laat niemand zich echter verheffen. Ook Gods volk niet, want we hangen allemaal in hetzelfde oordeel.

Paulus prees de gemeente van Christus en hier bedoelt hij het beste deel (in de inleving het slechtste deel), dus de

ware christenen, dat zij geheel rein waren in deze zaak. Inzonderheid wordt hier de zonde van incest bedoeld, waarvoor God Zijn volk naar mijn stellige overtuiging bewaart. Gods volk dat in de tere vreze des Heeren leeft, kan niet in de zonde vallen. Degenen, die nooit in de vreze des Heeren leven, behoren niet tot Gods volk, dat zijn bastaarden.

Kan Gods volk dan niet in de zonde vallen?

Jazeker, Gods Woord verzwijgt ook de zonde van Gods volk niet, maar ik lees nergens in de Bijbel, dat een kind van God opzettelijk in de zonde van incest valt. Ik beweer niet dat het een onvergeeflijke zonde is, die niet vergeven kan worden, maar ik zeg dat er in Gods Woord niet één geval staat waarin een kind van God opzettelijk in die zonde valt. Het geval van Lot met de bloedschande met zijn dochters is in dit geval niet van toepassing, want hoewel Lot zeker niet onschuldig was, werd hij het niet gewaar in zijn nederliggen en zijn opstaan. De dochters van Lot hadden hun vader dronken gevoerd en waren zelf de oorzaak en de daders van deze bloedschande. We moeten aangaande deze zaak Gods Woord maar biddend lezen en niet met teksten vlaggen wat precies in ons straatje te pas komt, dat wordt maar al teveel gedaan.

Paulus geeft in vers 12 te kennen dat hij niet geschreven heeft omwille van de dader van deze ontucht, noch omwille van het slachtoffer, maar omwille van de ere Gods, in tegenwoordigheid Gods. Het was een zaak van God dat Paulus deze brief schreef aan de Korintheërs. Hij schreef namelijk niet op eigen gezag, maar op bevel en door inspiratie van God, Die hem tot dit ambt geroepen en gezonden, maar ook gezalfd had.

Wat is het van het allergrootste belang, dat ambtsdragers weten van hun persoonlijke genadestaat voor God, maar niet minder van hun roeping tot het ambt, alsook van de goddelijke zending door de Heilige Geest, Die alleen bekwaam maakt en kan zalven met de bediening des Geestes.

In de kerkenraadsbanken zitten vaak mensen, die het ambt aanvaarden met wat emotie en genegenheden. Anderen gaan wat dieper en plegen gebed op gebed, regel op regel om zich geschikt te maken voor de dag van de bevestiging. Weer anderen zeggen niet te kunnen bedanken, gezien op de persoonlijke verantwoording. Nog een ander slag neemt het ambt aan op aandringen van een predikant en mede-ambtsbroeders. Dan zijn er ook nog, die ermee worstelen en op grond van de worsteling het ambt aanvaarden, zonder ooit van God geroepen te zijn. Ook is er nog een slag mensen, die gemeentelijk verkozen zijn en een vooraanstaande maatschappelijke positie bekleden en om die reden niet voor het ambt willen bedanken om in de gunst van de mensen toe te nemen. Maar ik zal u wel vertellen dat de hel geplaveid zal zijn met zulke ambtsdragers.

“Kan ook wel een blinde een blinde op den weg leiden? Zullen zij niet beiden in de gracht vallen?”

Ambtelijke zonden kunnen wel vergeven worden, maar dat geldt alleen voor ambtsdragers met genade, want een onbekeerde ambtsdrager heeft geen schuldovernemende Borg.

Er zijn echter ook ambtsdragers uit het verleden bekend, die tijdens hun ambtsperiode tot bekering kwamen. Maar als dat feit misbruikt wordt voor de aanvaarding van het ambt door onbekeerden, dan spot men toch wel openlijk met de zin en mening van de Heilige Geest.

Dan herhaalt Paulus in vers 13 het voorgaande, namelijk de vrucht van de gemeenschap der heiligen: de onderlinge troost en de blijdschap in Christus. Niet om in herhaling te vervallen, maar om het gewicht van de zaak te benadrukken. Gods Woord kan nooit teveel gepreekt worden, of te veel herhaald worden, want wij zijn gevallen Adamskinderen, die een bijzonder slecht geheugen blijken te bezitten, vooral als het gaat om onze eeuwige belangen. De waarheid van Gods Woord kan alleen maar bewaard worden door het geloof in het hart en geen leed zal dat ooit uit het geheugen kunnen wissen hetgeen God er Zelf in

gelegd heeft. Dat is altijd weer het grote verschil met het nabij komende christendom, die hebben hele lijsten met teksten op zak, maar niet één in het hart.

Als het arglistige hart zich laat gelden, is ook Gods volk bevreesd, dat het zich maar wat ingebeeld en zich wat toegeëigend heeft. Dan ligt zij menigmaal krachteloos terneeder. In die ogenblikken is het een wonder van weerhoudende genade, als de Heere Zijn volk bewaart voor uitbrekende vijandschap. Saul en Judas blijven voor Gods volk echter geen onbekenden, hoewel ze zich meer in het hart manifesteren dan daarbuiten. Ik geloof wel dat wij een tijd ingaan waarin de ware Judassen zich meer en meer gaan vertonen. Al hebben ze zich aanvankelijk vertoond in de gedaante van een engel des lichts; als het levende Kind veroordeeld wordt, zal Pilatus zich openlijk verzwageren met Herodus, vanwege de overheersende opinie. Gods ware volk kan in de inleving evenwel ontzettend veel last van die innerlijke Judas hebben, zodat zij wel eens uitroept: *“Ben ik het, Heere?”* Genoeg hierover.

Paulus beschrijft in vers 14 de waarheid van zijn schrijven, waarin hij niet zichzelf wil bewijzen, maar hij schrijft en spreekt met een open geweten als in tegenwoordigheid Gods door de inspiratie des Geestes. En het Woord Gods is de Waarheid. Paulus verkondigde de volle raad Gods. Dat hebben we ook gezien in Titus 3, waarin de apostel in één hoofdstuk de ganse heilsordelijke leer uiteenzet. De waarheid is dan pas de waarheid wanneer zij ontdaan is van halve waarheden. *“En het is ook waarheid geworden”*, zegt de apostel. Dat betekent dat God Zijn werk altijd komt te bevestigen.

Als u meent dat God in uw leven is gekomen, dan moet u er altijd maar op letten of God dat werk komt te bevestigen, met kracht in uw hart.

Het is ook altijd een bestreden deel, dat God u schenkt in Zijn Zoon Jezus Christus. Hij maakt altoos plaats voor verse genade, om het zo eens te zeggen, want Christus is en blijft de Initiatiefnemer in het leven van Zijn volk. Hij is de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde.

Titus was ook een man die innerlijke bewegingen had, dat wil zeggen, dat hij worstelde voor het geestelijke welzijn van de gemeente van Korinthe en daarin verblijdt Paulus zich grotelijks.

Inzonderheid verblijdt de apostel zich hierin, dat de gemeente Titus had ontvangen met vrezen en beven.

De gemeente van Korinthe had nog eerbied voor haar ambtsdragers, want het waren bekwame mannen die God in der waarheid vreesden.

U moet maar denken, lezer, wanneer ambtsdragers alleen weten van een roeping der kerk en niets weten van genade en persoonlijke roeping van Godswege tot het ambt, dat er geen bediening in het spreken zit van zo'n ambtsdrager en dat hij daarin ook niet geëerd hoeft te worden. Wel krachtens het ambt, want dat is heilig, ook van onbekeerde ambtsdragers. Zijn ambtsdragers eenmaal bevestigd, bekeerd of onbekeerd, dan kunnen zij hun ambt niet meer ongedaan maken voor Gód, maar hebben zij zich voor God te verantwoorden. Dat is een zaak, die allerwegen veel te licht wordt opgenomen, omdat men niet meer vreest en beeft voor een heilig God, Die eenmaal rekenschap komt af te eisen van het rentmeesterschap van iedere ambtsdrager.

Tenslotte verblijdt de apostel zich hierin dat hij in de gewetens van de gemeente het vertrouwen mag hebben en dat zij hem als een gezant van Christus' wege hebben aanvaard, in de getrouwe bediening naar het woord van zijn vermaning.

Gezegend die gemeenten, die Gods ware knechten eren; niet in het verafgoden van hen, maar om het Woord, om de bediening der verzoening, waarin zij de gehele Raad Gods mogen en moeten prediken.

Als een prediker, ambtsdrager of gemeentelid dwaalt, moeten we dat allereerst voor Gods aangezicht neerleggen en niet direct gaan lopen. Anderzijds zijn we ook verplicht om de persoon erop aan te spreken en het niet aan derden te vertellen.

Wat wordt er dan tegenwoordig veel gelasterd en gerod-

deld achter iemands rug om, terwijl men de persoon in kwestie meestal niet durft aan te spreken. Dat getuigt van lafheid. Zelfs theologen doen hieraan mee. Ach, waarde lezer, waarom lijden we liever geen ongelijk? Een leraar zei eens: 'Laat al dat gelaster maar vallen als bladeren van de boom, want die bladeren verrotten vanzelf.'

God zal alles eenmaal openbaar maken, wat in het verborgen is geschied en een ieder vergelden naar dat zijn of haar werk geweest is.

Mocht dan de bede vermeerderen om de uitbreiding van Zijn Koninkrijk, in de doorwerking van Gods Geest. Want als we iets van de volheid geproefd hebben van die grote zaligheid die er in Christus is, kan het niet uitblijven of we zoeken anderen voor Christus te winnen. Ach, hoedanig behoren wij te zijn in heilige wandel en godzaligheid verwachtende naar Zijn belofte de toekomst van onze Heere Jezus Christus.

11. VISSERS DER MENSEN

Johannes 21 vers 10

De tekstwoorden, die wij, met de hulp des Heeren met u wensen te overdenken, kunt u vinden in het heilig Evangelie van Johannes, het 21e hoofdstuk en daarvan het 10e vers, waar staat opgetekend:

“Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij nu gevangen hebt.”

Wij willen hierbij stilstaan aan de hand van een viertal gedachten:

- 1. De vissers.**
- 2. Het vissen.**
- 3. De vissen.**
- 4. De vangst.**

Geliefde lezer(es), wij willen onze aandacht vestigen op de eerste gedachte, namelijk: de vissers. Vissers gingen vissen. Nou, dat is toch heel gewoon, zouden wij zeggen? Wacht even, deze ervaren vissers hadden het vissen bijna verleerd, *“want in die nacht vingen zij niets”*, vers 3.

Kunt u het voorstellen? Zeven ervaren vissers, want niet al de discipelen waren vissers en die het waren hadden niets gevangen!

Op de vraag van de Heere Jezus: *“Kinderkens, hebt gij niet enige toespijs?”* staan hun gezichten strak en nors is het antwoord: *“Neen!”*

Kijk, dat waren vissers, die niets meer konden vangen. Maar dat valt niet mee, hoor, dat vertel je niet met een lachend gezicht.

Hadden de discipelen dan niet goed gevist?

Nou, de viskunst hadden zij niet afgeleerd, maar het lag aan de vissen, natuurlijk!

Ik heb nog nooit van een visser gehoord dat het aan hemzelf lag dat hij niets gevangen had. Ja, dat is nu de mens, die geeft zichzelf niet de schuld, nee, dan is altijd een ander de schuldige, of de omstandigheden..., of in dit geval: de vissen.

Want een mens heeft er een ontzaggelijke hekel aan om een schuldig mens te zijn. Dat tekent hier ook de discipelen van Jezus. Dat waren toch mensen, die het aanvanke-lijk van God geleerd hadden.

Zij konden vissen. Maar ja, toch niets gevangen. En als dan zo'n Vreemdeling vraagt: *"Hebt gij niet enige toespijs?"* Ja, dan kom je als ervaren visser toch wel in je hemd te staan, nietwaar? Want dan kan het niet lijden dat de waarheid boven komt, vandaar: *"Neen."*

"Neen", dat betekent: *"Hoor eens, Vreemdeling, wij kunnen U daar geen antwoord op geven, want daar gunnen wij ons geen tijd voor, wij hebben het veel te druk met onze visserij, zodat wij daar geen acht op kunnen slaan, dat moet U toch begrijpen?"*

Dus deze vissers vonden het ver beneden hun stand om over hun armoede te praten en dat nog wel met een Vreemdeling.

Tegenwoordig heb je er velen, die kunnen nog over hun armoede spreken, ja, dat schijnen toch zo van die missende mensen te zijn. Maar de discipelen van Jezus konden dat niet, en dat vond deze Vreemdeling heel niet vreemd. Hij weet immers wat er in de mens is. Hij, de Alwetende, weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, hoe zwak zij zijn, hoe klein van moed en krachten, en dat zij stof van jongsaf zijn geweest.

De discipelen vonden het echter zeer vreemd, dat deze Vreemdeling belangstelling toonde voor hun bezigheid. Hun verbazing stijgt ten top, wanneer deze Vreemdeling hun het bevel geeft, het net aan de rechterzijde van het schip te werpen. Die stoere vissers konden Zijn bevel hele-

maal niet wederstaan, want daar zat zo'n Goddelijke kracht in. Maar die Vreemdeling beveelt niet alleen, Hij belooft ook een goede vangst.

Tegenwoordig heb je veel mensen, die weten precies hoe een mens bekeerd moet worden, maar niemand kan daarbij een belofte geven, zoals die Vreemdeling hier doet. Als God wat beveelt aan Zijn volk, schenkt Hij aanvankelijk de uitkomst in de belofte. Want dat volk zal door het gelóóf leven. Nu gaat de Belover de belofte altijd door het onmogelijke heen vervullen.

Nu moet u er eens op letten: De Heere Jezus werkt altijd met de middelen die voorhanden zijn. Hij zegt niet tot Zijn jongeren: "Nu moeten jullie eerst een nieuwe boot kopen, of betere netten aanschaffen." Nee, Hij verheerlijkt Zijn eigen werk altijd door geringe middelen. Zult u het onthouden? Dat geldt ook voor de predikers in onze dagen, die met allerlei kerkelijke activiteiten effect willen sorteren. Maar de Heere Jezus leert ons hier: *"Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden."*

Dus de Heere beveelt niet alleen, maar Hij belooft Zelf een goede uitkomst.

Nu zou het eens een grote zaak zijn, als een mens onder dat Goddelijke bevel gebracht werd. De discipelen hebben met de belofte niet kunnen werken, nee, zij gelóófd. Wat is geloven? Geloven is niets doen, maar vertrouwen op Hem, Die het beloofd heeft: *"Mijn raad zal bestaan, Ik zal al Mijn welbehagen doen."*

Wist u dat 'niets doen' de grootste zelfverloochening is? Voor de discipelen was het een zeer grote zelfverloochening, om op bevel en belofte van een Vreemdeling de netten aan de andere kant van het schip te werpen - wat op zich de grootste dwaasheid betekende in deze visserij - en dan nog wel met de toezegging van een goede uitkomst. Nou mensen, daar is geloof voor nodig, anders hadden die vissers dat bevel in der eeuwigheid niet opgevolgd.

Maar als Hij werkt, wie zal het dan keren?

U moet bedenken dat de discipelen tegen wie anders ook gezegd zouden hebben: "Wat denkt u wel, waar bemoeit u

zich mee? Wij weten heus wel wat we doen!"

Maar dat zeiden ze nu niet. Waarom niet? Wel, heel eenvoudig, de Almachtige was hier aan het woord en dan moet een mens zwijgen. Als God aan het Woord is, moeten alle schepsels verstommen.

Kennen wij dat in ons leven? Als God eens rechtvaardig gaat bevelen en een mens komt onder de eis van Gods Wet? Denk niet dat we dan nog wat kunnen redeneren. Als u dat denkt, bent u nog nooit onder de eis van Gods Wet geweest en dat is toch noodzakelijk om schuldenaar te worden voor God. Want door de Wet is de kennis der zonde. Paulus zegt: *"Ik kende de zonde niet dan door de Wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de Wet niet zeide: Gij zult niet begeren"*, Rom. 7:7.

Onze grootste ellende is, dat we onze ellende niet recht kennen. Daarom wemelt het in onze dagen van zogenaamd gelovige mensen, maar de HEERE doet Zich overhouden een ellendig en een arm volk, die zullen op de Naam des Heeren betrouwen. Dat mochten die discipelen hier nu beoefenen. Door het geloof wierpen zij het net aan de andere zijde, hoewel zij nog niet beseften dat het de Heere Jezus was, Die tegen hen sprak, maar Hij werkte dat wonder onwederstandelijk door Zijn Geest in hun hart, in de onderworpenheid en gewilligheid des gemoeds.

Dus die discipelen kwamen openbaar als mensen die hun armoede wilden verbergen.

Het was eigenlijk een nors, verlegen antwoord: *"Neen!"* Maar het was niet tegen een méns gericht, maar tegen dé Mens!

En dat kreeg Johannes in de gaten. Want het waren geen dode mensen, nee, het waren levende kinderen Gods. Nu gaat de liefde opmerken. Liefde zoekt te kennen, liefde zoekt het Wezen te kennen. Liefde zoekt naar gemeenschap. Het Voorwerp van hun gemeenschap was echter niet in hun nabijheid. Dus het waren missende vissers, niet zozeer naar vis, maar naar hun Heere en Heiland.

Nu, daarop gezien is het wellicht goed te verstaan dat zij niets gevangen hadden, want die vissen misten zij heel

niet, het was alleen maar een beweging om bezig te zijn, want ledigheid is des duivels oorkussen, dat wisten deze vissers maar al te goed. Het liefst waren deze vissers in de nabijheid van hun Geliefde, dat is toch goed te begrijpen? Wie is uw liefste? Uw vrouw, kinderen, of... nu, vult u maar in. Voor deze vissers was het de Heere Jezus geworden in hun ruwe levens. Daarom is het goed te begrijpen, dat "neen". Maar als zij geweten hadden dat hun Heere aan de oever stond, ja, dan hadden zij wellicht helemaal niet uitgevaren, geloof je ook niet? Kijk maar naar Petrus, als Johannes, de apostel der liefde, hem opmerkzaam maakt: *"Het is de Heere!"* Dan stapt Petrus direct overboord en hij vergeet heel zijn visserij, hij vergeet al zijn medediscipelen, die inmiddels het net vol grote vissen naar binnen proberen te halen. Er staat: *"En zij konden hetzelfde niet meer trekken, vanwege de menigte der vissen", Joh. 21 : 6b.* Petrus, horende dat het de Heere was, vergeet alles en iedereen, want hij moet en zal op Jezus aan.

Maar Petrus, u had Hem toch verloochend?

Ja, dat wist Petrus ook wel, maar hij kon Jezus in der eeuwigheid niet missen.

Kijk, en dat doet de liefde. Waar geloof en hoop verdwijnen, daar gaat de liefde schijnen. Nu, daar wist Petrus van mee te praten, anders had hij zich wel afzijdig gehouden, maar de liefde blijft, in de liefde is geen vrees en daar gaat hij: naar Jezus toe. Kent u dat ook?

Petrus ging niet naar Jezus als een goede discipel, hoor, maar als een helverdienende zondaar. Voor Petrus was er niets meer te verliezen, dan maar liever sterven aan de voeten van de Zaligmaker, dan nog langer te toeven in eigen schip.

Dat ging voor Petrus dwars door het water. Dat kon ook, want het was voor Petrus in de zaal van Kajafas al dwars door de hel gegaan. Daar was hij in gebleven als Zijn Zaligmaker Zich niet omgedraaid had, toen hij Hem verloochende, maar toen had Hij Zich naar Petrus gewend en hem opgevangen met Zijn eeuwige liefdesblik. Kijk, daar-

om kon Petrus nu wel door dat beetje water, voel je wel? Petrus was al verloren gegaan, maar door Christus opgevangen en nu kon het niet langer uitstel lijden voor Petrus. Hij moest en hij zou bij zijn Meester zijn, op genade of ongenade, dat scheelde Petrus in het geheel niet. Hij had Hem zó lief, dat hij Hem liever had, wat er ook zou gebeuren, dan zijn eigen zaligheid, zijn medevissers of die grote vangst. Dat laatste was nog wel een Godswonder. Maar Petrus kon niet met de weldaad leven, hij moest de Weldoener hebben. “Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”

Op een andere plaats in de Schrift roept hij het uit: *“Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.”*

De godsdienst waagt er nooit één natte voet aan, hoor, nee, die blijft liever op het droge. Voor Gods volk gaat het echter door het water en door het vuur.

Maar Hij heeft Zijn Kerk beloofd: *“Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken”, Jes. 43:2.*

Hoe kan dat? Omdat Christus door het vuur van de toorn Gods is doorgedaan, en door het water van Zijn verbolgenheid. Daarom wordt Gods volk behouden en dat steeds weer opnieuw. Echter, die wettische benauwdheid voor een redding van een verloren ziel, keert niet weer, want Christus heeft maar een keer uitgeroepen: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten.”* Daarin is Gods volk met Christus onder de Wet, opdat zij nimmermeer verlaten zou worden, als zij met Christus uit het graf opstaat.

Christus was van God verlaten, want het recht der Wet moest verheerlijkt worden en *is* verheerlijkt, want het *is* volbracht. De rechtvaardigmaking is daarom eenmalig, dat doet God geen tweemaal, of meerdere keren, want die Hij gerechtvaardigd heeft, is voor eeuwig de Zijne. Dat volk leeft en sterft op Zijn kosten. Dat volk wás al van eeuwigheid van God, maar God de Vader heeft Zijn volk in de hand van Christus gegeven om ze vrij te kopen van het vonnis der Wet. Christus had de vangst al gereed, voordat

Hij iets van Zijn jongeren in ontvangst nam. Voor Zijn Kerk zal het daarom steeds weer een groter wonder zijn, dat ook die verworven buit in hun hand gevallen is en dat door vrije, soevereine genade, enkel en alleen om de verdienste van Christus Jezus.

Daarom mag de Kerk wel eens zingen: *“De buit van ‘t overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand schoon niet mee uitgetogen.”*

Dat zijn eeuwige meevallers. Daar leeft de Kerk van.

We zijn gekomen aan ons tweede punt: *het vissen*.

Wij hebben u reeds trachten te verklaren wat de vissers voor mensen waren en nu zal het dus gaan over het vissen zelf. Als de Heere de kunst van het vissen in de natuur heiligt in het geestelijke leven, staat men verwonderd hoe eenvoudig de dingen zijn in het Koninkrijk der hemelen. Hiermee bedoelen wij niet dat het niets voorstelt, dát bedoelen we niet met eenvoudigheid, maar als de Heere licht geeft over Zijn werk, kan een kind het verstaan. Het werk Gods laat zich vaak verklaren uit de werken der natuur. *“De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk”, Ps. 19:2.*

Nu zijn er mensen die zeggen: “Ik hoef niet naar de kerk, want ik kan God ook in de natuur kennen.” Maar dat is natuurlijk struisvogelpolitiek, want als men God in de natuur leert kennen, dan is eerst het Boek der genade opengegaan. Want een natuurlijk mens verstaat niet de dingen die des Geestes Gods zijn, ze zijn hem een dwaasheid en een ergernis.

Maar goed, terug naar het vissen. Allereerst iets van het individuele vissen.

De discipelen vingen de vissen namelijk met grote netten. Zoals wij weten heeft Petrus ook individueel gevestigd, toen hij op bevel van Jezus de hengel uitwierp, als we het zo eens mogen zeggen, en hij op Zijn toezegging een vis met de stater ving, die nodig was voor de tempelbelasting, hoewel kinderen vrij zijn!

Van dat individuele vissen zouden we nog wat meer willen

zeggen, want zo is het toch ook in de genade.

De roeping gaat tot een ieder, die het Woord hoort, maar de toepassing is particulier. Immers, alleen diegenen worden zalig, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Nu zeggen we dat niet, om het stuk van de uitverkiezing naar voren te schuiven, alsof dat iets is waar de mens mee kan werken. Of dat men vanwege de uitverkiezing in de stoel van dodelijke lijdelijkheid neervalt, nee, maar nochtans is en blijft de toepassing particulier, het is een persoonlijke zaak. Uiteindelijk gaat het er voor ons allen om, dat wij persoonlijk de angel van het vonnis der Wet in onze neus krijgen.

Een angel? U doet maar liefdeloos!

Ja, dat wist ik wel, hoor. Maar zoals een vis in het water, in zijn element verkeert, verkeert ook een mens in zijn element, als in het water der zonde.

Nu ben ik ook een beetje op de hoogte van het vissen, maar ik heb nog nooit een vis gevangen, die vrijwillig het water, zijn element, verliet. Ja, dode vissen, die kun je zo opscheppen, daar hoeft je geen moeite voor te doen. Maar levende vis, nou, ga daar maar aanstaan. Nu gaat het niet om ondermaatse vis, want die zal een rechtgeaard visser weer terug zetten in zijn element, die komen niet in aanmerking voor consumptie. Die moeten nog even wachten. Wat een les ligt daarin al verklaard. Tegenwoordig zet men ieder visje erbij, maar dat is in de natuur al niet zo, laat staan in het geestelijke. Kijk, het is natuurlijk niet zo, dat alleen de grootste vis in aanmerking komt, maar óndermaatse vis moet terug.

Beste lezer, als je denkt dat je gevangen bent en het is nog nooit een worsteling in je leven geworden op leven en dood, dan is het te vrezen dat je op een goede keer door de mazen heen glipt, want ondermaatse vis wordt óf terug geworpen óf het glipt door de mazen heen. Dat is bij het individuele vissen zo, maar ook bij het vissen met netten: ondermaatse vis gaat terug.

Op het kerkelijk erf is er nauwelijks onderscheiden kennis

wat nu onder de maat is of niet, geestelijk bedoeld. Is men in het ambt gesteld (mitsdien door God geroepen), dan is het vaak nog maar de vraag of men zelf al gevangen is door de angel der Wet en het net van het Evangelie. Dat blijkt tenminste uit de verwording in de kerken, en dat zit niet in het volk in de eerste plaats, maar in de ambtsdragers. Want zo de herders, zo het volk. Als Gods knechten de roeping, zalving en het kindschap bezitten, is er beslag onder allen. Dan zijn er ook vruchten van geloof en bekering. Als het Woord recht gepredikt wordt, - God op het hoogst verheerlijkt en de zondaar op het diepst vernederd - kan het niet uitblijven of er is vrucht. Dat heeft de HEERE Zelf beloofd: *“Dat Woord zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt.”*

Al zeggen tegenwoordig vele predikers: “Dat hoeven wij niet te weten”, zeggen wij op grond van Gods Woord: “Dan mag men wel nakijken of men tot het ambt geroepen, gezonden en gezalfd is.”

Als er een gezond huwelijksleven mag zijn, kijkt men toch uit naar kinderen, of niet? Dus als men zegt: “de vrucht op de prediking gaat ons niet aan”, weet u wat daar vaak achter schuil gaat? De naam te hebben dat men leeft, maar men is dood. Zulke predikers hebben dus de schijn van godsvrucht, maar ze hebben de kracht derzelve verloochend.

Goed, het ging dus over het onderscheid tussen ondermaatse vis en bovenmaatse vis.

U moet dus niet zeggen: “Daar kan een ambtsdrager niet over oordelen”, inderdaad, want in de prediking oordeelt God Zelf door Zijn Geest.

Dat is de eerste sleutel van de kerkelijke tucht. Maar hoevel niemand hartenkenner is, behalve de Heere Zelf, ontslaat dat een ambtsdrager niet om geestelijk onderzoek te doen bij de schapen waarover hij gesteld is. Dat is op huisbezoek en in de persoonlijke contacten van allerhoogst belang. Dat zal ook bij iedere ambtsdrager van zijn hand geëist worden. Maar dan dient dat onderzoek wel te gaan naar de regelen der natuur, gelijk de apostel Paulus zelf

aangeeft: *“Eerst het natuurlijke en dan het geestelijke.”* Als men een bovenmaatse vis per ongeluk teruggooit, is er geen man overboord. Die regel is wel een vaste, maar geen wettische regel. Een ervaren visser zal ook nooit met zijn meetlat een ondermaatse vis teruggooien, nee, hij zal als het ware tegen zo’n visje zeggen: *“Nu, maatje, laat het bij jou nog maar eens overwinteren en overzomeren.”*

Dat is zowel in het natuurlijke als in het geestelijke een heel gezonde regel. Vele vissers der mensen durven of willen zo’n gezond handelen niet hanteren. *“Je moet iedereen te vriend houden”*, zeggen ze tegenwoordig. Dat lijkt wel het reveil van deze tijd. Men durft niet meer te separeren. Maar als de liefde van Christus je dringen mag, ga je de mensen eerlijk behandelen, hoor. Dan preek je de Wet tot verdoemenis en het Evangelie tot behoudenis.

De mens wordt buiten Christus bijkans niet meer de dood aangezegd. Men laat de doden leven en voor de levenden knijpt men allerwegen de neus dicht, alsof ze dood aas zijn. Maar als u door de liefde van Christus gedreven wordt, zult u van allen gehaat worden. Dat is door Christus voorzegd.

Nu weer terug naar het vissen. Het blijkt dus niet makkelijk te zijn, maar toch eenvoudig als wij verwaardigd worden God te laten werken. Niets doen en alles doen wat wij schuldig zijn te doen, dát is genade. Wees vurig van geest! Dat betekent ook: Vol van de Heilige Geest. Dat is God laten werken. Nu, als men soms hoort hoe er gepredikt wordt - en dan bedoelen we die dode calvinisten, die maar roemen in de letter - dan zou je een emmer met tranen wenen over zoveel vals getuigenis. Een ieder ziet maar toe. Bij onze Godzalige vaders was er een heel andere geest, dan waar nu de meesten mee behept zijn. Onze vaders hebben gepredikt waar het vuur van af vloog: Zonen des donders, en aan de andere kant: *“Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen”*, 2 Kor. 5:20.

“Wij dan, wetende de schrik des HEEREN, bewegen de mensen tot het geloof”, 2 Kor. 5:11.

Nee, dat moet zo niet meer, maar dat komt omdat men de schrik des HEEREN niet meer kent, anders zou men niet zo sentimenteel met zielen omgaan. Weet u wat dat ten diepste is, al dat sentimentele gedoe? Dat is niets anders dan duivels bedrog. *“Wee den herderen, die de schapen Mijner weide ombrengen en verstrooien! spreekt de HEERE”, Jer. 23:1.* Een van God geroepen herder, een gezalfde leraar, die geeft acht op de schapen en ziet er naar uit of hij er nog eens ééntje voor Christus kan winnen. Ééntje? *“Och, of al het volk des HEEREN profeten waren”,* zei Mozes. Mozes wenste met hart en ziel dat heel dat volk Israël God in der waarheid zou vrezen. Hij berispt Jozua, als hij Eldad en Medad aanklaagt, toen die twee in het leger profeteerden. Dus een recht geaarde visser aast op levende vis. Dan komt hij er achter dat ook de godsdienst het aas eraf vreet. Neem me niet kwalijk. Want de godsdienst bijt nooit door. Nee, de godsdienst wil wel wat nadoen, maar zij wil nooit gevangen worden, want dan moet ze zichzelf verliezen. Van nature willen we wel bijten, maar tevens vrij rond blijven zwemmen. Wel genieten, maar het nooit willen verliezen.

Kijk, die dobber gaat nooit onder. Dat schijnt vaak heel wat te wezen, maar het is niks. Ja, het deeg eraf bijten. Weet u wat dat is? God wat en de wereld wat. Wel aan het Avondmaal gaan, maar niet door Christus gegrepen willen worden.

Maar dan had Paulus het toch anders van God geleerd: *“Ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.”*

Kijk, die man was eerst door Christus aan de haak geslagen, als we het zo eens mogen zeggen. Toen hij op het droge was, dus uit zijn element van zonde en eigengerechtigheid was getrokken, zei hij: *“Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en het - geen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”, Gal. 2:20.*

Hij zegt: Nu ben ik een gevangene van Christus. *“Want ik*

heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd."

Dus Paulus was een gewillig gevangene gemaakt. Een gevangene wordt alleen een gevangene door het vangen, want hij was eerst vrij (in de zonde). Maar toen hij gevangen was, toen was hij vrij!

Dat is ook een rare prekerij, zult u zeggen.

Ja, het is voor de wijzen en verstandigen verborgen, doch het is de kinderkens geopenbaard. Toen Paulus gevangen was, ging hij preken: *"Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen"*, Gal. 5:1.

Paulus zegt: "Mensen, dat worstelen aan die haak om in vrijheid te komen, dat is allemaal Wet, hoor. De vrijheid krijg je pas op het droge. Daar gaat de haak eruit." En dan? Terug gezet worden?

"O nee", zegt Paulus, "nu wens ik te zwemmen in de wateren van vrije genade. Maar dat is afgebakend door Woord en Geest." - "Mensen", zegt Paulus eigenlijk, "als ik reken naar mijn vleselijk deel, voel ik die haak weer in mijn vlees. Hoor maar: *"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam der zonde en des doods? Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere."* Dat laatste gunde Paulus een ieder. Paulus wenste nog wel verbannen te zijn van Christus, om het zijn broederen te geven. Dat is wat. Om jaloers op te worden? Ach, een mens van nature wil nog wel zalig worden. Maar om zalig te zijn? "Ja, dan leef ik niet meer", zegt Paulus.

Zalig worden, met behoud van onszelf, ja, dat willen we wel. Maar uit genade zalig worden, daar is de mens een blakende vijand van. Nee? Nu, brengt u dan eens van de vissen, die u nu gevangen hebt!

Dus let erop, het gaat om vérs gevangen vis, die u zelf gevangen hebt. Dus niet met andermans vis pronken, ook niet met dode vis pronken, want daar kruipen op een goede keer de wormen uit. Dus verse, zelfgevangen vis. Nu, laat eens zien? Hebt **u** niet enige toespijs?

Ja, maar ik heb de hele nacht gevist, maar niets gevangen, want de wind stond verkeerd. Enne... het was net iets te koud, enne... Geen vis dus, wel goed gevist, maar geen goede vis gevangen. Ja mens, zulke vissers zijn er bij duizenden.

Maar de échte vissers worden de slechtste vissers, voel je wel? Zij redeneren niet meer en zeggen: "Neen!" Zij willen hun slechtheid verbergen, zij schamen zich ervoor.

Wie God tot visser der mensen maakt, raakt uitgevist. *"Zonder Mij kunt gij niets doen"*, zegt de Oppervisser. *"Zonder Mij kunt gij zelfs niet vissen, ja wel vissen, maar niet vangen."*

Kijk, dan krijgt God het voor het zeggen in je leven: *"Werp het net aan de andere zijde en gij zult vangen."* Dwars door het wonder heen. "Discipelen, werp het Woord er maar in, en u zult vangen, daar sta Ik Borg voor. *Predikt het Evangelie aan alle creaturen. Gaat heen, onderwijst al den volken...*"

Kijk, zulke vissers moeten onderwezen worden. Preken leer je niet door ervaring, maar dat ontvang je door de bediening des Geestes. De discipelen moesten hun ervaring inleveren om door het geloof en de bediening des Geestes te vissen en ook te vangen. Dat leek zo dwaas, wat de Heere Jezus zei, maar dat was nodig, opdat zij zouden leren, dat het niet zat in de manier van het vissen, maar in de bediening en besturing van de Heilige Geest. Daarom wordt de vis gevangen door de dwaasheid van de prediking. Vat je het nu? Dat is nu zo kostelijk, om geleerd en geleid te worden door die grote Visser der mensen, de Heere Jezus alleen. Dan moet je prediker af worden om vis te vangen. Kijk, en dan wordt Petrus zelf een vis, die gewillig naar Jezus vlucht. Petrus was gevangen door het net van het Evangelie, door de haak der liefde. Dat doet geen pijn, hoor, want in de vrees is smart, maar in de liefde is geen vrees. Zo zal de Heere een zeer gewillig volk hebben op de dag Zijner heirkraft. Dan mag de Kerk verzadigd worden door Hem, Die niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen. Dan hoeft Petrus Jezus niet te bedienen door zijn vis, maar mag hij bediend worden door Zijn

volbrachte werk, want alle dingen zijn gereed. O, als de Kerk daarin geleid mag worden, dan wenst zij dat de kerk nooit meer uitging!

*“Hier wordt de rust geschonken,
hier ‘t vette van Uw huis gesmaakt,
een volle beek van wellust maakt
hier elk in liefde dronken.”*

Dan noopt liefde tot wederliefde: *“Brengt van de vissen die gij nu gevangen hebt.”*

Maar dan niet door wettische dienstbaarheid, maar door de evangelische gehoorzaamheid. Dan schept de Kerk met vreugde uit de Fontein des Heils.

Zo komen we tot de derde gedachte: De vissen.

Simon Petrus ging op en trok het net op het land, vol grote vissen. Petrus kon door genade aan het verzoek van de Heere Jezus voldoen, want Christus Zelf had er voor gezorgd dat Zijn toezegging ook vervuld was geworden. Dan mag de Kerk wel eens zeggen: “Heere, geef wat Gij eist en eist dan wat Gij gegeven hebt.”

Dat mag Petrus hier beoefenen. Maar het heeft hier voor de discipelen nog een hogere les, want de Heere had hen geroepen om vissers van mensen te worden. Zo krijgen zij van die allerhoogste Leraar lessen uit de natuur, die de natuur zelf niet leert, want het was door het wonder gegaan. *“Brengt van de vissen, die u nu gevangen hebt.”*

Het gaat dus altijd om verse vis, want er staat ‘nu’.

Er staat niet ‘gisteren’ of ‘verleden jaar’. Nee, nú. “Brengt de zojuist gevangen vis bij Mij”, zegt Christus.

Wat God de Vader van Zijn Zoon eist, dat gaat Christus van Zijn Kerk eisen, maar niet eerder, of Hij is Zelf de Bewerker daarvan. Christus kon zeggen: *“Zie, Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt.”* Maar dan gaat ook de Kerk zeggen (want zij zullen altemaal tweelingen voortbrengen): *“Zie ik en de kinderen die Gij mij gegeven hebt, zij zijn Uw.”*

Nu mocht Petrus in deze gang honderddrieënvijftig vissen

op het land trekken. De Heere wilde hem onderwijzen dat zij niet karig van Hem zouden denken in het zaligen van zondaren door middel van hun prediking. En wat is er op de Pinksterdag gebeurd? Daar werden er drieduizend bekeerd op één dag. O, wat zal Petrus het toen uitgewonderd hebben: *“Niet ons, o HEER’, niet ons, maar Uwe Naam zij d’ eer.”*

Hier zijn het honderddrieënvijftig vissen, maar op de Pinksterdag drieduizend vissen, gevangen in het net van het Evangelie des kruises.

Daar mogen de apostelen en in het bijzonder Petrus, in de eeuwigheid rijkelijk van getuigen: *“Zie, ik en de kinderen, die Gij mij gegeven hebt, want zij zijn Uw.”*

Dan zal Christus Zijn Bruidskerk als een reine maagd voorstellen aan de Vader: *“Vader, zie Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt, zij zijn Uw.”*

Christus heeft haast om Zijn Kerk thuis te halen, want Hij heeft ze van de Vader ontvangen. Hij heeft haast om ze thuis te halen, gewassen en gereinigd zijnde in Zijn bloed, om ze als een reine maagd terug te geven aan Zijn Vader. Hoe is het dan mogelijk, als we bedenken dat er haast bij is in het zaligen van zondaren, dat predikers maar op vakantie gaan en reizen en trekken om het vlees de ruimte te geven, terwijl het de spijs van Christus is om te doen de wil van Zijn Vader, Die in de hemel is. Als twaalfjarige Jongen was Hij al in de tempel bezig de Oversten der Joden te onderwijzen in de dingen van Zijn Vader. Hoe is het dan mogelijk, dat wij durven zingen: *“O Vader, dat Uw liefde ons blijk’, o Zoon, maak ons Uw beeld gelijk, o Geest, zend Uwe troost ons neer, Drieëinig God, U zij al de eer”*, terwijl we luieren op het bed van eigenwillige vroomheid.

“Vervloekt is de man, die vlees tot zijn arm stelt.”

O, wat zou het eens genade zijn, als wij eens als een vervloekte aan die gezegende voeten van die eeuwig gezegende Heere Jezus zouden mogen neervallen, om het uit Zijn mond te mogen horen: *“Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u, niet gelijkewijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd”*, Joh. 14:27.

O, dan zal die Kerk Zijn voeten besproeien met schuld, met zonde, met vuil, met verlorenheid, met helwaardigheid. Maar ook met aanbidding, eer en dankbare lofgezangen. Weet je wat dat nu is, Kerk? Dat is verse vis. Verse vis, ja. Alleen verse vis, gevangen aan de voet van het kruis. Christus zei: *"Het is volbracht."* "Genoeg, het is genoeg, Petrus, kom dan, want alle dingen zijn gereed. Petrus, Ik heb jouw vissen niet nodig, maar brengt van de vissen, die u nu gevangen hebt, dan zal Ik ze in Mijn fles vergaderen. Want die met tranen zaaien, die zullen met gejuich maaien."

Tegenwoordig wil men verse vis verhandelen op de gezelschappen. Helemaal mis, mensen. Verse vis wordt ingeleverd bij Jezus. Want Hij moet die vis wassen en reinigen door Zijn bloed, opdat Hij ze rein voorstelle bij de Vader. Daarom moeten ze ook geheiligd worden, want die vissen moeten nog gebraden worden op het kolenvuur van de heiligmaking, om ze uit te zuiveren, om ze te heiligen.

Werpt dan toch al die bekommerde vissen op Hem, want Hij zorgt ervoor, dat u, Kerk des Heeren, niet omkomt in dure tijd en hongersnood.

Kijk, alleen waar Jezus in het midden is, daar wordt verse vis gebracht en nergens anders.

Ja, maar Gods volk is toch wel te vertrouwen?

Ja, ik dacht het wel, hoor, dat je vlees tot je arm zou stellen. Maar gezegend daarentegen is die man, die de HEERE tot zijn vertrouwen stelt.

Eerst Jezus, dan de vis. Anders vangt men niets! Alleen op Zijn bevel kan men vangen. Maar dan moet je vaak niets vangen, om gevangen te worden door Zijn belofte, om vissen van geloof en bekering aan Zijn voeten te brengen. Hoe weet je dan, dat de Heere Jezus in het midden is? Hij is temidden van tollenaars en zondaren.

Ja, maar zo slecht ben ik niet.

Omdat u te best bent om slecht te zijn, en te goed om verloren te gaan, daarom moet u ook niets van Christus heb-

ben. Hij zoekt namelijk alleen het verlorene. Weet u wat u gaat uitroepen als u gaat worden die u al bent, namelijk, een verloren zondaar? Dan gaat u uitroepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!" Dezulken zoekt Jezus. Dezulken reinigt Hij, en brengt hen in Zijn gemeenschap. Dat geschiedt gewoonlijk door middel van de prediking van het Woord. Dan hoor je Johannes door de Heilige Geest in je ziel uitroepen: *"Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt."*

Waar? Op Golgotha, daar, op Calvaria's heuvel, daar is het bloed der verzoening te verkrijgen. Daar wordt verse vis verkocht, gratis, om niet, om de verdienste van Christus. Er zijn altijd mensen, die zeggen: "Genade is gratis." Maar dat is veel te goedkoop. Dat is niet naar de Schrift, hoor. Genade is onbetaalbaar, daarom kunt u het gratis verkrijgen. Dus het is niet zo, dat genade maar te pakken is uit een grabbelton, met eerbied gesproken. Dat wordt tegenwoordig veel gepreekt, maar zo strooit de Heere Zijn duurverworven genade niet over de straat, hoor.

Wilt u het voorwaardelijk stellen?

Nee, mens, maar wij maken God voorwaardelijk, door de genade zo voor te stellen alsof genade voor iemand is, die niet is dié hij is. Dan maken wij God tot een loopjongen. Maar denk er goed om: God laat Zich niet misbruiken, dat duldt Zijn glorie niet. God schenkt de genade soeverein en vrij aan een helwaardige zondaar. Degenen die hun helwaardigheid mogen omhelzen, die omhelzen ook de straf op de zonde, dus die omhelzen ook God als rechtvaardig Rechter over de zondaar, Die de zonde moet straffen. Dat volk krijgt een welbehagen in de straf harer ongerechtigheid. Dat is Bijbeltaal, hoor.

Een godsdienstig mens wringt zich in duizend bochten van vrome werken, om God uit handen te blijven. Maar David had het anders geleerd, want hij zegt: *"Laat mij in de handen des HEEREN vallen, want de barmhertigheden der goddelozen zijn wreed."* Degene die geworden is, die hij is, die heeft een

Zaligmaker nodig, Die hem van God geschonken wordt. Wat is geloven? "Ik ben een dwaas en snood rebel, die niets verdient dan hel. Maar Zijn Naam moet eeuwig de eer ontvangen." Kijk, die zielen hoeven niet meer bekeerd te worden, die hoeven niet meer behouden te worden, als God maar verheerlijkt wordt. Voel je wel?

Dezulken neemt Christus voor Zijn rekening, want op die plaats heeft Hij Zijn Kerk Zelf gebracht door Zijn Geest. En daar brengt Hij Zijn Kerk gedurig weer.

Nou man, daar heb ik geen zin in, want dat is een benauwd leven.

De Heere vraagt niet aan Zijn kinderen of ze er wel zin in hebben. Zo werkt God niet. Hij arresteert een mens en geeft hem zijn schuldbrief. Dat is onherroepelijk en onwederstandelijk. Als God in uw leven komt, is er geen ene vezel in u, die Hem tegen kan houden. Ja, dat probeert een mens wel, want ieder mens is een vijand van God en Zijn werk. Maar als de Heere zaligmakend komt, trekt Hij u door nood en dood. Zo'n mens krijgt te maken met een volkómen Zaligmaker.

Tegenwoordig zijn er veel halfverloste mensen. Maar de Heere verlost Zijn volk geheel. Mensen, genade is geen misschientje, hoor, daar bent u bij. Als een vis gevangen wordt, daar is die vis bij, die voelt de angel in zijn bek, die worstelt om in zijn element te blijven, die doet er alles aan om niet op het droge te komen. Dat is in het geestelijke nu net zijn redding. Maar een mens is zo'n verschrikkelijke vijand van zijn eigen zaligheid. O mens, als u dat eens ging geloven, dan moet u vandaag nog gered worden, want morgen is het te laat! Kiest dan heden, wie gij dienen zult, want er is haast bij. Bij de duivel is het altijd: morgen. Maar bij God geldt alleen het heden. Nú! Geloof u het niet? Dan moet u het zelf weten. Maar niemand hoeft verloren te gaan, ziende op de gewilligheid van Christus om zondaren zalig te maken.

Ja, ik weet het wel, u wilt wel naar de hemel, maar u wilt niet van Christus zijn. Wat moet u dan in de hemel doen?

Dan is de hemel een hel voor u, want daar wordt God op het hoogst verheerlijkt. Daar zingen zij voor de troon: "Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed." Dus als Christus uw Hemel niet is, wat moet u dan in de hemel doen?

Zeg schrijver, het ging over het vissen.

Dat hebben wij u al enigszins trachten te verklaren, maar wij kunnen u niet behoorlijk in woorden verhalen hoe onberekenbaar grote vis is. Want het gaat in onze tekstwoorden om gróte vis!

Ja maar..., gooit u de kleintjes in de genade weg?

Ach mensen, ik dacht al wel dat u het niet verstond. Dat zou eens een wonder wezen. Grote vis wil niet zeggen dat dat de meest geoefende mens is, of anders gezegd: de meest gevórdede in de genade, welnee. Grote vis wil zeggen: er kan er niet één verloren gaan. Niet één vis, die door God is uitverkoren, kan uit het net der eeuwige verkiezing glippen. Weet u wel waar het echte vissers om te doen is? Alleen om grote vissen. Waarom? Wel, omdat dé vis tussen de kop en de staart zit, daar gaat het om. Dus als je bij een klein visje de kop en de staart verwijderd, dan heb je niets meer, want kleine, ondermaatse visjes (in hun soort) bestaan alleen maar uit kop en staart. Die móeten terug, in de hoop en de verwachting dat zij zullen volgroeien tot grote vis, want grote vis levert vis op. Want vis zit tussen de kop en de staart.

Ja mens, het is maar een beeld; dus als u nog wat wilt doorziften, dan bent u geen vlees en geen vis, want anders zou u zeker uit uw bootje van eigengerechtigheid springen. Het moet namelijk op Jezus aan, het moet naar Jezus toe. Al die redeneringen zijn maar ophouders. Zou u nu niet eens een keer jaloers worden op die gang van Petrus? Petrus verliet zijn vissen, want hij kon Jezus niet missen. Net als die Samaritaanse vrouw, die verliet haar watervat in Johannes 4.

Zulke mensen gaan de waarde van Christus proeven en smaken, maar ook verkondigen: *"Komt, ziet een Mens, Die*

mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb. Is Deze niet de Christus?"

Kijk, die vrouw ving ook allemaal grote vissen, want heel de stad Sichar liep op Jezus aan. Allemaal van die grote vissen, van die grote ellendelingen, die het buiten de Heere Jezus niet meer konden stellen.

Nou mensen, als je zo eens vissen mag, dan heb je de vangst voor het (eeuwige) leven! Maar dan moet wel het net aan de andere kant geworpen worden, dan moet je je redeneerkunst inleveren, dan moet je een Samaritaan(se) worden. Voel je het? Ach mensen, wij zijn net als de Joden: "Wij zijn kinderen van Abraham!" Maar zo bekeert God Zijn volk niet.

Geliefde lezer(es), als u bekeerd wilt worden, moet u voor God worden die u bent. Dacht u dat u het er dan beter vanaf brengt dan die Samaritaanse vrouw?

Als u dat denkt, bent u zonder ontdekking. Want als de HEERE ons bekeert, worden we de grootste der zondaren. Dan komen we erachter dat we niet een klein beetje, maar helemaal melaats zijn.

Als u helemaal melaats bent, is er nog hoop voor u, dan is er nog redding mogelijk. Maar als u maar een klein beetje melaats bent, heb ik geen hoop voor u, dan vrees ik het ergste, omdat u Christus dan niet nodig hebt. Nee, het net moet aan de andere zijde, we moeten gevangen worden in het net van het Evangelie. In dat net zitten alleen grote gewassen zondaren.

Dat geldt voor ieder mens, of u nu prediker bent die aan het vissen is, om het zo maar eens te zeggen, want dat duidt hier in het bijzonder op het vissen der mensen, of u zit onder zo'n prediking. Als u nu bevindelijk weet, een gevangene van Christus te zijn, dan begeert u ook eens zo'n visser te mogen worden. Want die gevangen zijn door het net van het Evangelie, die willen zelf ook vissen.

"Rare taal", zult u zeggen. Ja, maar ik geloof toch dat er een volk op aarde is, dat deze taal verstaat. Dan weet ik niet of u in het ambt moet, dat moet u maar aan de Heere overlaten. Maar dan gaat u toch, op de plaats waar God u

gesteld heeft, vissen. Maar kijk wel uit, want er zijn ook roofvissen. Ja, daar kreeg die blinde man mee te maken, die door de Heere Jezus ziende gemaakt was. Die man ging bij de Farizeeërs vissen, maar dat liep verkeerd af, want die waren al gevangen, tenminste, dat dachten zij. Nu, ga maar eens vissen op gevangen vis, dat is hetzelfde als op het droge vissen. *“Wát, zeiden zij, leert gij ons?”* En zij wierpen hem uit. Dat waren van die roofvissen, die de levende vis trachtten te verslinden. Nu kan dat wel in de natuur, maar in het geestelijke niet, want niemand kan dat volk van God uit Zijn hand rukken.

Weet u, van nature zijn wij, zonder uitzondering, allemaal van die roofvissen. Het begon al bij Kaïn. Die man was ook zo'n roofvis, want hij sloeg zijn broeder Abel dood. Abel was echter een levende vis. Abel zat als een grote vis in het net van Gods eeuwige uitverkiezing.

Weet u waar een roofvis ook een beeld van is? Van de Wet. Het is een beeld van de bloedwreker. Die bloedwreker zit een door-de-Wet-aangeklaagde zondaar op de hielen, om hem te doden. Hebt u al eens ondervonden, dat u als een wetsovertreder achtervolgd werd door de bloedwreker, die u onverbiddelijk gedood had, wanneer hij u buiten de vrijstad Christus zou hebben gevonden? Bent u zo'n achtervolgde? O, mens, haast u dan en spoedt u om uws levens wil. Haast u naar de enge poort. Daar ligt uw behoudenis.

Ja, maar ik ondervind dat die poort gesloten is.

Ja, dat is ook zo, maar u laat achterwege om te kloppen. Want er staat geschreven: *“Klopt, en u zal opengedaan worden.”* Maar een dode weet niet met al.

U denkt toch niet dat het zonder strijd gaat? Dan vergist u zich, want er staat geschreven: *“Strijd om in te gaan door de enge poort.”* Nu gaat Gods volk niet door de enge poort, omdat zij zo goed strijdt, maar omdat Christus de strijd reeds gestreden heeft, en haar is voorgegaan. *“Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden”, Joh. 10:9.*

Het leven des geloofs is een leven van strijden. Want nie-

mand die wettig strijdt, zal de kroon der overwinning ontvangen. Er zijn altijd mensen die strijden, maar de meesten doen het zelf. Dat is een wettische strijd.

Wat betekent dat?

Een wettische strijd is een strijd zonder overwinning, omdat al dat strijden geschiedt in het kader van het verbroken werkverbond. Het kan zijn dat u veel in uw Bijbel leest, veel klopt en veel bidt. Het kan zijn dat u veel plichtplegingen hebt op godsdienstig terrein. Het kan zijn dat u iedereen het zijne geeft. Het kan zijn dat u graag naar de kerk gaat. Het kan zijn dat u voor de waarheid bent. Het kan zijn dat u voor de waarheid strijdt. Het kan zijn dat u de waarheid preekt. Het kan zijn dat u weet en vertellen kan, hoe God Zijn volk bekeert. Het kan zijn dat u op gezelschappen verkeert. Het kan zijn dat u het volk van God graag hoort spreken. Het kan zijn dat het volk van God u 'overneemt'. Het kan zijn, dat wij de hemelse gaven gesmaakt hebben... **en nochtans wettisch strijden!**

O mensen, *daar de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en de zondaar verschijnen?* Een mens leeft toch zo graag onder de Wet: Dit doen en dat nalaten, om Gode welgevallig te zijn. Maar dan zegt de Wet: "Vervloekt!" *"Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in alles wat geschreven is in het Boek der Wet, om dat te doen."*

"Maar dat doe ik toch?" zei de rijke jongeling.

Christus wijst hem terecht: *"Eén ding ontbreekt u: ga heen, verkoopt ALLES wat u hebt en geef het de armen. En kom herwaarts en volg Mij."*

Verkoop uw werken, verkoop uw godsdienst, verkoop, verkoop alles om Christus' wil. Wat hebt u toch tegen deze Christus? Hij stierf gewillig voor hellewichten. Maar dat wil een mens - en zeker een godsdienstig mens - nooit zijn. Wij worden echter niet helwaardig, wij zijn het. Het is een wonder als het inleving is. Alleen u gelooft het niet, anders zou u terstond gaan schreeuwen: *"Gij Zone Davids, ontfermt U mijner!"*

Een mens is toch een hoogmoedig schepsel, als hij nog na

kan laten om naar God te schreeuwen. Dat komt omdat een mens door de Wet wil zalig worden en niet door het Evangelie, dus niet uit genade. Maar het gaat vanzelf of het gaat helemaal niet, hoor. Want een aanvankelijk getrokken mens schreeuwt toch al God achterna, met een hartelijke droefheid over de zonde, hoewel nog niet verlost, maar hij schreeuwt. Dan kunt u dat schreeuwen niet meer nalaten, dus dat gaat vanzelf. Daar rekent zo'n ziel ook niets voor. Hij vindt zijn rust niet in het schreeuwen. Een visser vist niet om te vissen, maar om de vis.

Kijk, er zijn altijd vissers, die pronken met hun hengels, maar dat is allemaal godsdienst, hoor mensen. Dat pronken met je werk(tuigen) doe je natuurlijk niet openlijk, nee, daar ben je te vroom voor, maar heimelijk zeg je: "Ben ik nou niet bewonderenswaardig met mijn bidden, bijbellezen, werkzaamheden, zoeken, roepen, missen?" Weet u wat dat nu allemaal is? Eigengerechtigheid!

Kijk, een mens wil heel graag overwinnen, maar niet overwonnen worden. Want er is maar één Overwinnaar Die overwon, en dat is Christus alleen. Als die Overwinnaar u en mij overwonnen heeft, dan zijn wij...? Nu, zeg het eens? Wel, heel eenvoudig, dan zijn wij Zijn eigendom. Dat zegt toch de Catechismus in vraag en antwoord 1? Dan kan het toch niet bestaan dat wij de Wet doen *om die te doen uit dankbaarheid*? Dat is Arminius ten voeten uit. Er is nog nooit een sterveling geweest, die de Wet kon houden, want de Wet eist volmaakte gehoorzaamheid. Het ware geloofsleven is niet tegen de Wet en Gods volk **wil** het goede wel doen en volmaakt leven. "*Maar het goede te doen dat vind ik niet*", zegt Paulus. De apostel was dus een ellendig mens, maar die man was toch volmaakt in Christus. Dus als kind van God ben ik goddeloos-rechtvaardig, rampzalig-zalig, zwart, doch liefelijk. Als men deze paradox niet gelooft, gelooft men vanzelf ook niet in Christus. Hij is de Enige Die de Wet volkomen gehoorzaamd heeft en ook vervuld heeft door Zijn volmaakte lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Daarom zingt de Kerk: "Hoe lief heb ik Uw Wet!" Eigenlijk zingt de Kerk hier: "Hoe lief heb ik Christus!" De

Wet ligt in de Ark, dat is in Christus. En als men de Wet uit de Ark haalt, is dat dodelijk. Dat zien we bij de lieden van Beth-Semes.

Waarom zingt de Kerk: "In Hem zijn wij meer dan overwinnaar?" Omdat zij in Christus is, zij is in de Ark. En wat ziet zij in de Ark? Een vervulde Wet. "Het is volbracht!"

Beste lezer, mijn tong is te kort om Hem aan te prijzen, mijn woorden schieten te kort.

Stervende ziel, hoor dit woord: God zal Zelf uw Leidsman wezen, leren hoe u wandelen moet.

O, vluchtende pelgrim, houdt moed, Hij heeft al de nood en dood van Zijn volk gemijnd aan het kruis. Hij heeft haar gevangenis gevangen genomen. Ziet, uw Verlosser hangt aan het kruis. Hij hangt niet alleen lijdelijk aan het kruis, maar ook dadelijk. Hij bidt: *"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!"*

Zeg, schrijver, gaat dat niet te makkelijk?

Ja, ik weet het wel, u wilt ook nog wat doen. Maar wij kunnen uit vrije genade zalig worden door een Ander of helemaal niet. Als u door de Wet bijkans dood gedrukt wordt, pelgrim, en u bent haast stikkende vanwege uw hemelhoge schuld voor God. Dan is dat de weg die God aan de genade vooraf laat gaan. Want er moet plaats gemaakt worden voor de genade, anders kan de Heere niets aan ons kwijt. En u, lijdelijke, dode zondaar: u mag ook tot deze Christus gaan, want Hij stierf onvoorwaardelijk. Daarom is het uw eigen schuld, als u niet gaat tot Hem, Die de goddelozen rechtvaardigt, als u verloren gaat.

Ja, maar ik voel geen schuld.

Ach, arme mens. Uw schuld vindt u op Golgotha. Waarom vertoeft u? Héden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden. Het is zalig om gevangen te worden in het net van het Evangelie.

O ja, wij zouden het nog hebben over de vangst. Nu, het waren honderddrieënvijftig grote vissen. De Heere geeft altijd meer dan Hij belooft, volk. Hij schenkt boven bidden

en boven denken. Hij schenkt niet alleen door het wonder heen, maar de vangst zal zelf een wonder zijn. Honderd-drieënvijftig grote vissen. Dus het is zomaar geen grote vangst, ja dat ook, maar het zijn ook stuk voor stuk grote vissen. Dus de vangst wordt geteld. Stuk voor stuk worden de vissen geteld. Want Hij kent Zijn schapen bij naam. Niet één zal er gemist worden. Dat is toch een grote troost! Volk van God, u raakt niet zoek tussen al die vissen, hoor. Want Hij heeft ze allen gekocht met Zijn dierbaar bloed. Hij heeft ze ook allen geteld, want ze staan in Zijn register. Stuk voor stuk staan zij beschreven in het boek des Levens des Lams. Zij zijn van eeuwigheid in Zijn beide handpalmen gegraveerd. Hun muren (onmogelijkheden) zijn steeds voor Hem.

O, hierin komt de Kerk nooit uitgewonderd, want ziende op henzelf is het eeuwig onmogelijk. Daar werkt de HEERE nu net op aan, om de mogelijkheid in Hem te bewonderen, maar ook toe te passen. Hij, de Heere Jezus, staat Borg voor al de gevangen vissen. Een ieder van hen zal wonen in Sion, op de berg Zijner heiligheid. Van hen geldt: "Ik heb u plaats bereid in het Vaderhuis en Vaderhart!" *"Uw hart worde niet ontroerd, discipelen, want Ik ga heen tot de Vader. Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins, zo zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben."* Joh. 14:1-3.

Geliefde lezer(es), kan het ruimer?

Ja, bij de rechtvaardige wel nauwelijks, maar bij de Heere Jezus niet. Bij God in Christus is er geen "nauwelijks".

Daar mogen die grote vissen wel eens in blikken. In het net was het benauwd, maar eenmaal vrijgemaakt uit de dienstbaarheid en gezet in de vrijheid der kinderen Gods, dan juicht de ziel:

*"God is mijn Licht, mijn Heil;
wien zou ik vrezen?"*

*Hij is de HEER', Die hulp verschaft in nood;
Mijn levenskracht;
'k heb niet vervaard te wezen;
Hij is 't, Die mij beveiligt voor de dood!"*

Honderddrieënvijftig grote vissen, dat is de buit van het overwonnen land, en dat viel de discipelen door vrije genade in de hand, schoon niet mee uitgetogen.

"Ik heb de pers alleen getreden, en niemand van de volkeren was met Mij." Dat mochten de discipelen hier al in het beginsel verstaan, maar nog niet ten volle. Dat heeft bijvoorbeeld Petrus pas goed verstaan, toen hij die grote vangst mocht vangen op de Pinksterdag, toen mocht hij drieduizend grote vissen vangen in één keer. Toen was het geen gelijkenis, nee, toen stond hij met geestelijke netten te vissen. Maar het gaat ten diepste niet om het vissen, maar om de vangst. Zo heeft de Kerk een roeping om kinderen voor Christus te winnen. Dat gaat niet zonder barensweën.

Wat zijn wij dan geworden? O, dan moet de Heere wel komen met Zijn oordelen, met Zijn verbondswraak, omdat het zo verzondigd ligt.

De godsdienst zegt altijd: "Het valt wel mee." En de rechtzinnigheid zegt altijd: "Het zal zomaar niet gaan." Aan de ene kant zal het echt niet meevallen! Anderzijds, als God in ons leven Zijn werk gaat verheerlijken in de Zoon van Zijn eeuwige liefde, gaat dat vanzelf of helemaal niet. Dus waar staan we nu? Voor de Wet? Onder de Wet? Of staan wij door de Wet, aan de Wet gestorven, in de vrijheid der kinderen Gods? Als u hiervan afdingt, door te zeggen: "Het kan wel wat minder!" Dan scheurt u de Bijbel aan flarden, en u gelooft niet, dat God een God is, Die de goddelozen rechtvaardigt uit vrije genade. *"Want uit genade zijt gij zalig geworden, en dat niet uit u, het is Gods gave."*

Ja, maar de Bijbel is op vele manieren uit te leggen.

Hoe komt u daarbij? Als de Heilige Geest onze Uitlegger niet is, ja, dan kun je alle kanten op. Maar de Heilige Geest leidt Gods volk in de Waarheid van het Woord. De

Formulieren van Enigheid geven trouwens wel aan hoe we Gods Woord moeten verstaan. Christus zegt echter: *“Zonder Mij kunt gij niets doen.”* Welnu, dan zijn we afhankelijk van Hem, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. Dan zijn we overboord gegaan, hoor, met al onze ijdele kunsten. Want degenen die gevangen zitten in het net van het Evangelie, gaan God vrij verklaren en zichzelf veroordelen. Die mensen gaan ook hun naasten vrij verklaren, want zij zijn de schuldigen geworden, niet een ander. De ware ontdekking gaat altijd gepaard met het verlossingswerk in Christus, want als Paulus zegt: *“Ik, de grootste der zondaren”*, zegt hij er direct achteraan: *“Maar mij is barmhartigheid geschied.”* Toen kon iedereen nog zalig worden in de ogen van Paulus. Daarom bidt hij vurig, als gezant van Christus' wege: *“alsof God door ons bade: laat u met God verzoenen.”* Gods volk is dus niet met de ontdekking zalig.

“Hoe moet dat dan, schrijver?”

Ik weet het niet, m'n kind, dan moet je alles kwijt. Want Jezus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Rust niet eerder, totdat je door Hem gevonden bent. Zoek dagelijks Zijn aangezicht. Denk maar aan die Kananese vrouw, die kon niet eerder ophouden met smeken, dan toen zij door de Heere Jezus Zelf geholpen was. En Christus Jezus is gisteren en heden Dezelfde. Hij roept u welmenend: *“Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: zoek Mij tevergeefs.”* Hij wacht om genadig te zijn.

O, als wij, als kerkmensen, geen acht slaan op die grote zaligheid, wat zal dan het einde zijn? Dat zal eeuwig tegenvallen, dan zullen de slagen dubbel zo zwaar zijn, en dat tot in der eeuwen eeuwigheid.

“O God, wees mij zondaar genadig!”

Dat blijft er over voor de ware boetelingen. Dan houdt het redeneren op, hoor mens, dan ga je achter in de kerk zitten en op je borst slaan: *“Wee mij, dat ik zo gezondigd heb!”* De Heere maakt Zijn volk onvoorwaardelijk. Dat volk gaat met de psalmdichter beleven:

*“Hij, die vol ijdelheid,
een spoorloos leven leidt,
wordt met mijn vriendschap niet vereerd;
en huich’laars, die hun vlekken,
schijnheiliglijk bedekken,
zijn van mijn omgang ver geweerd!”*
Psalm 26:4

Omdat zij beter zijn? Nee, maar omdat God goed is, en zij slecht zijn. Maar dan wensen zij die slechtigheid nooit meer te bedrijven. En komt daar wat van terecht? Ach, het is in het leven der genade: minder zonde doen, maar groter zondaar worden. Maar weet u wat er ook groter wordt? Het wonder dat God nog naar zo’n mens blijft omzien. Dat pad wordt gaande nauwer. Dus bij dat volk is het dikwijls: “nauwelijks”, maar Christus is gisteren en heden Dezelfde. Dat wordt alleen op Jezus’ school geleerd. Dat onderwijs mochten ook de discipelen ontvangen uit Zijn profetische bediening. Maar op de Pinksterdag stond Petrus in Zijn Koninklijke bediening. Want toen ging de Koning door Petrus overwinnen en Hij velde er drieduizend tot Zijn eigendom, Die Hij al van eeuwigheid gekend heeft. Drieduizend grote vissen. Ja, voor God, want in eigen waarneming zal het zijn: hoe verder op de weg, hoe “ondermaatser”. Tenslotte blijft er maar een speldenkopje over. Maar weet u wat die speldenkopjes wel eens zingen?

*“Denk aan ‘t Vaderlijk meêdogen!
HEER’, waarop ik biddend pleit.
Milde handen, vriend’lijk’ ogen
Zijn bij U van eeuwigheid.
Sla de zonde nimmer gâ,
Die mijn jonkheid heeft bedreven.
Denk aan mij toch in genâ,
Om Uw goedheid eer te geven!”*

“Hij moet wassen, ik minder worden”, zegt Johannes de Doper. O, volk des Heeren, dan wordt u de onwaardigste,

de minste, de nietigste. God houdt geen grote bekeerde mensen over, hoor. Hij houdt Zich over een ellendig en arm volk, maar die zullen op Zijn Naam betrouwen. Hoe ellendig zijn we dan, als we niet recht ellendig zijn. Hoe jammerlijk zijn we dan, als we niet recht arm van geest zijn. Hoe blind zijn we dan, als we onze blindheid niet recht hebben leren kennen. Hoe goddeloos zijn we dan, als we er geen weet van hebben, dat we goddeloos zijn. Hoe rampzalig zijn we dan, als we onze rampzaligheid niet hebben leren billijken?

“Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort! Zij wand’len HEER’ in ‘t licht van ‘t goddelijk aanschijn voort!”

O geliefde lezer(es), wie u ook bent: Laat u zaligen, laat u met God verzoenen. Geef de wereld een scheidbrief, geef de duivel een scheidbrief. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Geef uw godsdienstige vrienden de scheidbrief, geef u zelf de scheidbrief, maar geef Jezus uw liefdesbrief. Hoor dan de Bruid in het Hooglied eens aan: *“Hij kusse mij met de kussen Zijns monds. Ik ben zwart, doch liefelijk in Zijn ogen. Zeg mij waar ik Hem vinden kan, want ik ben krank van liefde.”*

Liefde des Vaders, liefde des Zoons, liefde des Heiligen Geestes. Dat is het antwoord op Gods stem: *“Ik heb u liefge - had met een eeuwige liefde.”*

Eeuwig onbegrijpelijk, eeuwige verwondering, eeuwige aanbidding, eeuwige verzadiging, eeuwige zaligheid, eeuwige liefde, eeuwige blijdschap, eeuwige Koning, eeuwige triomf. Gode en de Vader! Daar zullen zij, Gods knechten, met hun zaad, zij, die Zijn Naam beminnen, erfelijk wonen. *“Zie Ik, en de kinderen, Die Mij de Vader gegeven heeft, zij zijn Uw.”*

Eeuwige Drieëenheid, U zij al de eer!

12. SCHEPPING EN HERSCHEPPING

Waarde lezers, het onderwerp ter overdenking slaat op de tekstwoorden, welke u kunt vinden in Genesis 1:1-3, waar staat opgetekend: *“In den beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde was nu woest en ledig en duisternis was op de afgrond, en de Geest Gods zweefde op de wateren. En God zeide: Daar zij licht! En daar werd licht.”*

Wij hopen met de hulp des Heeren dit onderwerp met u te overdenken, aan de hand van een drietal gedachten:

- 1. Het Begin der schepping.**
- 2. Het Begin der herschepping.**
- 3. Het Begin der heiligmaking.**

“In den beginne schiep God den hemel en de aarde.”

Als er geen schepping geweest was, waren er ook geen schepselen geweest, in tegenstelling met de evolutie-geest van onze dagen, afkomstig van de verderfelijke evolutie-theorie van Darwin.

Ik kan u bewijzen dat God alles geschapen heeft, want Gods Woord zegt het ons, en dat is de enige onfeilbare Waarheid op de ganse aardbodem. Dat Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken.

Het tweede bewijs levert ons de natuur zelf, waarin God met Zijn doorgaande schepping alles formeert en onderhoudt, in de plantenwereld, in de dierenwereld, alsook onder het mensdom in de geboorte van het nieuwe leven en in de onderhouding daarvan.

Darwin heeft zijn evolutie-theorie bedacht om God uit handen te kunnen blijven, want als hij niet zou zijn

geschapen, had hij zich ook niet voor God te verantwoorden en hoefde hij ook niet voor Hem te verschijnen, zo redeneerde hij. Darwin wilde met zijn theorie God, schepping, oordeel en eeuwigheid, wegdeneren.

Het is natuurlijk de grootste fabel aller tijden, en men moet wel mankerende zijn aan het verstand, wanneer men maar enig geloof hecht aan deze onzin en uitvinding des duivels.

De mens zou voortgekomen zijn uit de apen? Je moet dan wel een aap in je verstand zijn, om daaraan geloof te hechten. Het is trouwens wel opmerkelijk dat deze zogenaamde evolutie-ontwikkeling niet meer geschiedt.

Nou ja, je moet het dan alleen ook maar geloven om de theorie overeind te houden in de dans om de evolutietroon. Maar een beetje nuchter bekeken zou je haast gaan wenen, vanwege de gemaakte ernst waarmee de Darwinianen hun theoretische porseleinkast overeind willen houden.

Ik denk dat Darwin samen met de duivel in het verborgene geschaterd hebben om hun eigen onzin.

Alles zou zijn ontstaan uit een oerel, en met een grote knal was de aarde er. Natuurlijk is het al wel miljoenen jaren geleden gebeurd, want dan valt het een en ander wetenschappelijk niet meer te controleren, zo redeneert men.

Nou ja, je moet wel heel ernstig zijn om het allemaal aan te horen, laat staan om er enig geloof aan te hechten, hoewel er duizenden zijn, die deze leer van Darwin hoog houden, alleen om het feit om de absoluteheid van de zondeval te kunnen loochenen. Het is echter Darwin wel gelukt om er velen met zijn onzin te verleiden, zo zelfs dat er ook in ons land stemmen op gaan om deze evolutie-theorie als een verplicht examenvak op de scholen in te voeren.

In Zuid-Afrika is het reeds ingevoerd, en wij als christelijke natie hollen achter dat goddeloze systeem aan.

Echter, God is de duivel een eeuwigheid voor geweest. Heel die leer van Darwin zal zijn opgang niet kunnen maken, daar het geslachte Lam de teugels van het wereldbestuur in handen heeft.

De leer van Darwin is feitelijk wel met de juiste naam omschreven: Evolutie-**theorie**. Het is dus *theorie* en geen *praktijk*. Het is allemaal gebaseerd op theoretische veronderstellingen van het duistere vernuft van een grote dwaas!

De geleerden zijn het er eindelijk ook over eens geworden dat die evolutie-theorie van Darwin aan alle kanten zo lek is als een zeef. Maar als zij Gods Woord en de werken der natuur zouden hebben bestudeerd, hadden hun ellenlange onderzoeken achterwegen kunnen blijven. Immers, de mens heeft ook na de val nog enigermate een ingeschapen Godskennis en een nuchter verstand overgehouden. Het geweten geeft medegetuigenis, dat de leer van Darwin allemaal verzonnen onzin is en alleen bedoeld is om de Schepper van hemel en aarde te negeren. Alsof God te negeren is!

Die hele onzin-theorie van Darwin is de grootste miskenning van de schepping Gods en een grove belediging van de Schepper van hemel en aarde en alle schepselen.

Enig geloof aan deze dwaasheid is tevens voor de ziel in kwestie een blokkade voor het wonder van de herschepping. Het is dus onmogelijk om zalig te worden, als men met deze leer maar enigermate sympathiseert.

Nu is er een volk op aarde, dat de geest van Darwin wel krijgt in te leven, in de weg van waarachtige bekering tot God.

Als u er nu nog geen weet van hebt waar de grootste atheïst huist, kunt u gemakkelijk aan de dwaling van een ander beginnen, om uzelf te verschonen.

Hiermee bedoelen wij niet dat de dwalingen niet bestreden mogen worden, integendeel. God verwaardigt Zijn volk dikwijls om het voor Zijn eer op te nemen, zoals Elia Achab moest wederstaan en zoals de profeten bij al de goddeloze koningen hebben moeten doen, op bevel van God en zoals ook de apostelen en de Reformatoren en al Gods knechten en kinderen hiertoe verplicht zijn. Die geest is trouwens wel zoek in onze dagen. Men strijdt ten hoogste maar voor eigen eer, kerk en stichting. Gelukkig heeft God ook nu nog

Zijn getrouwe getuigen, op en onder de kansel.

Wij willen Darwin geenszins schoon praten, maar wij moeten Darwin niet in de eerste plaats in het verleden zoeken, want die man woont in ons aller hart.

Het gevaar is altijd levensgroot, dat hoe bekeerder men wordt in eigen oog, des te eerder men het verderf bij een ander zoekt en niet bij zichzelf.

Er zijn er tegenwoordig velen die beginnen met de heiligmaking, maar als God begint in ons leven, dan begint God met de bekering. Wij moeten beginnen waar God begint. Wij lezen in Genesis 1:1: *"In den beginne schiep God den hemel en de aarde."* God begint in de tijd te scheppen wat in Zijn Raad besloten ligt. God schiep soeverein het aardrijk en het heelal en ook Zijn schepselen. Daarin openbaarde Hij Zijn Raad, want Zijn Raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. De zondeval, hoe vreselijk die ook moge zijn, doet Zijn Raad niet te niet, want God blijft God en dus eeuwig soeverein zowel in de schepping, alsook in de herschepping.

Dus eerst overtuiging van zonde en dan het geloof in Christus. Dat is geen voorwaarde, maar Goddelijke en Bijbelse orde. Er is nooit sprake van het zaligmakende geloof zonder de voorafgaande ontdekking. Dat kan God een ziel in één dag leren, maar Zijn gewone weg is om Zijn volk door een lange weg der ontdekking te brengen tot het geloof in Christus. Op die weg ben je dus geen gelovige, maar een ongelovige met het oordeel in de ziel. Dat is dus geen trap omhoog, maar een gladde weg in de diepte.

Overtuiging met overbuiging als gevolg, is een goddelijke pijl in het hart van een zondaar, gedrenkt in de liefde Gods.

Er is namelijk een groot verschil tussen overtuiging en overbuiging. Overtuiging geschiedt door de Wet en overbuiging door het Evangelie. In de ware ontdekking wordt geen rust gevonden, maar een recht ontdekte ziel wil die onrust en ellende ook niet ruilen voor al het geld en goed van de wereld.

De valse overtuiging, want die blijft geheel wettisch, is zon-

der evangelische trekking. Dat eindigt ook dikwijls aan de strop. Gods volk is daar ook wel eens dichtbij, maar de Heere bewaart Zijn volk, want Hij kent degenen die de Zijnen zijn.

Degenen die waarlijk getrokken worden, houden de ontdekking niet voor een zaligmakend werk, omdat dit het ook niet is. God weet wel wie Hij trekt, maar dat is voor de ziel verborgen. Het grote verschil met de schijnontdekten is gemakkelijk te onderscheiden, want die mensen zetten zichzelf erbij, zonder erbij gezet te zijn. Op de ware ontdekking volgt de vereniging met Christus door het geloof, maar daar begint God niet mee.

Dus ik mag niet eerder in Christus geloven, dan na de ontdekking?

Die opmerking geeft al aan dat u nog nooit in Christus geloofd hebt, want u maakt de bekering voorwaardelijk. De Heidelbergse Catechismus is echter zeer duidelijk in de volgorde van de drie stukken: ellende, verlossing en dankbaarheid. Ellende is geen voorwaarde, maar u zult nooit in Christus geloven, als u niet gelooft wie u bent, namelijk, een verloren zondaar! Dat leert u alleen in de weg van overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Als u nog nooit alle hoop in uzelf of in enig ander schepsel verloren hebt, weet u niet wat ontdekking is, laat staan wat vrije genade is. Dat laatste is enkel voor de goddelozen van Romeinen 5:6.

De aarde was woest en ledig, dus daar was nog geen geest des levens in. Dat was in de beginne.

God legt, in de weg der ontdekking, de woestheid en de ledigheid van een gevallen zondaar bloot, namelijk, zijn onwil en onmacht.

God houdt, met eerbied gesproken, geen rekening met onze onmacht en onwil. Hij handhaaft heilig recht, daar doet God nooit geen afstand van. God is geen God Die de zonde door de vingers ziet.

Als dat waar wordt in je leven, ga je over de wereld met het oordeel in je ziel: Vervloékt, vervloékt, vervloékt! Dan kan

iedereen nog zalig worden, alleen u niet meer. Dan wordt u zo'n monster voor God en de mensen, dat het u verbaast dat God zo'n monster nog één minuutje verdraagt. Toen ik daarin verkeerde durfde ik 's nachts niet meer te slapen, bevreesd zijnde om te ontwaken in de eeuwige rampzaligheid.

Als God doortrekt gaan we God vrijverklaren en krijgen we een welbehagen in de straf onzer ongerechtigheid. Dat gaat vanzelf of helemaal niet. God werkt geen slaven, ook niet in de weg der ontdekking.

Er is dus een onderhandeling in de weg der ontdekking, maar een afhandeling in Christus, want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan volgt de vereniging met Christus. Overtuiging behoort dus niet tot de wedergeboorte.

Tegenwoordig noemt men de ontdekking de wedergeboorte, maar wedergeboorte betekent uit God geboren te zijn, door de Heilige Geest, Die HEERE is en levend maakt. Dan is een ziel door het geloof met Christus verenigd. Daar is in de weg der ontdekking nog geen sprake van, dat wordt wel veel geleerd, maar dat is de dwaling van onze tijd. De overtuiging is voor het geloof en de wedergeboorte is door het geloof. Nu zijn er sommigen van Gods geoefende volk, die het werk Gods zien in een andermans overtuiging. Ik zeg sommige, want er is tegenwoordig weinig onderscheiden kennis onder Gods volk.

Feitelijk is de ware ontdekking een ontzaggelijk onbegrijpelijk wonder voor het menselijke verstand. Het is feitelijk niet zo te verklaren, dat wij het begrijpen kunnen. Het is daarom geen begripsleer, maar een geloofsleer, waarin het wonder steeds weer blijkt. Wat verstaan wij nu feitelijk van de schepping, en de herschepping? Dat zijn toch onbegrijpelijke wonderen van Gods soevereiniteit.

De wijze waarop de HEERE in de herschepping te werk gaat, is daarom nooit in een systeem te brengen. De HEERE laat Zich nooit vangen in het net van menselijke rede-neerkunst. Dat is Darwin niet gelukt en dat zal zijn 'nageslacht' ook nooit lukken.

De HEERE handelt vrij naar Zijn eeuwige soevereine Raad in de bekering van zondaren. Hij heeft in Zijn Woord datgene laten optekenen van 's mensen bekering, waarvan de allerheiligsten maar een klein beginsel verstaan.

Het werk van God is ten diepste alleen maar te beleven. Het laat zich niet bepraten, tenminste niet zoals er tegenwoordig veelal over gesproken wordt. Velen kunnen zichzelf bekeren en redeneren een eigen gemaakt geloof bij elkaar.

Nu is het helaas zo, dat er in onze tijd gebrek is aan 'vaders in de genade'. De apostel Paulus zegt in 1 Korinthe 4:15: *"Want al had gij tienduizend leermeesters in Christus, zo hebt gij toch niet vele vaders; want in Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld."* Dat zijn de lastdragers, de geoefenden, de vaders in de genade, die de kleinen onderwijzen in de leer en de weg der zaligheid.

Tegenwoordig hoor je veelal een prediking voor de klein-gelovigen, de lammetjes. Ik zeg niet dat dat niet nodig is, zeker! Maar blijft men niet allerwegen in de beginselen steken, waarin het leven gemist wordt? Ik meen van wel. Wie geven er feitelijk de lammetjes te drinken? De herders? Nee, de schápen! En wie geven de schapen te eten? De herders! want die voeren de schapen in de grazige weiden van het Woord!

Als de schapen eten van het Brood des Levens, drinken de lammetjes de onvervalste melk van het Evangelie. Want van de herders die het Woord recht snijden, zegt God: *"Dat Woord zal niet ledig tot Mij weder keren."*

Er moet als het goed is een wisselwerking zijn tussen de herder en de kudde, door de bediening des Geestes. De schapen worden vruchtbaar en gaan lammetjes baren. *"Och, of al het volk des HEEREN profeten waren"*, zei Mozes tegen Jozua.

Als de schapen vruchtbaar zijn, is er geen afgunst onderling, zoals bij Jozua het geval was, want Jozua kon het maar moeilijk verdragen dat Eldad en Medad in het leger profeteerden. Jozua had tenslotte bij Mozes gestudeerd, en Eldad en Medad niet, dus die twee moesten hun mond

houden, meende Jozua. Maar Mozes heeft Jozua terecht gewezen, en daar moest Jozua voor vallen. Ja, de Wet geeft het de mens nooit gewonnen.

Als je tegenwoordig niet gestudeerd hebt en je bent geen doctor in de theologie, verdragen ze je niet meer, dan word je genegeerd, dan praten ze minachtend over je. Dat zijn nu de vruchten van de gemiddelde intellectueel die op een dominees-fabriek studeert. God zal het verstand van de wijzen echter doen vergaan, door sommige 'lompe Galileërs' met Zijn wijsheid te bedelen om van Hem te getuigen. *"Want gij ziet uw roeping broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou", 1 Kor. 1: 26-27.*

Dan gaan de vaders in de genade de kinderen in Christus onderwijzen, in het Begin der Schepping Gods, Die ook het Einde is van de hérschepping. Hij is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste!

Weet u waarvoor die vaders in de genade uiteindelijk dienen? Om de lammetjes te spenen, opdat ze zouden hongeren naar de vaste Spijze. Dan worden de lammetjes afgesneden van de moedermelk, zodat ze door vaste Spijze komen in het onbeweeglijk Koninkrijk van vrije genade. Dan worden zij jongelingen in de genade, en die jongelingen gaan wel eens profeteren in het leger.

Maar weet je wat het gevaar is bij die jongelingen? Dat zij denken dat zij ook al vaders zijn. Dan moeten zij wederom ingeleid worden in het Begin der Schepping Gods, om opnieuw de gestalte van een kind in Christus aan te nemen. Dat onderwijs hebben de vaders in de genade ook nodig, hoor, want zij zitten er ook wel eens naast. Als de vaders niet meer bediend worden uit het drievuldig ambt van Christus, worden het systeem-drijvers! Dan gaan zij zich bij Mozes beklagen, net als Jozua, en dan rekenen zij op een bevordering, maar dan worden ze soldaat-af. Mozes drukt u dood, om plaats te maken voor het Evangelie om Gode in Christus te leven. Er is tenslotte maar één Leraar der gerechtigheid, het Begin der

Schepping Gods, Die Zijn leerjongens bevindelijk onderwijs geeft en hen leidt in het rechte spoor. De Heere laat sommigen van Zijn schapen weleens goed verdwalen, opdat zij de Enige Herder weer zouden benodigen. Want dan roept dat verdwaalde schaap: *“Gelijk een schaap heb ik gedwaald in ‘t rond, dat onbedacht zijn Herder heeft verloren: Ai, zoek Uw knecht...”*

Zeg schrijver, bent u niet wat afgeweken?

Dat hindert toch niet? Het gaat niet om de woorden van de zaken, maar om de zaken van het Woord: Het Begin der Schepping Gods.

“En God zeide: “Daar zij licht, en daar werd licht.” Gen. 1:3.

Het licht verdreef de duisternis, de eerste dag! Zo is het ook in de herschepping.

De Heilige Geest graaft, in de weg der ontdekking, tot de bodem der ziel, om plaats te maken voor de volheid van het Evangelie. Als dat gebeurt, sterft de ziel aan de Wet en ontvangt het leven in Christus door het ware zaligmakende geloof. De eerste dag!

Dat is dus een bewust geloof, daar bent u bij, alleen wel in de mate waarin God het u schenkt, dat kan dus ook een klein geloof zijn.

Een kleingelovige kan nog niet zulke grote geloofsbeproevingen als een geoefende in de genade doorstaan, zoals het zakelijke van het richterlijke te onderscheiden. Het is wel profijtelijk voor de vastheid van het werk van God aan de kant van een gelovige, als men in dat onderscheid de zinnen geoefend heeft. Het is echter geen grond der zaligheid, alsof een geoefende in de genade een hogere geestelijke rang heeft dan het kleinste schaapje van Christus. Alleen wil ik wel benadrukken dat de Schrift onder een kleingelovige niet iemand verstaat met een onbewuste kennis aan Christus, dat is de dwaalgeest der kerkmuren, maar dat heeft de Schrift en ook de Reformatie nooit en te nimmer geleerd. Die hebben het Profetische ambt van Christus ook nooit gescheiden van het Priesterlijke en

Koninklijke ambt van Christus in het geloofsleven voor de Kerk des Heeren.

Gods volk, in welke stand des geloofs zij zich ook bevindt, is nooit en te nimmer verstoken van één van de drie ambten van Christus. Alleen geeft de Heilige Geest wel eens meer bediening uit het Profetisch ambt van Christus, dan uit Zijn Koninklijk ambt of Priesterlijk ambt, al naar gelang wat de Heilige Geest nodig acht voor de schapen van Christus voor ieder persoonlijk.

Het is daarom profijtelijk voor de gemeente Gods dat Gods knechten veel bestrijders en veel van het kruis van Christus ontvangen, want dan vertonen zij het beeld van Christus en zo wordt Christus verhoogd en God verheerlijkt door Zijn eigen lieve Geest.

Ik heb het vaak meegemaakt dat een prediker de ene keer mocht prediken onder de bediening des Geestes, en dan was de prediking zo helder als glas. En op een andere keer predikte hij een systeem, omdat hij het zelf weer kon en Christus en Zijn bediening niet nodig had.

Wie is dan de schuld? Degene die dit schrijft, want dan ben ik geen schuldenaar geweest voor God, om die prediker op te dragen aan de troon der genade.

Het is zo makkelijk om een knecht van God te wegen op zijn woorden, maar gaan we er ook mee naar God? Als dat de vrucht zou zijn van de prediking, zouden er niet zoveel kerkmuren zijn.

Weet u wat Nederland eigenlijk geworden is met haar talrijke kerkmuren? Eén groot klooster met allerlei hokjes en vakjes, graden en rangen, plichten en werken, activiteiten en dogma's, alsook wereldzin en ongerechtigheid.

Er gaat wat schuil achter de witte muurtjes van onze heilige huisjes. Je kunt het allemaal op ene hoop gooien, met uzelf en mijn persoon erbij.

Weet u wat nu het wonder is? God zal de kerkmuren beschamen! Want Hij eet met hoeren en tollenaars.

Wat bedoelt u, schrijver?

Ik bedoel wat ds. J. Fraanje eens zei tegen zijn ouderling,

toen zij op een keer langs een Hervormde kerk liepen. "Dat is de grote hoer", zei die ouderling, wijzend naar de Hervormde kerk.

Dominee Fraanje antwoordde: "Voor die hoer heb ik nog verwachting, maar voor die bijwijven niet meer."

Gaat u nu voor de Hervormde kerk pleiten, schrijver?

Nee, want het is de slechtste kerk van Nederland, maar ik pleit wel voor de voetstappen van Christus, Die de schande veracht heeft om het Jericho der vervloeking en het verachte Sichar binnen te treden, om hoeren en tollenaars te zaligen.

"De aarde was nu woest en ledig, en duisternis was op den afgrond; en de Geest Gods zweefde over de wateren." Gen. 1:2. In het begin der schepping was er nog geen menselijk leven. Echter, als het Gods werk is, zowel in de schepping alsook in de herschepping, zal het een volkomen werk zijn, want het bleef niet bij de duisternis.

"En God zeide: "Daar zij licht, en daar werd licht." Gen. 1:3. Zo gaat het ook als een ziel wedergeboren wordt. Toen de apostel aan de Wet stierf, heeft het Gode behaagd Zijn Zoon in hem te openbaren. Daar lag geen seconde meer tussen. Daar zij Licht, het Begin der Schepping Gods: Jezus Christus en Dien gekruisigd. Als Christus Zich aan de ziel openbaart, is dat het Evangelie in de toepassing.

Het ware geloof heeft ogen om te zien, voeten om te lopen en armen om het Voorwerp des geloofs te omhelzen, tenminste, als het geloof in de beoefening is en dan ook nog naar de trap en mate des geloofs.

Er is namelijk een onderscheid tussen de lijdende Christus en de opgestane Christus, ook in het leven des geloofs. De opgestane Levensvorst brengt de verzegeling des Geestes mee voor Zijn Kerk. Dat is noodzakelijk, gelijk Petrus het zegt tegen de Kerk van alle tijden en plaatsen, namelijk, om haar roeping en verkiezing vast te maken, want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.

Er zijn er die lang verkeren onder de bediening van de lij-

dende Christus, maar er zijn er ook, die kortelijks door deze weg geleid worden, om Hem te gaan kennen in de kracht Zijner opstanding. Dat is de bevestigde Kerk, en in dié mate des geloofs, de meest bekommerden! Niet meer om hun zaligheid, maar om de ere Gods!

Dan gaat u Gods deugden verheerlijken en Zijn lof vertellen, en als u uitverteld bent, zult u zeggen: "Ik heb er maar wat van gestameld, ik moet er eigenlijk nog mee beginnen." Dan bent u afbekeerd, want dan is Christus uw Beking. Dan hoeft u nooit meer bekeerd te worden. Wie het vatte kan, die vatte het. Dan zult u zich gaan schamen voor de geringe kennis die u van Christus hebt, om het met Paulus uit te roepen: *"Dat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding."*

Als dat mag geschieden, voor het eerst of opnieuw, dan is Christus ook uw Heiligmaking.

Sommigen vorderen in heiligmaking, maar de Bruid van Christus komt niet verder dan dit: *"Ik ben zwart, doch liefelijk."*

Rutherford zegt: "Wij spelen maar wat aan de buitenkant van de kennis van Christus, gelijk kinderen doen met de fluwelen kaften van een Arabische Bijbel."

Dan is er schaamte en schande bij het ware volk Gods, vanwege haar niets betekenende heiligmaking.

Wie krijgt er dan waarde, volk van God?

Het Begin der Schepping Gods, de Heere Jezus alléén!

"Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen. Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad, en Uw klederen als van een, die in de wijnpers treedt? Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Mij", Jes. 63:1-3.

O, vermoeide en bestreden pelgrim, gij die niet weet waar gij Hem zoeken moet en vinden kunt... Hij, Die uw ziel zo liefheeft, komt huppelend over de heuvelen en springende over de bergen. Hij is het Die u Zijne vriendschap biedt. Hij

handelt nooit met ons naar onze zonden, hoelang, hoe zwaar wij ook Zijn wetten schonden, Hij straft ons, maar naar onze zonden niet!

En gij, die uzelf er buiten gezondigd hebt, gij die het moet ondervinden: Het zijn mijn zonden die scheiding maken tussen God en mijn ziel. Gij die vanwege Zijn heiligheid Hem niet durft naderen in het gebed... Ik bid u: Werp u maar plat op de grond voor Hem, op genade of ongenade! Verloren is het toch al, u hebt niets te verliezen. Misschien is er verwachting, want Hij is zeer genadig om de grootste der zondaren de Gouden Scepter toe te reiken.

Ja maar, dan kom ik om!

Nou, kom dan maar om, hoor! Ga dan maar verloren aan Zijn gezegende voeten, dan kunt u, voordat u verloren gaat, toch nog één keer Zijn voeten kussen, en kom dan maar zalig om.

En gij, kind van God, met uw hart van steen... U, die het niet meer kan geloven dat uw hart ooit weer week zal worden. Wat dunkt u van de Christus? Is Hij u nooit verschenen van verre tijden en plaatsen? Zou Hij uw hart niet kunnen versmelten met Zijn gezegende toelaching? Verwacht u Zijn komst niet meer, vanwege de zonde van uw verharding? Dan is Hij op komst, en zo Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zal gewisselijk komen en niet achterblijven.

En gij, die met al uw verwachting bent vergaan, kwijnend in de gevangenis en van de dorst naar Zijn gerechtigheid dreigt te sterven. Luister eens naar dit woord: *“O, allen gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk.”*

U hoeft niets mee te brengen dan uw vervloeking en verdoemenis. Niet uw bekering, niet uw werken, niet uw heiligmaking, maar uw zonden en vervloeking, want Hij is tot

een vloek gemaakt, opdat gij u zou verlustigen in Hem.

“Troost, troost Mijn volk zal ulieder God zeggen, spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe dat haar strijd vervuld is, en dat haar ongerechtigheid verzoend is, en dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden”, Jes. 40:1-2.

Als u hier iets van kennen mag, wenst u Hem eeuwig te loven en te prijzen, vanwege Zijn volmaakte gerechtigheid en heiligmaking voor de Vader, welke Hij in uw plaats heeft aangebracht. Christus is altijd bezig om te pleiten voor de goddelozen, waar Hij te Zijner tijd voor gestorven is, om hen van de hand des Vaders te eisen, en hen te was- sen in Zijn alles reinigende Middelaarsbloed, om hen als een reine Maagd voor te stellen aan de Vader, om dan met Zijn Bruid Avondmaal te houden, aan het Avondmaal van de Bruiloft des Lams.

“Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart.” Dat is de taal des harten van Zijn duur gekochte Kerk.

Straks mag dat volk eeuwig rusten in Zijn volkomen heiligmaking. Hier liggen zij dikwijls in de hel van zonden, wereld en duivel. Dat volk heeft in haarzelf geen wapens in de strijd tegen die grote menigte. Ze loopt wat klappen op, waartegen zij geen verweer heeft.

Er zei eens een leraar: “Weet je van wie je de grootste klappen krijgt? Van de godsdienst denk je zeker, mis hoor, van Gods volk! Opdat je uit God zou leven!” Het is maar voor de verstaander.

Maar dat gaat wel diep door het vlees, en dan klaagt dat volk het menigmaal uit: “Als Gods volk mij verlaat, dan zal de HEERE mij ook wel verlaten.”

Weet u wat zij dan inleven? Dit: “Nu kom ik nog openbaar als een bastaard, als een verworping.”

Dat is een bange ure, volk van God, want dan ga je opnieuw overboord met jezelf, met je bekering, met je beloften, met je teksten, met je versjes, met je bidden en met je pleiten. Dan kom je in de zee van je eigen godverlatenheid, waarin je zover bent afgedwaald in je bergen

van eigen werken, zodat je je muurvast loopt!

Dat is liefde van God, hoor, als je eens bezijden de weg valt en beroofd wordt van al die geestelijke schatten uit Jeruzalem.

Tegenwoordig lijkt het wel, dat ze allemaal op de weg zijn, maar die man, uit de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan, was van de weg gevallen, beroofd en gewond en zijn laatste uur was geslagen. Hij had eerst nog wat hoop gehad op die priester en op die Leviet, maar die waren zo stijf-bekeerd, dat zij te stijf waren om zich te bukken naar het verachte en het onedele onderin de berm.

Ja, als hoogmoed je schoenen vult, haal je je neus op voor de achterbuurt en je weet niet dat je dan een stank bent in de neusgaten Gods. Hij zoekt het verlorene, het verachte, diegenen die zich niet meer bekeren kunnen en ook niet weten hoe zij ooit nog bekeerd moeten worden. Jezus zoekt het weggedrevene, die uit het paradijs verdreven zijn in het begin der schepping, door de zondeval in Adam en hun dagelijks bestaan.

Het Begin der Schepping Gods is gisteren en heden Dezelfde, voor degenen, die het steeds weer van God mogen verliezen met de strop van zelfveroordeeling om de hals. Want die zichzelf veroordeelt, wordt niet veroordeeld. Als de kinderen Sions opnieuw openbaar komen als ellendige buitenstaanders, roepen zij het menigmaal uit: *“De HEERE heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.”* Maar het Begin der Schepping Gods blijkt ook hun Voortgang te zijn als Hij Zijn Kerk toeroept: *“Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon dezen vergaten, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds vóór Mij”, Jes. 49:15-16.* Dan wordt het bij vernieuwing waar dat zij voor Zijn rekening liggen, met al hun bestrijdingen en aanvechtingen. God heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. En die liefde Gods in Christus wil God Zijn Kerk nu onveranderlijk laten in- en uitleven. Hier in beginsel, straks volmaakt, zonder verschrikking, in de eeuwige zaligheid.

Volk van God, u krijgt geen twee hemels, want hier is het land der ruste niet. Het is hier een tranendal in wegen van kruis en druk. Maar hoor eens wat Hij zegt: *“Juicht gij hemelen, en verheugt u gij aarde, en gij bergen, maakt gedreun met gejuich; want de HEERE heeft Zijn volk vertroost, en Hij zal Zich over Zijn ellendigen ontfermen”, Jes. 49:13.*

Vertel dan de tijd die overig is des Heeren lof, zo zal u vrolijk zingen, door lucht en wolken dringen, om Hem te zien zoals Hij is, van aangezicht tot aangezicht. Dan zullen we altijd bij de Heere wezen.

Zo is Hij ook het Einde. Christus is het Begin, de Voortgang en het Einde zonder einde voor Zijn duur gekochte Bruid. Christus verlangt naar Zijn Bruid, meer als de Bruid naar Hem verlangt. O, Kerk des Heeren, u is een beter lot bereid, uw Heilzon is aan het dagen.

God drukt Zijn Kerk naar huis, door Zijn's Zoons kruis, en roept hen het welkom toe uit Vader's hart, in Zijn kracht, door Zijn Geest.

Eeuwig halleluja aan onze God: Vader, Zoon en Heilige Geest, aan Wie toekomt al de lof, dank en aanbidding, van nu aan tot in eeuwigheid.

Zo zij het.

Epiloog

De oudvader-stukjes, die in dit boek zijn opgenomen, zijn maar fragmenten van hetgeen zij en anderen ons hebben nagelaten. De bedoeling van deze separerende pareltjes is, om godsdienstige buikspreekers in onze dagen ernstig te waarschuwen, want men schrijft niet zelden boeken vol met wat oudvaders zeggen, met als oogmerk om eigen theologie of zelfgebakken bekering te bewijzen, waarvan onze oudvaders misselijk zouden worden.

Als het gaat om geestelijk onderwijs, kunnen onze oudvaders een middel in Gods hand zijn, maar als dit onderwijs zonder zaligmakende kennis blijft van die Ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid, zullen onze oudvaders op de jongste dag al degenen verdoemen, die tijdens hun leven op aarde genoeg hadden aan 'boekenkastgenade' en 'oudvader-citaten'.

Boeken lezen kan dus ook een gevaar betekenen, zéker als ze de Bijbel vervangen. Als je zonder wedergeboorte veel in oudvaders leest, kan het zijn dat je gaat geloven de zaak te bezitten, terwijl het niet anders is dan nabijkomend werk. Anderzijds kunnen geestelijke geschriften als beekjes der rivieren zijn, die de stad Gods zullen verblijden. De Heere is vrij om Zich te bedienen van welk middel of mens ook. Bedenk echter wel dat de Heere nooit buiten Zijn Woord en Geest om werkt.

Geliefde lezers, rust daarom niet, voordat Christus Zich aan uw ziel heeft geopenbaard. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf! Laat de rest maar varen. Alléén degenen die van Christus zijn kunnen getuigen: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord."